

Quần Riết Vào Nhau

Contents

Quần Riết Vào Nhau	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	10
4. Chương 4	13
5. Chương 5	16
6. Chương 6	20
7. Chương 7	24
8. Chương 8	28
9. Chương 9	31
10. Chương 10	34
11. Chương 11	38
12. Chương 12	41
13. Chương 13	44
14. Chương 14	47
15. Chương 15	53
16. Chương 16	56
17. Chương 17	59
18. Chương 18: Ngoại Truyện 1: Tiểu Biệt Thắng Tân Hôn	64
19. Chương 19: Ngoại Truyện 2: Thai Nghén	69
20. Chương 20: Ngoại Truyện 3: Mê Hoặc	75

Quần Riết Vào Nhau

Giới thiệu

Người dịch: Hy Hy Thể loại: Đam mỹ, ABO, ngụy huynh đệ, ôn nhu công, nhược thụ, HE Tình trạng: 17c + 3PN Giới thiệu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quan-riet-vao-nhau>

1. Chương 1

Hành tinh Ossifer là thủ phủ của đế quốc Oss, phong cảnh trên tinh cầu tuyệt đẹp, căn cứ theo giờ thiên văn và khoảng cách các vì sao mà chia ra bốn mùa rõ rệt.

(Giờ được tính theo sao.)

Tinh cầu được đặt làm trung tâm hành chính, khoa học kỹ thuật đạt hàng tiên tiến phát triển bậc nhất, an ninh nghiêm ngặt và an toàn. Phần lớn người dân sinh sống là các quý tộc, quan to hay triệu phú, nó chính

là nơi mà dân thường luôn hướng làm mục tiêu.

Minh Lăng tự lái xe mình đến siêu thị nhận đồ. Trong siêu thị vô cùng ẩm cúng, song cậu vẫn đội mũ và đeo kính râm, còn quần khăn quàng cổ che kín mít nửa mặt.

Nhưng cậu lọt vào mắt xanh mọi người, không phải bởi cách ăn mặc này.

“Là một Omega.”

“Vẫn chưa trưởng thành, tóc đen quá, đáng người xinh xắn ghê.”

“Ừ, con nhà ai thế, sao lại để cậu ấy đi ra ngoài một mình?”

Minh Lăng ráng cúi đầu hết sức có thể, ôm hộp quà mau mau chóng chóng bỏ chạy. Lúc ra bãi đỗ lấy xe, ngay cả người máy bảo vệ mang hình người cũng quét hình cậu mấy lần mới thôi, cậu càng quần khăn chặt hơn, trong khi chờ xe ra, mỗi một giây đều là nỗi gian nan khó thấm. Cậu nghĩ, tại sao Omega cứ phải khác biệt như vậy? Tại sao không thể giống như Beta? Niềm ảm ức và khổ đau trôi lên trong cậu, nhưng lập tức, cậu dần nén chúng lại. Suy nghĩ này chẳng qua bởi cậu kỳ quặc thôi, nếu cậu cứ hay nghĩ những điều có có không không thế, thì đáng ra như lời An An, cậu không nên chọn ngành phê bình văn học mà nên đi học làm đầu bếp, có khi sẽ bớt nghĩ ngợi lan man hơn không chừng.

Trong lúc đợi chờ, nhanh chóng xuất hiện một số Alpha, không cần nhìn, chỉ từ xa đã cảm nhận được chất dẫn dụ không lúc nào là không tỏa ra từ họ, cảm nhận được sự tồn tại mạnh mẽ khó ngờ của họ.

(Hóa chất sản xuất bởi sinh vật sống như là một tín hiệu hóa học để hấp dẫn thành viên khác trong cùng một chủng loài, có ảnh hưởng đến hành vi và sinh lý của sinh vật.)

Tuy Minh Lăng không nhìn họ, họ lại nhìn Minh Lăng chăm chú. Bị bao ánh nhìn nóng bỏng và đăm đăm chĩa vào, cậu cảm thấy rất bức bối, không thể không ngoái lại nhìn họ, phát hiện họ đều là học sinh mặc đồng phục trường quân đội.

Alpha luôn có vóc dáng cao to và khỏe khoắn, sức mạnh siêu việt, trí tuệ khôn ngoan. Họ là thành phần ưu tú nhất nhân loại.

Những Alpha này mặc đồng phục màu đen của trường quân đội, lưng dài chân dài, diện mạo cũng rất mực xuất sắc. Nếu ở tình cầu khác, phỏng chừng có thể khiến vô số người vây quanh trầm trồ, song hiện tại họ lại đang vây quanh trầm trồ Minh Lăng.

Nhận ra Minh Lăng quay đầu lại nhìn, một người bạo dạn nhất trong số đó liền cười, gật đầu một cái với cậu, thậm chí dẫn bước tới trước mặt Minh Lăng, khom người nói, “Chào em.”

Minh Lăng lúng túng nhích sang bên cạnh, “Chào anh.”

Đối phương lại nói, “Làm quen được không em? Anh là Karan, Karan Olson.”

Minh Lăng chỉ lú lú, “Xin lỗi.” Rồi không lên tiếng nữa.

Đối phương rõ ràng có chút thất vọng, nhưng ánh mắt vẫn cháy bỏng nhìn cậu, cũng không bỏ đi.

Bạn bè anh ta cũng chậm rãi tiến đến, han hỏi, “Sao em lại đi một mình? Cần giúp đỡ không?”

Chất dẫn dụ của cả đám họ kích thích quá lớn khiến Minh Lăng khó thở và tim đập dồn dập, một cánh tay ôm chặt chiếc hộp, tay kia cầm thẻ nhanh chóng quẹt ở bảng lấy xe, cốt để xe mình ra nhanh, nhưng hôm nay chẳng biết bãi đỗ xe siêu thị bị làm sao, mãi vẫn chưa thấy xe đến.

Cậu sắp trưởng thành, ngày xưa chưa biết Omega và Alpha ở chung với nhau không ổn ra làm sao, giờ thì cảm nhận rành rẽ rồi. Cái sự lôi kéo đến từ chất dẫn dụ bản năng của thân thể, cảm thụ được chất dẫn dụ của Alpha, đều làm cậu khó ở, tim vô cớ đập nhanh hơn, thân thể nóng lên, trí não dường như văng vất.

Thậm chí Minh Lăng lại vô thức nhớ đến ngọn nguồn trở thành nỗi ảm ức bấy lâu nay của cậu, tại sao mình là Omega? Đây là câu hỏi khó lý giải, bởi từ khi sinh ra, hình như đã không thể thay đổi. Một khi đã vậy, biết tìm ở đâu đáp án?

Cậu lại nhớ đến An An vô tư lự và sống ổn an từng nói với cậu, vì bồ là Omega, nên bồ là Omega, bồ là bồ, bồ là người như thế, nếu bồ không phải Omega, bồ cũng không phải là bồ.

Minh Lăng thở dài sườn sượt.

Bởi thấy nóng, không thể không kéo khăn quàng cổ đang quấn mặt xuống, những người đang quan sát cậu lại nóng bỏng ngấm ngấm.

Minh Lăng liếc nhìn về phía họ, “Xin lỗi, xin các anh cách xa tôi ra được không? Tuy yêu cầu của tôi thật vô lễ, nhưng tôi thật sự hy vọng các anh có thể làm vậy.”

Các Alpha tuy bị cậu hấp dẫn cùng cực, hoặc là bị chất dẫn dụ của cậu hấp dẫn, nhưng nói gì thì nói, họ vẫn là học sinh trường quân đội được xưng là tinh anh nhất đế quốc, khả năng kiểm soát rất mạnh, do đó họ lịch sự hành lễ rồi quả thực lùi lại mấy bước.

Đúng lúc ấy, xe Minh Lăng cuối cùng cũng lao ra từ lối đi. Minh Lăng cúi chào lại họ, nói, “Cám ơn.” Bấy giờ mới vội vã lên xe, đặt ngay ngắn hộp quà lên ghế, dùng giọng nói thiết lập đích về, “Tiểu Tạp, về thôi.”

Lúc xe đóng cửa phóng đi, Minh Lăng còn nghe số học sinh trường quân đội kia đang trò chuyện, “Chắc sắp trưởng thành, mùi em ấy ngọt quá, hơn nữa bàn tay hở ra vừa bé xinh vừa mềm mại. Không biết ai may mắn vậy, được ghép đôi với em ấy.”

Vì lời họ nói mà Minh Lăng hậm hực suốt cả chặng đường, thậm chí còn muốn khóc. Cậu nhìn đau đáu hộp quà đặt bên cạnh, ngỡ ngẩn đến thờ ơ cả người ra. Ngay cả Tiểu Tạp có trí tuệ nhân tạo cũng phát hiện ra tâm trạng cậu, bèn ước hỏi bằng chất giọng lo lắng, “Lăng Lăng, muốn nghe nhạc không?”

Cậu đáp khẽ, “Cám ơn, không cần đâu, mình muốn yên lặng một lát.”

Tiểu Tạp hiểu ý, đáp, “Ừ, được.”

Đế quốc trong tương lai sẽ còn bành trướng lãnh thổ bên ngoài, hơn nữa lại đang lâm vào tình trạng giằng co lực lượng cùng một số quốc gia lớn mạnh khác, năm nào cũng chinh chiến, người bỏ mạng nơi sa trường nhiều không đếm xuể, sinh ra tình trạng thiếu lính. Cái sự thiếu lính thật ra không phải là thiếu người. Đế quốc đã thông qua dự luật nhân bản người. Chính dự án nhân bản người là nguồn sung lính chủ yếu cho chiến tranh nên không có khả năng thiếu. Thiếu, phải là thiếu Alpha.

(Tạo một bản sao giống hệt một người về mặt di truyền bằng tạo dòng vô tính.)

Tuy kỹ thuật nhân bản cực kỳ hoàn thiện, nhưng tổ chất người nhân bản bất luận thế nào cũng chỉ đạt trình Beta, dẫu có dùng Alpha ưu tú nhất làm mẫu nhân bản nhưng kết quả sau cùng đạt được cũng chỉ là Beta. Con người dù luôn muốn thành Thần, song sử dụng khoa học kỹ thuật rồi cuộc vẫn không cách nào đạt đến trình độ của Thần.

Nhận được ơn phước của Thần để mà trở thành Alpha nhân loại mạnh mẽ nhất, xuất chúng nhất, chỉ có thể dựa vào kết hợp giữa Alpha và Omega, từ Omega thụ thai tự nhiên, mang bầu mười tháng, sinh nở, phần lớn mới có thể trở thành Alpha mạnh mẽ nhất, xuất chúng nhất. Đương nhiên, còn có một bộ phận nhỏ được sinh ra là Omega.

Bởi nguyên nhân chiến tranh, dân cư đế quốc 90% là Beta, 8% là Alpha, và chỉ 2% là Omega. Sự hiếm hoi của Omega lẫn tầm quan trọng của thể chất sinh để giúp họ trở thành tài nguyên quý hiếm và quan trọng nhất đế quốc.

Đế quốc không cần Omega làm lụng gì, chỉ cần sau khi trưởng thành, kết hợp với Alpha của họ và sinh thể hệ sau là được.

Ở cái đế quốc đặt lực lượng quân sự lên trên tất cả ấy, những thứ như tự do hay nhân quyền, đều là điều hoang đường và xa xôi.

Omega chỉ là cái máy đẻ, không còn sự lựa chọn nào khác.

Tuy Omega chỉ là cái máy đẻ, nhưng, Omega cũng không có quyền oán hận.

Từ khi Omega sinh ra đã được đế quốc bảo hộ, được nuôi nấng ở các tinh cầu có điều kiện tốt nhất đế quốc, không phải gặp chiến tranh, không phải chịu đau khổ, từ nhỏ đến lớn có kẻ hầu người hạ, ngoài hạn chế về tự do thân thể, thì mọi phương diện khác đều được hưởng ưu ái tốt nhất.

So với Alpha và Beta, Omega nhỏ nhắn, mảnh dẻ, mẫn cảm và yếu ớt, không chịu được gió táp mưa sa. Người ngoài nhận xét vậy đó. Thế nên Omega, đương nhiên phải nhận được bảo hộ và điều kiện tốt nhất, Alpha hay Beta sẽ không so bì gì với điều này.

Mà nhận được sự ưu đãi này hiển nhiên phải hiến dâng cho đế quốc, phải kết hợp với Alpha sinh ra thế hệ sau vĩ đại, đó là lẽ tất yếu.

Đế quốc có một kết quả khoa học kỹ thuật đã nghiên cứu xong, đó là khi Omega sắp trưởng thành, sẽ lấy mẫu máu, tính toán trị số máu rồi so sánh với kho số liệu Alpha, tìm ra người xứng đôi nhất với Omega đó. Hai người kết hợp, có thể sinh ra thế hệ sau ưu tú nhất.

Đây là dự luật đã được thông qua. Hai người được ghép đôi phải tuân theo pháp luật, trở thành bạn đời. Nếu có ai không bằng lòng hay không chấp hành, sẽ bị tống lên tòa án quân sự.

Biện pháp thực thi cứng rắn như thế chỉ là hòng cam đoan đế quốc sẽ có Alpha mạnh mẽ được sinh ra. Có Alpha mạnh mẽ được sinh ra, đế quốc mới có người kế tục, mới có lực lượng mạnh mẽ. Có lực lượng mạnh mẽ, mới có thể đảm bảo an toàn cho lãnh thổ quốc gia đế quốc, đảm bảo sẽ không bị chèn ép hay xâm lăng, đảm bảo hầu hết dân cư đế quốc có cuộc sống thanh bình.

Thành thử, những con người từ nhỏ đã được giáo dục như vậy, có là Alpha, Beta hay Omega, chỉ ít ở ngoài mặt, cũng không thấy dự luật này sai trái ở điểm nào.

Tự do, hay nhân quyền, cũng đều phải nằm trong phạm vi hạn chế nhất định mới có thể gọi là tự do, gọi là nhân quyền.

Mà bởi độ hấp dẫn nhau từ chất dẫn dụ sinh học bản năng của Alpha và Omega, nên Alpha trời sinh đã có ý muốn bảo vệ và dục vọng độc chiếm với Omega, hơn nữa hễ Alpha đánh dấu Omega, bản năng sinh học của họ sẽ khiến họ chung thủy với nhau trọn đời, cho nên rất ít có ai không hạnh phúc trong hôn nhân vì dự luật bắt buộc này.

Dĩ nhiên, chuyện gì cũng luôn có ngoại lệ. Khi Alpha cống hiến đủ cho đế quốc, kể cả anh ta không được kết hợp cùng Omega do gen không được chọn, anh ta cũng có quyền tự lựa chọn một Omega, đồng thời có quyền tự chủ hôn nhân của mình thêm nữa, Beta mà đủ xuất sắc, có công lao vĩ đại, cũng được ban quyền này.

Nhưng còn Omega, vẫn chưa có quyền tự chủ cho lựa chọn hôn nhân của mình. Có lẽ nguyên nhân chủ yếu cũng bởi vì Omega không thể có cống hiến gì to lớn cho đế quốc trước khi trưởng thành.

Nỗi thống khổ của Minh Lăng xuất phát từ đây.

Cậu sắp trưởng thành rồi. Mấy hôm trước đã bị lấy máu, đối tượng ghép đôi của cậu chẳng chóng thì chầy sẽ được tuyển chọn nhanh thôi, từ nay về sau cậu sẽ làm vợ một người xa lạ, sinh con cho anh ta.

Minh Lăng cứ nhìn hộp quà mãi, đến tận khi tiếng nói của Tiểu Tạp lại lần nữa lay tỉnh cậu, “Lăng Lăng, đại ca gọi điện.”

Minh Lăng ngạc nhiên, vội vàng xoa xoa má, cố tỏ ra vui vẻ, nói, “Chuyển cho mình.”

Đứng trước Minh Lăng nhanh chóng hiện màn hình ba chiều. Trong ảnh là một người đàn ông cao lớn vạm vỡ đồng phục quân đội trắng tinh, tóc đen mắt đen y hệt Minh Lăng vậy, khuôn mặt lại góc cạnh, cặp mắt sâu, nhưng thần sắc ôn hòa. Anh ngồi trên ghế dựa, nói, “Lăng Lăng, em đang trong xe sao?”

Minh Lăng cầm hộp quà lên tay, cười đáp, “Ban này đi lấy quà, quà sinh nhật cho anh đấy, đương nhiên không nói cho anh là gì đâu. Nhưng anh có thể đoán thử.”

Minh Hy cau mày, “Sao em lại lái xe ra ngoài? Em sắp trưởng thành rồi, ra ngoài bị làm sao thì sao?”

Minh Lăng xót xa lắm, mà vẫn cố tươi cười, “Em đến tòa nhà đế quốc lấy đồ thôi, không đi đâu nữa, có thể xảy ra chuyện gì nào?”

Thấy Minh Hy có vẻ chuẩn bị giáo huấn tiếp, cậu bèn giành lời luôn, “Anh hai, đừng có lái nhải em suốt như bảo mẫu nữa đi. Em biết mình không nên ra ngoài, nhưng mà, lần này là lần cuối, lần cuối thật đấy.”

Minh Hy rút cuộc không tài nào nổi giận với cậu được, bất đắc dĩ thở dài một hơi, “Không được có lần sau, bằng không anh mà về sẽ cài đặt nhà cho em chỉ vào được mà không ra được.”

Minh Lăng vươn tay véo véo cái tai ảo của anh, phụng phịu, “Haiz, đồ đáng ghét.”

Minh Hy nghiêm mặt, “Anh nói được làm được.”

Minh Lăng trề môi với anh, quay phắt mặt đi hướng khác, rõ ràng đang giận.

Minh Hy đành phải làm hòa, “Thôi, nói chuyện chính, không cho em đi đâu nữa, mau về nhà đi.”

Minh Lăng đáp, “Thì em đang trên đường về còn gì, sắp về tới nơi rồi.”

Minh Hy, “Tốt.”

Sau cùng vẫn chuyển mắt về khuôn mặt Minh Hy, thậm chí ánh mắt còn thắm đẫm vẻ mến mộ nồng nàn, Minh Lăng khẽ khàng hỏi, “Bao giờ anh về?”

Minh Hy nói, “Phải mấy ngày nữa.”

Minh Lăng hỏi, “Mấy ngày là mấy ngày?”

Minh Hy trả lời, “Không biết chính xác.”

Minh Lăng nhú mày, “Toàn thế thôi. Em sắp trưởng thành rồi, anh biết không? Chưa kể, ngày kia là sinh nhật anh ba mươi tuổi, anh không về bốc quà à? Không muốn biết em tặng gì à?”

Không biết Minh Hy ngập ngừng trong thoát chốc vì câu nào của cậu, song anh lúc nào cũng nghiêm túc, ấy thế mà lại lặng thinh, cũng không trách móc cái sự nhiều sự của cậu nữa.

Mãi một chốc lâu sau, anh mới nói, “Ngoan ngoan về nhà mau. Mấy ngày nữa anh sẽ về.”

Minh Lăng chưa kịp nói gì, anh đã tự ý ngắt máy trước. Nhìn hình ảnh Minh Hy biến mất trước mặt, Minh Lăng chờ ra một lúc lâu, mới cắn môi dưới, tròn mắt đỏ ửng.

2. Chương 2

Minh Lăng về đến nhà, quản gia James là Beta đang ở sân nhận ra cậu liền lộ vẻ rất không đồng tình, “Cậu chủ, cậu cứ thế ra ngoài cực kỳ không ổn.”

Minh Lăng cười cười xin lỗi ông, “Cháu xin lỗi, sau này cháu sẽ không thế nữa.”

Sau này thực sự sẽ không nữa. Không bao lâu nữa cậu sẽ được ghép cho Alpha nào đó, không còn là người nhà này nữa rồi.

Minh gia là danh gia vọng tộc, có rất nhiều nhân tài vĩ đại. Quốc hội hiện nay, ba trong số mười ba chiếc ghế ở Thượng nghị viện, một trăm hai mươi chiếc ghế ở Hạ nghị viện, đều có không ít người nhà họ Minh. Minh gia có thể nói là dòng họ quý tộc tinh hoa nhất nhì đế quốc.

Nhưng nhà Minh Lăng, chỉ coi như một nhánh.

Tuy là nhánh nhà khác, song cũng thuộc trung tâm quyền lực.

Chủ nhân Minh Hy hiện tại tuy mới ba mươi tuổi đã mang quân hàm Trung tướng, lại kiêm chức phó hiệu trưởng trường quân đội đế quốc, là thần tượng của cả một thế hệ Alpha, Beta trẻ tuổi.

Vì sao chỉ nhắc đến mỗi Minh Hy? Vì ở nhà chỉ còn mỗi Minh Hy và Minh Lăng.

Đại tướng Minh Trạh tức bố Minh Hy đã chết trận lúc Minh Hy mười hai, mười ba tuổi, người mẹ Omega của anh quá đỗi đau suốt nửa năm sau đó nên cũng ra đi trong tức tưởi. Kể từ đó, Minh Hy thành mồ côi, nhưng thời điểm bấy giờ anh đã theo học trường quân đội, ít khi về nhà, thân phận mồ côi tựa hồ không ảnh hưởng quá lớn đến anh.

Minh Lăng không phải em ruột Minh Hy. Người mẹ Omega của Minh Hy lúc sinh anh xảy ra tình trạng mất năng lực sinh sản sau này, bởi vậy Đại tướng Minh Trạh chỉ có anh là người kế thừa duy nhất.

Minh Lăng là đứa bé Đại tướng bế về nhà trước khi chết trận, nghe nói là tìm thấy trên một tỉnh cầu hoang vu, vì cậu là Omega nên được Đại tướng nhận nuôi, nhưng theo những gì Minh Lăng tự tìm hiểu thì, khả năng lớn cậu là người đế quốc Ansa. Khi ấy Đại tướng đang chỉ huy quân chiến đấu với Ansa, cậu là tù binh thường dân, bé lút nhút, lại còn là Omega, có ưu thế, nên may mắn được Đại tướng nhận nuôi.

Việc nhận nuôi cậu cũng dễ hiểu. Vợ Đại tướng Minh Trạh đã mất khả năng sinh đẻ, không thể sinh con được nữa, hai người chỉ có một đứa con Alpha, đứa con lại còn theo học trường quân đội từ nhỏ, sau này sẽ hiến cả cuộc đời cho quân đội, họa hoằn mới về nhà một lần. Đại tướng thì luôn phải ở tiền tuyến, chỉ còn lại vợ ông ở nhà, cô đơn tột độ, Đại tướng dẫn một đứa bé Omega về giúp người ấy nguôi nỗi đơn côi, cũng là chuyện thường tình thôi mà.

Nhưng Minh Lăng cảm thấy mình như sao chổi, được Đại tướng mang về nhà chưa lâu, ông vừa lên tiền tuyến đã chết trận, mà mẹ nuôi cũng không nén nổi nỗi đau, chỉ trong thời gian ngắn đã thương tâm đến chết.

Minh Lăng là con nuôi của Đại tướng Minh Trạh, còn là Omega, dĩ nhiên đãi ngộ khác bình thường.

Cậu không bị nuôi trong trung tâm chuyên nuôi dưỡng Omega mà được người giám hộ Minh gia nuôi. Vốn dĩ cậu bị đưa đến trung tâm nuôi dưỡng Omega mới đúng, Minh Hy lại nói hy vọng cậu có thể ở nhà, trung tâm nuôi dưỡng Omega mới không mang cậu đi.

Minh Lăng nghĩ, giả sử trước kia cậu đến trung tâm, có khi hiện tại sẽ không phải chịu nỗi đau sống không bằng chết này.

Cậu sẽ không yêu chính anh trai mình, sẽ không phải ao ước mình không phải Omega thì tốt biết mấy, sẽ không khổ đau vì phải kết hợp cùng một Alpha chưa bao giờ gặp.

Cậu sẽ như đa số các Omega khác, chờ mong người chồng Alpha xa lạ của mình xuất hiện, hân hoan và hạnh diện vì điều đó, còn cảm thấy thiêng liêng và hạnh phúc vì được sinh con cho anh ta.

Minh Lăng ở nhà suốt đến năm mười ba tuổi mới theo học trường nội trú Omega. Tuy là trường nội trú, nhưng cuối tuần cậu được về nhà, những dịp nghỉ lễ cũng được ở nhà.

Minh Hy làm anh trai dù hay cứng nhắc và nghiêm chỉnh nhưng đối xử với cậu tốt lắm, hễ rỗi rãi là anh lại về nhà bầu bạn với cậu.

Omega định mệnh của anh vẫn chưa xuất hiện, nhưng xét thành tích lẫn chức vụ của anh, thừa sức có thể tự chọn một Omega làm bạn đời, chỉ tiếc là anh không làm vậy.

Minh Lăng không hỏi anh nguyên do, chỉ phỏng đoán, có lẽ Minh Hy sợ lập gia đình rồi, cậu ở nhà sẽ mất tự nhiên, nên anh vẫn cứ trì hoãn hôn sự.

Rồi cậu lại nghĩ, sau khi cậu cưới, chắc sau đó không lâu anh cũng sẽ cưới nhỉ?

Nghĩ đến việc sẽ có một Omega làm vợ anh, được anh đánh dấu, hai người ân ái, sinh con, Minh Lăng lại cảm thấy hết sức đau lòng.

Đạo gần đây cậu liên tục bị cảm xúc này tra tấn đến suy sụp.

Minh Lăng đi tắm rửa, dùng máy đo kiểm tra thử tình hình chất dẫn dụ của cậu, phát hiện đã tăng thêm một vòng nữa. Bị chất dẫn dụ của Alpha ảnh hưởng, chất dẫn dụ của cậu càng ngày càng tỏa ra chạm mức kỳ trường thành. Bác sĩ đưa kết quả cho hay, phải ba bốn tháng nữa cậu mới đến kỳ động dục, cậu lại lảng máng thấy có lẽ mình không chờ lâu nổi như vậy.

Tình cảm yêu đương lẫn chất dẫn dụ của Alpha đều góp phần thúc đẩy tốc độ kỳ động dục.

Minh Lăng có phần nôn nóng mà chau mày, ngồi trước bàn lôi hộp quà ra, mở hộp, bên trong còn một cái hộp nhỏ, trong hộp nhỏ là một chiếc ghim cài áo có màu trắng đen là chủ đạo.

Ghim cài là do cậu tự thiết kế nhưng không biết làm sao để làm, đành phải cầm đến cửa hàng trang sức đặt làm. Chính giữa chiếc ghim cài hồ phách là một nụ hoa bé xíu được bao bọc.

Minh Lăng cầm chiếc ghim cài nhìn ngắm một hồi, lại cất vào hộp.

Ngoài chiếc ghim cài, còn một tấm áo sơ mi, Minh Lăng cũng lôi áo ra ngắm. Cậu hơi hối hận vì mình chẳng học may, cho nên áo cũng phải đi đặt.

Ngồi đực một chỗ cũng không có ích gì, không giải quyết được vấn đề, cuối cùng Minh Lăng đành định thần trở lại khỏi trạng thái thờ ơ dẫn nóng ruột, xuống bếp giúp thím đầu bếp nấu cơm.

Minh gia là nhà quý tộc nhưng nhà ít người, chỉ có hai chủ nhân, hai vị chủ nhân lại còn ít ở nhà. Phần lớn thời gian Minh Hy không ở tiền tuyến thì ở tổng bộ quân đội, Minh Lăng nội trú ở trường, nên trong nhà không có mấy người hầu, ngoài ông James làm quản gia cũng chỉ còn thím Bates Beta là đầu bếp, còn lại đều là người máy trí tuệ nhân tạo.

Thím Bates quý Minh Lăng phải biết, lúc này đùa vui với cậu, “Lăng Lăng sắp cưới rồi, đến lúc đó thím cũng phải đi theo để chăm sóc cháu.”

Minh Lăng nhìn bà một cái, hơi cúi đầu, đeo găng tay lấy mẻ bánh ra khỏi lò nướng, “Còn lâu mà thím.”

Thím Bates cười, “Lâu gì mà lâu, cùng lắm hai ba tháng nữa rồi. Thím nghĩ hoài không biết chồng Lăng Lăng thế nào đây. Nếu không phải lính thì tốt quá, có thể ở nhà, có nhiều thời gian kề cận cháu hơn, chứ không như thiếu gia, mấy tháng mới về nhà một lần.”

Minh Lăng cắn răng, ra khỏi bếp, “Thím à, không cần dỗ cháu vui đâu. Cháu đâu có biết ai được chọn.”

Thím Bates nghĩ cậu thẹn thò, bèn nói, “Đại thiếu gia làm Tướng, nhờ cậu ấy mượn quan hệ đi tra ở trung tâm, chẳng phải sớm biết là ai ư?”

Minh Lăng không trả lời bà. Cậu tuyệt đối không muốn biết đối phương là ai.

Tâm trạng cậu mới khá lên một chút, lại nghe Bates nói vậy liền tiếp tục sa vào đau khổ. Nghĩ đến cảnh mình ở bên một Alpha không phải Minh Hy, bị anh ta ôm, bị anh ta đánh dấu, cậu lại khó lòng chịu đựng được. Nỗi đau này cứ dai dẳng đến chiều tối, thì đầu cậu đau ong ong, bắt đầu sốt.

Tuy kỹ thuật y học của đế quốc đã phát triển đỉnh cao nhưng lâu nay cơ thể Omega thường yếu ớt, dễ sinh bệnh dù chỉ vì nguyên nhân vặt vãnh. Thế nên mới hay có chuyện, thuốc mà rất nhiều Alpha lẫn Beta dùng được, Omega lại không thể sử dụng. So với Alpha lúc nào cũng mạnh mẽ thì thể chất mang thai của Omega lại có vẻ được tạo hóa đặc biệt đối đãi hơn, rất nhiều loại thuốc có thể ảnh hưởng tới khả năng sinh đẻ của Omega, chỉ có rất ít loại thuốc dùng riêng cho Omega mới không gây ảnh hưởng.

Nhằm đảm bảo khả năng sinh đẻ của Omega, đế quốc cấm rất nhiều loại thuốc đối với Omega, không cho phép Omega uống.

Minh Lăng rức đầu nhưng không báo, lại bị máy đo trong phòng ngủ phát hiện, báo động đến phòng quản gia. Quản gia James vào phòng ngủ cậu, muốn đưa cậu đến bệnh viện, “Cậu chủ, cậu sốt rồi, chúng ta nên đến bệnh viện khám.”

Minh Lăng nhìn lên máy đo nơi đầu giường, mới 37.8 độ thôi, liền lắc đầu, “Ông James, cháu không đi đâu, ông biết nhiệt độ này bác sĩ cũng không cho thuốc đâu mà. Cháu chỉ sốt nhẹ, rót cho cháu cốc nước, cháu uống rồi ngủ một giấc, sáng mai dậy sẽ đỡ liền.”

James ngẫm nghĩ, sai người máy đi rót nước, còn ông vắt khăn lau mặt cho cậu.

Minh Lăng rất đẹp. Vốn Omega dù là nam hay nữ cũng đều xinh đẹp, nhưng trong số các Omega, Minh Lăng thuộc diện vẻ ngoài xuất sắc hơn hẳn.

Tiếc là Minh Lăng chưa từng để tâm đến diện mạo mình. Một Omega, kể cả có đẹp hay không cũng chỉ là cái máy để, diện mạo có tác dụng gì?

Lúc này đây, gò má Minh Lăng đỏ bừng bởi cơn sốt, càng tôn vẻ đẹp nơi cậu lên điểm lệ, hóp hơn bao giờ hết, ngay cả ông quản gia cũng khen, “Ai được chọn ghép đôi cùng cậu chủ là người may mắn cực kỳ.”

Minh Lăng không đáp lời ông, đầu óc như buốt rồi lại bị ai vì người được chọn ghép đôi cùng mình. Có lẽ đối phương đang chờ mong, chờ mong một Omega có thể trở thành bạn đời của anh ta, nhưng người như cậu, đã có người thương trong tâm tưởng, không thể thâm tình ngày sau cùng anh ta.

Minh Lăng uống nước, nhắc James đi, bị sốt nhẹ và đau đầu hoàn toàn không thể ngủ, trằn trằn nhìn trần nhà.

Đồng thời miên man nghĩ ngợi. An An nói cậu thích nghĩ xiên nghĩ quàng chính là một căn bệnh, trị không dứt. Cậu cười khổ, trộm nghĩ bản thân cậu cũng mong mình đừng nghĩ quàng nghĩ xiên nữa đây, song điều này không thể không chế.

Là một Omega, cậu biết mình có trách nhiệm và nghĩa vụ gả cho Alpha, hơn nữa còn phải sinh con. Nó không chỉ là nghĩa vụ của công dân đế quốc, nó còn là nghĩa vụ của sinh mệnh cơ thể cậu, cậu có trách nhiệm duy trì thể hệ sau.

Nhưng là một con người có suy nghĩ, cậu không thoát khỏi ích kỷ, mong mỗi được ở bên người mình yêu, đầu cho cậu biết anh hai không có thứ tình cảm đó đối với cậu, cậu vẫn ảo tưởng anh là chồng mình.

Minh Lăng vừa sốt vừa đau đầu, thêm một đêm mất ngủ, nghĩ ngợi lung tung, sang ngày hôm sau bệnh càng trở nặng, sốt tới 38 độ.

Bị sốt, cậu vẫn ngồi đọc sách trong thư phòng. An An gọi điện cho cậu, thấy mặt cậu đỏ bèn trêu chọc, “O mấy tháng nữa bỏ mới đến kỳ động dục mà, sao chưa chi đã nom khát tình thể kia?”

Minh Lăng biết thừa cậu ta cợt nhả, chỉ nói, “Tớ bị sốt.”

An An “a” một tiếng, luống cuống xin lỗi, “Sốt rồi, đi viện chưa?”

Omega ốm không có đơn thuốc nào hết, cảm nhẹ cũng phải đi viện, vì Chính phủ sợ Omega tự tiện dùng thuốc sẽ ảnh hưởng đến khả năng sinh đẻ.

Minh Lăng bảo, “Mới 38 độ, chưa đủ chuẩn đi bệnh viện. Bỏ có việc gì không?”

An An thấy cậu ốm, thế là không ăn nói độc địa như thường lệ nữa mà nghiêm túc hỏi, “Định hỏi bỏ biết chồng bỏ là ai chưa?”

Minh Lăng đáp, “Biết sao được. Ít cũng phải mười hôm nữa mới biết. Đạo này bỏ ở trường thế nào?”

An An nói, “Còn thế nào nữa? Như cũ thôi. Mấy bữa nay tớ thấy mình là lạ nên đến trung tâm kiểm tra, chưa có kết quả, nhưng bác sĩ nói tớ sắp đến thời gian trưởng thành rồi, nhiều nhất là một năm nữa. Haiz, trước không nên chê cười bỏ mới phải, giờ cũng đến lượt tớ.”

An An lớn hơn Minh Lăng hai tuổi, nhưng đầu óc đầy ắp những ý nghĩ quái gở. Bạn bè cùng lứa cậu ta đều đến kỳ trưởng thành hết rồi mà cậu ta vẫn chưa có phản ứng.

Thời gian trưởng thành của Omega khác nhau tùy cơ địa, sớm là mười ba tuổi bắt đầu kỳ động dục đầu tiên, muộn nhất cũng có trường hợp ba mươi tuổi mới có kỳ động dục đầu. Dù vậy, hầu hết vẫn nằm trong khoảng mười bảy đến hai mươi tuổi. Năm nay Minh Lăng mười chín, nghĩa là thuộc trường hợp bình thường.

Trước cậu hay nói thần kinh nào An An chấp cheng nên cả kỳ động dục cũng chấp cheng theo, không ngờ cậu ta cũng sắp sửa đến kỳ.

Cậu bèn bảo, “Đừng lo, sớm muộn gì cũng đến, đến sớm bao nhiêu tốt bấy nhiêu.”

Thời gian mấy tháng trước khi chính thức trưởng thành, cơ thể Omega biến đổi rất lớn, phát triển nhanh chóng, dẫn theo tinh thần Omega trong thời kỳ này vô cùng nhạy cảm và mất an toàn. Không chỉ tinh thần yếu đuối mà cơ thể cũng yếu hơn mọi khi, Minh Lăng hay nghĩ nhiều, nhất định cũng có liên quan đến việc kỳ động dục của cậu tới sớm.

An An nói, “Tớ cũng biết đến càng sớm càng tốt, có thể chọn một Alpha sớm tránh cho mấy anh tốt bị chọn hết. Cơ mà nè, bỏ cứ cho tớ dè dặt một chút đi.”

Minh Lăng nghĩ, tớ lo cho bồ đúng là lo bồ trắng răng, không khỏi thốt, “Bồ chọn sớm đi, biết đâu năm sau Alpha được nhập vào hệ thống đều rất tốt.” Kho số liệu Alpha là phải khi Alpha hai mươi tuổi mới có thể bỏ số liệu của họ vào được.

An An lại tiếp, “Tớ không ưa mấy đứa Alpha hai mươi tuổi non choẹt đâu, tớ thích lớn tuổi ấy, từng trải, lại biết thương yêu Omega trên giường, chứ mấy đứa Alpha non choẹt mới dứt hơi sữa chỉ biết có bản năng, khác gì dã thú. Cỡ ba mươi hay bốn mươi tuổi là tốt nhất, tớ hỏi thăm thử rồi, hiện nay Alpha ưu tú ba mươi bốn mươi tuổi còn độc thân cũng chỉ có mười mấy người.”

Minh Lăng lại nghĩ, với cái tính An An, hoàn toàn khỏi cần lo cậu ta bị chứng trầm cảm lâm sàng trước giai đoạn trưởng thành. Các Omega đều luôn nhất nhất mong muốn một Alpha bầu bạn cả đời, cậu thì thấy An An lại muốn thử hẵn mấy người cơ.

Cậu nói vồn vện, “Hy vọng bồ có thể chọn được một trong số mười mấy người ấy.”

An An hí hửng, “Haiz, tớ cũng mong vậy. Tớ thấy anh trai bồ tuyệt đấy, anh ấy Trung tướng, đáng nhẽ được tự chọn Omega từ lâu, sao anh ấy chưa cưới hỏi gì vậy?”

Minh Lăng bị câu này của cậu ta chọc suýt nữa đập bàn đứng dậy, hên là cậu nhịn xuống được, điềm nhiên nói, “Tớ cũng không rõ.”

An An bảo, “Gen anh bồ hẵn tốt lắm thì cũng được chọn ghép đôi sớm rồi chứ nhỉ, thế mà chưa có kết quả. Theo như tớ được biết, lắm trai gái trường mình muốn được gả cho anh bồ lắm.”

Minh Lăng chẳng muốn nói gì nữa, một hồi lâu lắc sau mới kết thúc cuộc đối thoại, “Tớ sốt đầu đầu quá, An An, gác mấy nhé. Bao giờ bồ có kết quả kiểm tra cụ thể, báo lại tớ nghe.”

Ngắt máy với An An, cậu hít sâu một hơi, lại nghĩ hay là mình cũng bị chứng trầm cảm lâm sàng trước giai đoạn trưởng thành rồi, phiền chết được.

Kỳ thực cậu cũng thấy lạ, cơ sao anh hai vẫn chưa ghép đôi với Omega nào? Số liệu của anh nhập vào hệ thống đã mười năm, mười năm qua, có biết bao số liệu Omega được đối chiếu với anh ấy, mà sao lại không có ai thích hợp?

Cậu càng nghĩ càng điên đầu, cuối cùng không nghĩ nữa.

Đến ngày thứ ba, cơn sốt của Minh Lăng vẫn không thuyên giảm. Quản gia James mặc kệ lời cậu, dứt khoát chở cậu đến bệnh viện. Bác sĩ nói đây là tình trạng bình thường trước khi đến kỳ động dục đầu tiên, chưa sốt đến 39 độ thì chưa cho thuốc, chỉ để cho về nhà dưỡng bệnh, đắp khăn lạnh lên trán là được.

Quản gia James đành đưa Minh Lăng về nhà.

Ngày thứ tư, cơn sốt vẫn thế, chỉ xấp xỉ độ 38. Tối cậu ngủ không sâu, hơn nữa cơ thể còn hết sức mỏi mệt, nên khi mùi chất dẫn dụ của Minh Hy quần quanh nơi cửa phòng, cậu đã bừng tỉnh.

Minh Hy đến bên giường cậu ngồi xuống, nhìn mặt cậu qua lớp ánh sáng mỏng tang, vươn tay sờ trán cậu. Cậu ào ào, “Anh hai về rồi à? Qua sinh nhật anh rồi anh mới về. Hôm qua có gọi điện cho anh, sĩ quan của anh hẳn không chuyển máy cho em được.”

Minh Hy chỉnh đèn phòng sáng hơn chút đỉnh, nhìn khuôn mặt luôn mịn màng của cậu nay đã gầy nhều, dưới mắt còn có quầng thâm, hẳn nhiên do ốm.

Anh nói, “Tại có chuyện quan trọng, không cách nào liên lạc ra ngoài. Em ốm, phải nghỉ ngơi cho tốt.”

Minh Lăng thở dài, “Cũng không hẳn là ốm đâu anh. Bác sĩ bảo đây là hiện tượng bình thường trước kỳ động dục đầu tiên của em thôi, nhiều Omega dễ sốt nhẹ ở khoảng thời gian này, qua khoảng thời gian này là hết hà. Qua sinh nhật anh em đặt trên bàn đó, anh xem đi.”

Minh Hy thở dài sườn sượt, toan cúi xuống hôn trán em trai. Cơ thể khom xuống rồi, bỗng chốc dừng lại, thậm chí anh còn đứng bật dậy đi lấy hộp quà.

Minh Lăng cảm nhận được sự lẩn tránh của anh, ánh mắt cậu tối sầm, nhấc tay vát trên trán mình, lòng đau khôn tả.

Minh Hy bóc hộp quà, đầu tiên là lấy chiếc áo sơ mi ra. Minh Lăng nói, “Anh thử luôn đi, em chẳng biết có vừa không.”

Nhưng Minh Hy không đáp ứng mà bỏ áo vào hộp, nói, “Không cần, vừa anh.”

Minh Lăng cắn chặt răng, không nói câu nào nữa.

Minh Hy lại cầm chiếc hộp nhỏ đựng ghim cài, xem xét chiếc ghim cài rồi khen, “Đẹp lắm.”

Minh Lăng nói, “Em tự thiết kế đấy. Hở phách cũng tự tay em làm luôn, nhưng anh mặc quân phục thì không đeo được rồi nhỉ? Cơ mà mặc lễ phục dự tiệc có thể dùng...” Nói đến đây, cậu ngáp ngừng, sau đó cố để giọng mình mang vẻ mừng rỡ, “Đám cưới của em, anh cũng đeo được.”

Minh Hy rõ ràng sững lại, thế rồi cũng bỏ ghim cài về hộp, trở lại cạnh Minh Lăng, tén chăn cho cậu, “Em ngủ đi. Vừa rồi anh vào, không định làm em tỉnh giấc.”

Minh Lăng cười khỏ, “Chất dẫn dụ Alpha trên người anh nồng như vậy, em không tỉnh mới lạ. Bác sĩ nói ba bốn tháng nữa em động dục kỳ đầu tiên, giờ đang mẫn cảm lắm. Anh hai, rốt cuộc anh có hiểu gì về Omega không hả? Anh cứ thế này về sau cưới chị dâu cho em như nào?”

Minh Hy sững sốt, một lúc lâu mới tiếp lời cậu, “Anh xin lỗi nhé, Lăng Lăng. Anh ra trước đây.”

Anh nhanh chóng bỏ ra cửa, ra khỏi phòng, cửa tự động đóng lại. Ánh sáng phòng cũng chậm rãi tối đi.

Minh Lăng nhìn trần nhà trong bóng tối, nước mắt trượt dài từ khóe mắt.

3. Chương 3

Vì sốt nên sắc mặt Minh Lăng phờ phạc, tối qua ngủ muộn, sáng nay nướng trên giường, đến khi dậy thì Minh Hy đã đi, không có ở nhà.

Cậu ngồi bên bàn ăn bữa sáng, thím Bates nói, “Cháu yếu quá, ăn luôn trong phòng cũng được, rồi giường nhiều không tốt.”

Minh Lăng không có tinh thần gì cho cam, chỉ ừ ơ nói, “Nằm giường cũng khó chịu, chỉ bằng đứng dậy đi đi lại lại, có khi còn đỡ.”

Cậu đang ăn cháo, được một lúc quản gia James vào báo, “Cậu chủ, thiếu gia Eis nhà Marton đến xin gặp cậu.”

Minh Lăng nhìn ông một cái, bảo, “Anh hai cháu đi đâu rồi mà.” Ý là anh hai không ở nhà, chưa bao giờ cháu phải tiếp khách.

Là Omega, luôn luôn được bảo hộ. Nói là bảo hộ, thực chất là một loại giam cầm, ít khi cho ra gặp khách lạ.

Thường thì con cái Omega của các nhà đại quý tộc cũng có mối quan hệ rộng rãi. Tuy như đã trình bày, chồng Omega đều quyết định dựa trên kết quả tìm kiếm Alpha, nhưng Omega của các nhà quý tộc quyền quý kỳ thực không có ai thực sự tìm chồng qua phép tìm kiếm này. Họ đều là những đứa con quý báu của gia đình họ, bình thường luôn dùng quan hệ thông gia với nhau.

Vậy nên từ nhỏ họ không chỉ học chương trình cần thiết đối với một Omega mà còn phải học nghi lễ xã giao quý tộc, sau này lập gia đình, họ không chỉ sinh con cho nhà chồng mà còn phải giúp chủ nhân gia đình giải quyết đủ thể loại việc. Dấu sao trên trường chính trị, phu nhân chính trị cũng là một yếu tố trọng yếu, đặc biệt bản năng của Alpha lại luôn tồn tại ý muốn bảo vệ và nâng niu người Omega bạn đời của mình, bên mình mà có cơn gió thổi qua thôi cũng đánh đồng thành cấp bậc bảo lộc ấy chứ.

Nhưng mà chuyện chính trị, Minh Lăng không rõ ràng lắm. Cậu họ Minh song chỉ là con nuôi của Minh gia, mẹ nuôi cũng không cho cậu bước vào giới Omega quý tộc, vả lại Minh Hy hình như cũng không thích cậu tiếp xúc với cái giới này nữa, nên cậu lớn dần, không khác gì mấy các Omega bình dân.

Cậu thậm chí không biết rằng, không phải Omega nào cũng chọn bạn đời qua hệ thống.

Minh Lăng nói vậy xong, quần gia James cắt lời, “Thiếu gia Eis nói là đến thăm cậu.”

Cậu càng kinh ngạc. Cậu không quen thiếu gia Eis này, nhưng có nghe danh nhà Marton là dòng họ chính trị lâu đời cực kỳ nổi tiếng ở đế quốc, còn có chức tước Hầu tước. Chỉ cần xem thời sự là có thể gặp ngay mặt mũi ngài Marton trông ra sao. Minh Lăng thật sự không hiểu ngài Marton này đến gặp cậu làm gì?

Bèn hỏi, “Là Alpha hay Beta? Hay Omega?”

Quần gia James đáp, “Là Alpha, thừa cậu chủ.”

Cậu nhủ mày, “Cháu sắp trưởng thành đến nơi rồi, cứ thế mà đi gặp một Alpha sao?”

Minh Lăng nghỉ ở trường về nhà, do sắp trưởng thành nên vài tháng nay cậu chỉ ở nhà, chờ chồng mình được chọn, sau đó sẽ nhanh chóng cưới người đó, đến khi kỳ động dục đầu tiên của cậu xuất hiện, chồng cậu có thể bầu bạn bên cậu, đánh dấu cậu, và kể từ đó cậu chính thức là người trưởng thành.

Trong quãng thời gian ấy, cậu không được gặp Alpha khác, cho nên phải hỏi lại.

Quần gia James thưa, “Tôi cũng từ chối thiếu gia Eis như vậy, nhưng ngài ấy kiên quyết đòi gặp cậu.”

Minh Lăng biết James là người cứng chặc, nhất định là ông không có biện pháp từ chối nên mới phải đến xin ý kiến cậu. Cậu nói đơn giản, “Thế gặp ở sảnh phòng khách đi ạ.”

Quần gia James đáp vâng, lui ra ngoài trước.

Minh Lăng thật lòng không có tâm tư ăn uống nữa, bỏ thừa lại nửa bát, lau mồm súc miệng xong, mới kéo lê cơ thể sốt nóng khó chịu đến phòng khách.

Vừa mới vào, cậu lập tức càng khó chịu dãn dội. Loại khó chịu này không phải do đau đầu tức ngực bởi cơn sốt, mà là do mùi Alpha đậm nồng xa lạ, kích thích thần kinh cậu thêm căng thẳng, thân thể lại như nhũn ra.

Cậu thích mỗi mùi của Minh Hy, còn các chất dẫn dụ Alpha khác, đều làm cậu thấy bài xích.

Bóng cậu vừa hiện nơi cửa, người đàn ông ngồi tại sofa trong phòng liền nhìn về hướng cậu, sau đó còn vô thức đứng dậy không tự chủ.

Cậu liếc nhìn hắn, phát hiện đối phương là tướng mạo tóc vàng mắt xanh điển hình của gia tộc Marton, vẻ bề ngoài này thường xuyên có mặt trên thời sự. Cậu gật đầu mỉm cười theo phép lịch sự của chủ nhà, bước đến một ghế sofa gần đó cách hắn tương đối xa, nói, “Ngài Marton, xin chào! Mời ngài ngồi.”

Nói xong, cậu tự mình ngồi trước.

Tuổi Eis Marton không lớn, còn chưa đến ba mươi, ánh mắt màu xanh da trời thâm thúy. Hắn cũng gật đầu chào cậu, “Xin chào. Mạo muội đến quấy rầy, thực lòng xin lỗi.”

Tuy hắn nói rất khách sáo, song cái nhìn thẳng tắp chĩa vào Minh Lăng lại không hề khách sáo. Ánh mắt ấy, quả thực như muốn xuyên thấu cậu.

Đang ở nhà, lại đang ốm, Minh Lăng tất nhiên ăn vận không chỉnh tề, chỉ mỗi một cái áo phông rộng rãi và quần dài màu đen, xỏ dép lê đi trong nhà, trong vẻ tùy ý toát lên sự mảnh mai.

Đứng giữa các Omega cậu cũng không tính là thấp bé, nhưng khi ở cùng Alpha, cậu luôn bị đánh giá là nhỏ nhắn.

Ánh nhìn và hơi thở Eis nhuốm đẫm dục vọng chiếm hữu và xâm lược làm Minh Lăng theo bản năng thấy hết sức mất tự nhiên và ức chế, nhưng cậu cũng không có cách nào cấm Eis thôi nhìn mình chăm chú.

Cậu đành nói với, “Anh hai tôi giờ không có nhà đâu, không biết ngài Marton đến có chuyện gì? Tôi là một Omega, sắp vào thời kỳ trưởng thành, thật sự không thể tiếp đón ngài tốt.”

Eis bảo, “Tôi biết em ốm nên đến thăm, không biết giờ sức khỏe em đỡ chưa.”

Minh Lăng hơi lấy làm sững sờ, cũng không vui lắm vì đối phương nắm rõ tình hình của cậu. Và lại lời đối phương quá sâu xa, Minh Lăng đã có một giả định trong bụng, giả định này làm lông tơ toàn thân cậu dựng đứng.

Dù rằng vẫn dựng tầng cảnh giác, cậu vẫn bày vẻ tươi cười hiền lành, “Cảm ơn ngài đã quan tâm, tôi không sao cả. Nếu ngài đến vì lý do này, tôi nghĩ, là một Omega, tôi thật sự không thể tiếp đón ngài thêm nữa.”

Nói đoạn, cậu đứng dậy tính rời đi, ai dè Eis cũng bật dậy. Thân thể Alpha của hắn chiếm ưu thế triệt để, lưng dài chân dài, bước vài bước đã đến trước mặt cậu, đặt tay lên vai cậu, ấn cậu ngồi trở lại sô pha.

Đây là lần đầu tiên Minh Lăng bị một Alpha không phải Minh Hy chạm vào, thoát chốc cả người cậu run lên, toan đẩy hắn ra.

Nhưng đúng lúc ấy hắn lại nói thẳng thắn, “Đừng sợ, sau này mình chính là vợ chồng, em thả lỏng với tôi một chút là được.”

Lời này của hắn làm đầu óc Minh Lăng trống rỗng trong nháy mắt. Cậu trợn mắt, tuy nãy đã lơ mờ đoán ra, nhưng nghe hắn nói tường tỏ như vậy, cậu vẫn không sao có thể chấp nhận.

Ánh mắt Eis dịu dàng hơn. Minh Lăng tóc đen mắt đen, mặt mũi thanh tú, rơi vào mắt Eis, quả thực dễ thương như một con búp bê gỗ. Hơn nữa Minh Lăng sắp trưởng thành, chất dẫn dụ Omega đã hoàn toàn chín muồi, tỏa ra mùi hương ngọt lịm mê say khiến Eis gần như mê muội đắm đuối.

Kết hợp cùng Minh Lăng không phải kết quả đối chiếu của hệ thống mà là nhà Marton muốn kết thông gia với nhà Minh. Ban đầu Omega nhà Minh gả cho Eis là một Omega sắp sửa trưởng thành của nhà chính Minh gia, đâu ngờ cậu kia lại xảy ra chuyện, không thể gả cho hắn nữa, nên Minh Lăng nhận vị trí này.

Minh Lăng đương nhiên nào biết, còn tưởng kết quả đối chiếu của hệ thống xong rồi, thiếu gia nhà Marton trước mặt này chính là kết quả, cho nên sắp xếp đến gặp cậu trước.

Minh Lăng cứng đờ cả người. Eis cầm tay cậu, đặt bên môi hôn. Lần này cả người cậu run bần bật, rụt ngay tay lại dịch lùi ra sau. Liếc Eis một cái nữa, cậu đứng vội dậy nói, “Xin lỗi ngài.”

Rời đi như bay ra khỏi phòng khách.

Eis trông theo bóng cậu, cười cười, cho là cậu ngượng, vì hai má Minh Lăng đỏ lựng suốt.

Biệt thự nhà chính Minh gia.

Minh Hy ngồi trong thư phòng chủ nhân Minh gia tức Thượng tướng năm sao Minh Huy Úc. Dáng anh ngồi rất mực tề chỉnh và thẳng thắn, thái độ cung kính với Minh Huy Úc, song ánh mắt thâm trầm, tuyệt đối không có ý mềm lòng.

Anh nói, “Thưa bác, cháu không đồng ý đưa Minh Lăng đến nhà Marton.”

Minh Huy Úc ngồi sau bàn làm việc, thần sắc ôn hòa. Ông ta lúc nào cũng ôn hòa, nhưng lại là một trong những người có quyền thế nhất đế quốc, đến cả Hoàng đế bệ hạ cũng phải nể mặt ông ta dăm phần.

Ông ta lên tiếng, “Bác nghe nói cháu có ý xin cưới Minh Lăng làm vợ, là vì nguyên nhân này.”

Minh Hy đáp, “Thưa bác, đó chỉ là một trong các nguyên nhân.”

Minh Huy Úc trầm ngâm, “Nhưng bác lại thấy đó là lý do chủ chốt đấy. Minh Lăng tuy chỉ là con nuôi cha cháu nhưng xét về mặt pháp luật, vẫn là em trai cháu. Hai các cháu cưới nhau, sẽ ảnh hưởng danh dự Minh gia. Thêm nữa, thân thể Minh Lăng, cháu biết rồi, còn muốn cưới nó?”

Minh Hy trả lời, “Thưa bác, cháu vô cùng xin lỗi. Sau khi cháu cưới em ấy, sẽ tự nguyện qua khu vực biên giới trấn thủ biên cương, cháu sẽ cố giảm thiểu sự ảnh hưởng bất lợi của đám cưới chúng cháu xuống thấp

nhất có thể. Còn thân thể em ấy, em ấy là đứa bé con lớn lên ở nhà cháu, sao có thể áp đặt sự việc này lên người em ấy?”

Minh Huy Úc khuyên, “Minh Hy, cháu như thế khiến bác rất thất vọng. Hôn ước với nhà Marton được thống nhất, giờ đây đã hết đường vân hồi, cháu đến xin bác cũng vô ích. Cháu làm lính đế quốc, lại còn là Trung tướng, làm tâm gương, sao có thể hành động theo cảm tính? Bác cực kỳ đánh giá cao cháu, điểm này cháu tự hiểu, đừng vì Minh Lăng mà phụ lòng gia tộc, phụ lòng đế quốc.”

Minh Hy phản đối, “Bác, Minh Lăng không hiểu gì cả, dù có đến nhà Marton cũng không có tác dụng.”

Minh Huy Úc phẩy tay, “Bác đã đọc tài liệu về nó. Nó là đứa thông minh, không sai đâu. Còn cháu, lại đi yêu em trai, đòi cưới em trai, cháu nghĩ thế là tốt với nó? Nếu lâu nay nó chỉ luôn coi cháu là anh cả đáng kính trong nhà, sau đó biết cháu luôn có ý định với nó, cháu nghĩ nó sẽ vui? Hãy cứ là đối tượng để nó kính trọng và ngưỡng mộ, ấy mới là hành động tốt dành cho nó.”

Minh Hy còn định nói nữa nhưng Minh Huy Úc đã không chịu nghe, bắt anh rời đi.

Anh về nhà, biết Eis Marton đã đến, sắc mặt anh sầm sì dữ tợn. Thế nhưng bước qua thư phòng Minh Lăng, thần sắc anh đã hiền hậu hơn rất nhiều.

Minh Lăng đang lên mạng, Minh Hy vừa vào, cậu đã cảm nhận được, ngoái lại nhìn anh, “Anh hai về rồi.”

4. Chương 4

Trước khi Eis đến Minh gia, tuy Minh Lăng tự nhận thức mình sẽ làm vợ chồng cùng một Alpha xa lạ, nhưng Alpha xa lạ này dù sao chỉ là một hình ảnh mơ hồ, không tương ứng vào ai, vì thế cậu còn có thể tự an ủi mình, hay thậm chí gò ép mình chấp nhận sự thật: Cậu là công dân đế quốc, cậu có nghĩa vụ và trách nhiệm phải làm.

Nhưng gặp Eis rồi, lại biết hẳn sẽ là người chồng tương lai, cậu mới phát giác mình không thể chấp nhận sự thật.

Nghĩ cảnh Eis động chạm cậu, rồi sẽ còn đánh dấu cậu, cậu rung mình, cảm thấy đau đớn sống không bằng chết.

Nhân sinh của cậu, từ nay trở đi là một con đường đúng nơi đầu này có thể trông đến tận cuối đầu kia. Cậu và Eis kết hôn, rồi cùng hẳn sinh con, vì hẳn nuôi con. Lũ con lớn lên, cậu cũng rời khỏi nhân thế.

Con đường này, đối với cậu, không hề hấp dẫn, mà chính là thống khổ, trong khi cậu cứ phải tiếp tục bước đi.

Phải sống vì nghĩa vụ, vì trách nhiệm, và vì niềm tin.

Minh Lăng gắt gao nắm tay thành nắm, chỉ cảm thấy mắt mình bị bóng đen phủ chụp.

Minh Hy ngồi đối diện Minh Lăng. Hai người là Alpha và Omega, chất dẫn dụ thu hút lẫn nhau, Minh Hy không dám ngồi quá gần cậu, nhưng kể cả có thể thì mùi hương chất dẫn dụ Omega tỏa từ người cậu vẫn ngọt lừ, khiến dục niệm được sở hữu cậu bằng rần rạt trong anh mãi thôi. Minh Hy làm lính, ý chí can trường hơn người thường, bản năng cơ thể vẫn bị anh đè ép. Nhưng chỉ cần trông thấy Minh Lăng, tựa thể Minh Lăng giờ bàn tay mềm mại của cậu, nhẹ nhàng quấy rối trái tim anh, khiến trái tim anh mềm mại đi vì cậu.

Minh Lăng là Omega, chẳng được tập luyện chống cự chất dẫn dụ Alpha, nên ở bên Minh Hy là cậu thấy thân thể mình nhũn nhão như được ai mơn trớn. Thứ cảm giác rã rời này vừa là sự hưởng thụ, vừa là sự hành hạ, nhưng dù có là gì, miễn được ở bên Minh Hy, cậu sẵn sàng chịu đựng nó trong vui sướng.

Minh Lăng cố giữ mình bình tĩnh, nói, “Anh hai, mới này có ngài Eis Marton nhà Marton đến thăm em.”

Minh Hy gật đầu, “Em có cảm giác thế nào với anh ta?”

Minh Lăng chau mày, “Sao dạo này anh chỉ hỏi cái vấn đề này vậy? Đáng lý anh phải hỏi ngài ấy đến vì chuyện gì chứ?”

Minh Hy nói thẳng, “Anh biết anh ta đến vì chuyện gì.”

Trong khoảnh khắc, Minh Lăng bị nỗi thất vọng lạnh tê tái vây quanh. Cậu kéo tấm áo khoác trên người, mắt lại phóng đến màn hình ba chiều, trầm mặc hồi lâu, mới hỏi, “Anh biết ngài ấy là đối tượng ghép đôi của em từ bao giờ?”

Đôi mắt Minh Hy lẳng lặng nhìn cậu, “Hôm kia.”

Cậu cắn môi, nhìn thẳng vào anh, “Vậy anh về sao không báo em biết một tiếng? Đâm ra ngài Eis đến, em chẳng biết gì, quá thất lễ.”

Minh Hy giữ im lặng, rồi bảo, “Lăng Lăng, là anh sai, anh xin lỗi.”

Lời này nói ra, giọng anh đã trầm hơn hẳn thường ngày, trầm đến khản nghet.

Hàng mày Minh Lăng chau tít, “Không cần giải thích, thực ra cũng chẳng có gì đâu.”

Minh Hy lại hỏi, “Em gặp anh ta, cảm giác với anh ta thế nào? Có thích không?”

Minh Lăng ngoảnh mặt đi, không nhìn anh, “Cũng đâu phải chuyện em tự quyết định được. Anh hỏi em có lợi lộc gì?”

Minh Hy cười khổ. Anh lúc nào cũng nghiêm túc, vẻ cười khổ như vậy là biểu cảm cực kỳ khó gặp, “Em thích anh ta hay không chẳng lẽ còn không phải chuyện em tự quyết định? Lăng Lăng, đang xấu hổ ư?”

Minh Lăng bực bội lườm anh, “Xấu hổ đâu mà xấu hổ!”

Thấy lông mày cậu vẫn nhăn nhúm, anh liền chuyển qua ngồi cạnh cậu, nhẹ nhàng áp tay lên trán cậu. Cảm nhận cơ thể Minh Lăng cứng ngắc trong tích tắc, anh cũng không bỏ tay ra, mà nói, “Nếu em thích anh ta, anh sẽ để em như ý. Nếu em không thích, anh hai sẽ nghĩ cách hoàn thành nguyện vọng của em.”

Minh Hy ngồi bên người cậu, cậu sát sao cảm thụ được mùi Alpha từ người anh, hùng mạnh, ấm áp không cùng. Cậu để mình thả lỏng từ từ, để mùi hương này vờn quanh cậu, sau rồi thuận thế ôm chầm anh, vùi mặt mình vào ngực anh.

Minh Hy cũng cứng người trong một tích tắc, cũng ôm lại cậu.

Điều này làm Minh Lăng hạnh phúc tột đỉnh. Chỉ cần ở bên anh, cậu cảm thấy cuộc đời mình dường như có gặp chuyện gì cũng đủ sức để thừa nhận. Cậu yêu anh, không phải vì tuân theo chỉ định của đế quốc, mà là tuân theo dẫn dắt của thần linh và linh hồn mình. Cậu muốn được ở bên anh, sinh con cho anh, sống cùng anh trọn đời.

Minh Lăng lí nhí, “Công nhận anh hai làm Tướng, nhưng anh cũng nên rạch ròi việc tư việc riêng ra nha. Em đã được chọn ghép đôi cùng ngài Eis, hơn nữa ngài ấy cũng đã biết. Nhà Marton nắm giữ rất nhiều thực quyền ở Quốc hội, tuy không có lực lượng và sức ảnh hưởng trong quân đội như Minh gia, nhưng làm vậy không chỉ phạm pháp mà còn đắc tội nhà họ. Anh hai, em không muốn anh khó xử. Lại nói, em không cưới Eis Marton thì cũng cưới người khác, gả cho ai, cũng đều chẳng khác biệt gì với em.”

Minh Hy đang nhẹ nhàng vuốt ve lưng Minh Lăng, lúc này khựng lại. Anh cúi đầu nhìn mái tóc mượt mà của em trai, nói, “Không phải em được chọn ghép đôi qua hệ thống với nhà Marton đâu, giờ hệ thống vẫn chưa ra kết quả. Chỉ có hai nhà biết hôn sự của hai em thôi. Gả em cho nhà Marton là tự hai gia tộc quyết định chứ không phải kết quả hệ thống nào cả. Việc kết thông gia giữa tầng lớp cao cấp của đế quốc vốn diễn ra ngoài vùng hệ thống, tuy chưa từng ai nhắc đến, song nó là sự thật.”

Minh Lăng lại cứng người vì lời này của anh. Có nói thế nào chẳng nữa, cậu mới chỉ mười chín tuổi, từ nhỏ đã được giáo dục ở trường Omega, để các cậu tin rằng hôn nhân của các cậu là vì mục tiêu thiêng liêng kết hợp gen sinh ra thế hệ sau ưu tú nhất, cho nên dùng hệ thống là để chọn Alpha phù hợp kết hợp với các cậu nhất. Nhưng bây giờ, Minh Hy lại nói, thực tế cái hệ thống kia chỉ áp dụng với dân chúng bình thường

mà thôi, các gia tộc cấp cao nắm giữ thực quyền để quốc không bị hạn chế bởi nó, dường như cậu nhanh chóng vỡ vạc ra tại sao anh hai đã ba mươi tuổi vẫn chưa bị chọn lựa.

Minh Lăng sốc lắm. Sốc vì điều mà thật lâu về trước cậu vẫn hằng tin tưởng thậm chí phục tùng dâng hiến, thực chất chỉ là thao tác của con người, gồm cả cuộc đời cậu, hóa ra cũng chỉ bị ai đó điều khiển trong tay.

Cũng may Minh Lăng luôn lý trí, dẫu thế giới nội tâm có chông chênh ra sao, ngoài mặt cậu vẫn trấn định. Cậu ngược đầu, nhìn Minh Hy, “Anh hai, anh cũng tham gia sao? Việc đưa em đến nhà Marton ấy?”

Con người Minh Lăng đen như một vực nước sâu đen kìn kịt, nhìn ngoài thì bình tĩnh, nhưng Minh Hy hiểu rõ trong nó tuyệt đối không hề bình tĩnh. Anh biết cậu đang sốc.

Anh cúi xuống hôn trán cậu, “Không. Hôm kia anh mới biết. Ban đầu kết thông gia với nhà Marton là Minh Sơ con trai bác, nhưng nó lại bày trò lừa người ta, leo lên robot bỏ chạy. Nó chỉ có một con robot, lang thang ngoài vũ trụ, có thể chạy bao xa nào? E rằng đã thiệt mạng rồi. Vả lại nhà Marton biết tính Minh Sơ ngang ngược, không thể trở thành người vợ tốt, nên cũng rất thích thay thế nó bằng em. Minh gia hiện tại chỉ có em sắp bước vào thời kỳ trưởng thành, không còn Omega nào thích hợp nữa. Nói thật thì có vài Beta cũng được, nhưng nhà Marton lại không hài lòng để Beta về nhà mình làm dâu cho lắm. Thế nên bác quyết định, đưa em sang nhà họ.”

Minh Lăng cố nén sự căm uất trong lòng, hỏi, “Em biết em không nên hoài nghi quyết định của bác, nhưng tại sao Minh Sơ chạy lại bắt em đi thay?”

Ngày thường Minh Lăng luôn lạnh như cục đất, ai cũng thấy cậu hiền lành và tính tình dễ chịu, kỳ thực bên trong cậu lại vô cùng kiêu kỳ. Chớ nói sự thật về cuộc hôn nhân của cậu là do người khác thao túng cậu đã khó chấp nhận, cái việc làm đồ thay thế cho người khác, cậu càng khó chấp nhận hơn nữa.

Minh Hy an ủi, “Nên nếu em không đồng ý, dù có phải làm to chuyện với bác, anh cũng nhất quyết làm tới cùng cho em.”

Minh Hy chỉ là con cháu của nhà nhánh Minh gia, tuy gọi Minh Huy Úc là “bác”, nhưng thực ra khoảng cách rất xa.

Năm bố Minh Hy mới qua đời, Minh Hy đã không còn ỷ lại. Địa vị lẫn thành công ngày hôm nay ba mươi tuổi của anh, tất nhiên không chỉ là cố gắng và kết quả vĩ đại của anh, cũng có một nguyên nhân vì anh là người nhà Minh.

Minh Huy Úc đề bạt hỗ trợ Minh Hy không nhiều, Minh Hy cũng rất kính trọng và yêu quý ông ta, thậm chí còn coi ông ta như cha ruột. Nhưng chuyện Minh Lăng lần này, anh không đồng ý.

Anh thà không cưới Minh Lăng, nhưng anh hy vọng Minh Lăng được hạnh phúc trọn đời chứ không phải vì cái đám cưới chính trị mà bị cuốn vào lốc xoáy chính trị và quyền lợi.

Bấy lâu nay anh không cho Minh Lăng đi gặp gỡ xã giao giới quý tộc chính bởi thế.

Thực ra Minh Hy gặp Minh Sơ nhiều lần rồi. Minh Sơ là con trai Minh Huy Úc, từ khi sinh ra đã xinh xắn vượt bậc, lại là con út, nên được Minh Huy Úc yêu chiều ghê lắm. Thân là Thượng tướng năm sao, Minh Huy Úc quyền cao chức trọng, công việc bận bịu, nhưng đôi khi ông ta còn chịu công con trai lên vai, hoặc ôm con làm việc hay tiếp đón các quan chức nhà nước. Thế mới biết ông ta cưng nựng con trai tới mức độ nào.

Có lẽ bởi quá mức nuông chiều, Minh Sơ lớn lên ngỗ ngược hết biết. Từ bé Minh Hy đã nghe danh cậu ta đấu kiếm cực giỏi, biết điều khiển cả robot cấp A, đến nỗi còn có vụ cậu ta lên vào trường quân đội giả danh anh trai, đánh trận đấu robot chung kết. Cuối cùng ông anh trai bị cậu ta gây mê nhốt trong nhà tỉnh lại đi túm cậu ta về thì sự tình mới thôi, người biết việc này hiếm hoi lắm, nhưng Minh Hy làm phó hiệu trưởng trường dĩ nhiên là biết.

Nói vậy đủ rõ lá gan Minh Sơ rốt cuộc to cỡ nào. Nhà Marton biết cậu ta bỏ trốn, chẳng những không nổi dọa, trái lại còn hoan hỉ đối đãi tượng kết hôn thành Minh Lăng, hoàn toàn có thể hiểu được.

Duyên cớ sự việc là vậy. Minh Huy Úc mất đứa con út quý giá nhất, rồi có lẽ thêm cả ông ta ân hận dữ dội vì chính mình đã nuôi con trai thành tính cách trái khoáy đến thế, hoặc là trước kia không nên ép con

cưới hỏi, bức con phải ăn trộm robot trốn vào vũ trụ, không rõ sống chết, nên giờ Minh Huy Úc chả còn tâm trạng để chiêm chước cho sự khao khát của Minh Hy hay nỗi khổ đau của Minh Lăng.

Minh Lăng biết anh mình nói được thì làm được. Nếu cậu không muốn gả cho Eis Marton, anh chắc chắn nghĩ cách hủy bỏ cuộc hôn nhân này. Thế nhưng, cậu cũng biết, Minh Hy làm như vậy nhất định sẽ chuốc lấy sự ghét bỏ và ruồng rẫy từ Minh Huy Úc, lại còn rạn nứt với nhà Marton.

Minh Lăng ngần ngừ. Bác sĩ bảo ba bốn tháng nữa cậu sẽ đến kỳ động dục đầu tiên, nhưng Minh Lăng tự hiểu, sợ là không chờ lâu được đến vậy. Kỳ động dục đầu tiên của Omega hết sức quan trọng và nguy hiểm, phải có Alpha đánh dấu, không là gần như không thể sống sót. Tất nhiên, cậu biết có cả một loại thuốc ức chế chất dẫn dụ của Omega, có khả năng ức chế kỳ động dục, còn biến chất dẫn dụ của Omega trở nên na ná như Beta. Nhưng, lẽ hiển nhiên là có di chứng. Khả năng sinh đẻ của Omega là ơn phước Thần ban, dùng thuốc ức chế, sau này tỷ lệ cao là mất năng lực sinh đẻ. Nếu không mất thì đứa con sinh ra cũng chỉ là Beta. Sau khi dùng thuốc ức chế mà vẫn còn năng lực sinh Alpha và Omega, ước chừng chỉ có thể là được Thần bảo hộ, thế là đủ hiểu xác suất thấp cỡ nào rồi. Đế quốc nghiêm cấm loại thuốc ức chế này, người nào bán hay sử dụng nó đều bị trừng trị nghiêm khắc.

Quá nhiều nguyên do, nên bất kể ra sao, ở lần đầu tiên động dục của Minh Lăng bắt buộc phải có một người chồng được chọn.

Thời gian ngắn ngủi, không kết hợp với Eis Marton đã được tuyển chọn, cậu còn thể kết hợp cùng ai? Minh Hy cũng đâu thể trở về để đi tìm ở hệ thống một vị Alpha kịp thời trước kỳ động dục của cậu?

Đã vậy, chi bằng kết thông gia với nhà Marton, vì tiền đồ của anh hai còn hơn.

Minh Lăng nói với Minh Hy, “Gả cho ai cũng là gả, em không muốn anh vì em mà bị liên lụy. Anh hai là người quan trọng nhất của em. Nếu như gả cho Eis Marton có thể giúp đỡ gì đó cho anh, em bằng lòng gả cho ngài ấy. Anh hai, em không muốn anh nảy sinh mâu thuẫn với Đại tướng Minh Huy Úc chỉ vì em đâu.”

5. Chương 5

Điều Minh Lăng nói làm Minh Hy ngây ngẩn, ngay sau đó, anh nói luôn, “Lăng Lăng, em không cần phải như thế, em cứ theo ước mong của chính mình là đủ rồi. Nếu anh phải dựa vào hạnh phúc cả đời em để đạt ích lợi, anh sao còn mặt mũi làm anh hai em?”

Minh Lăng cũng biết lời vừa rồi của cậu có lẽ đã dả kích lòng tự trọng nơi anh. Anh vốn vững vàng như kiềng ba chân là vậy, anh lại luôn nghĩ suy vì cậu, anh sẽ không lợi dụng cuộc hôn nhân của cậu hòng trục lợi cả nhân. Thế nhưng, nếu nói ra ước mong chân thật, cậu nghĩ bụng, Minh Hy kiểu gì cũng đáp ứng cậu, nhưng Minh Lăng không muốn anh hai mình khó xử.

Cậu khổ sở lắc quày quẩy, “Em nói chân thành. Gả em cho ngài Eis Marton là tốt lắm rồi, hôm nay ngài ấy đến, đối xử với em rất dịu dàng.”

Cơ thể Minh Hy cứng còng, “Đó thật là ước mong của em?”

Cậu vui sâu mặt vào ***g ngực anh, gật gật, “Vâng. Em thấy ngài Eis Marton không tồi, xuất thân danh môn, trẻ trung anh tuấn, lại là Alpha, em không có điểm nào để chê. Anh hai, để em ghép với ngài ấy cũng được.”

Minh Hy suốt một chập chỉ im lìm, căn phòng chìm vào yên lặng. Minh Lăng đã hết hy vọng thật rồi. Cậu gả cho Eis Marton, vừa hoàn thành nghĩa lớn, bản thân là Omega, vừa cống hiến được cho đế quốc, lại vừa đủ để vun vén đôi chút tâm tư nhỏ, mai mốt ở nhà Marton hỗ trợ được cho anh hai chút đỉnh. Cớ sao lại không đồng thuận?

Minh Lăng nghĩ như vậy, nhưng lý trí rốt cuộc không xua đi được tình yêu dành cho Minh Hy lẫn nỗi khổ cùng cực đến từ tình yêu ấy. Cậu ôm Minh Hy tha thiết, hít thật sâu mùi hương của anh, khẩn cầu hãy để

thời khắc này kéo dài thêm chút nữa. Rồi sau khi qua đi, cậu nhất định sẽ vực mình dậy, kiên cường hơn, lý trí hơn.

Mỗi một tế bào trong thân xác cậu đều đắm chìm trong mùi vị chất dẫn dụ Alpha của Minh Hy, dòng máu chảy trong cậu cũng thấm nhuần hương anh. Máu băng khắp toàn thân cậu khiến cậu mê mẩn và ngây ngất, con thú vốn say ngủ trong tâm khảm cũng thức tỉnh rục rịch. Cả thân thể từ trong ra ngoài đều tê dại khó tả, như có con sâu bé con du di qua từng tác da thịt, phải có một bàn tay ve vuốt mới có thể đuổi nó đi.

Tay Minh Lăng lại giật giật, một tay quấn eo Minh Hy, tay kia nâng lên đặt trên vai anh. Cậu giương mắt nhìn anh, hiền lành hết mực, tình yêu đông đầy, má đỏ bồ quân. Bờ môi phớt hồng như thoa son kẻ mập má, nói nhỏ nhẹ, “Anh hai, sau khi em cưới, anh cũng sẽ cưới phải không? Anh thích Omega nào chưa? Hay là cũng kết thông gia với Omega nào, như em?”

Minh Hy nhìn cậu, cơ thể lẫn thần kinh đều dẫn theo khát vọng vô biên. Anh muốn được hôn đôi môi hồng thắm của cậu, hôn từng phân da thịt cậu, muốn khít khao ôm ghì cậu vào thân thể mình, chiếm giữ cậu, để cậu hóa thành tất cả của anh. Nhưng rồi hết thấy đều bị lý trí anh khống chế, anh hít sâu một hơi, nói khản đặc, “Chưa có kết luận gì cho hôn sự của anh cả.”

Mắt Minh Lăng sáng rõ, “Vậy thích ai chưa?”

Anh nhấc tay xoa đầu cậu, làm thỉnh một lát mới trả lời ngắn gọn, “Rồi.”

Cậu sững lại thoáng chốc, cổ trấn áp nổi hờn ghen và đau khổ ầm ào trong tim, bắt mình nặn ra nụ cười gượng gạo, “À, có rồi à, sao chưa nghe anh nói gì hết? Nhưng anh ở quân đội suốt mà, chẳng lẽ đối phương là Beta?”

Minh Hy lại rờ trán Minh Lăng, cậu vẫn đang sốt. Anh hít sâu một hơi, đáp, “Không phải.”

Minh Lăng nhoẻn cười, “Thế thì là Alpha?”

Lần này anh không trả lời. Minh Lăng liền tỏ vẻ ung dung mà rằng, “Nếu anh thích Alpha thì hơi phiền thật. Anh biết không, trường em có nhiều người thích anh lắm, họ cho rằng được gả cho anh thật sự rất may mắn. Anh còn nhớ An An bạn em không? Lần trước có mời cậu ấy đến nhà mình chơi rồi đó. Cậu ấy cũng sắp trưởng thành, vẫn hy vọng được ghép đôi với anh à nha.”

Minh Hy cũng cười, “Theo anh có gì hay? Em ở nhà, một năm anh về nhà thăm bữa với em cũng không sao. Nếu cưới vợ, sẽ không thể như thế. Đầu thế sau khi cưới, anh lên tiền tuyến, vợ ở nhà đến kỳ động dục, chưa chắc anh đã có thể ở nhà.”

Tuy hầu hết Alpha của đế quốc đều ở quân đội, nhưng hầu hết Omega cũng không nguyện ý làm vợ Alpha thuộc quân đội. Nguyên nhân cũng như Minh Hy vừa nói, khi người lính lên tiền tuyến, phần lớn vợ không thể theo, kết quả sẽ tách hai người ở hai phương xa. Nhiều khi Omega tới kỳ động dục, chồng cũng không được phép về nhà. Có điều đế quốc cũng có phương pháp giải quyết, đó là chiết xuất chất dẫn dụ từ máu Alpha, dùng một lượng nhất định có thể giảm bớt triệu chứng kỳ động dục của Omega, dù cho kể cả thế thì quá trình cũng cực kỳ khó khăn.

Minh Lăng biết điều này từ cuộc trò chuyện buổi đêm của ký túc xá trong trường.

Tuy các cậu đều ở phòng riêng, có người máy lo liệu cuộc sống hàng ngày, nhưng thỉnh thoảng vẫn lén lút tụ tập ở phòng một ai đó cùng các bạn khác, ngủ chung giường tán dóc với nhau. Cơ hội này diễn ra thường xuyên, đặc biệt là khi Minh Lăng giới thiệu chương trình máy tính, sửa kết quả kiểm tra phòng của trí tuệ nhân tạo ở chỗ hệ thống quản lý ký túc xá, thế là hành vi vi phạm quy định lén lút này lại thành phong trào.

Minh Lăng không muốn nghe anh mình nói năng nhụt chí như vậy, bèn cổ vũ, “Anh hai tốt nhất. Đừng nói thế.”

Minh Hy lấy làm buồn cười, “Anh không nói nữa.”

Được một lát Minh Hy bế Minh Lăng vào phòng ngủ, “Được rồi, đừng ngồi máy tính nữa, đi nằm đi, dưỡng bệnh cho ổn. Anh thấy em chưa hạ sốt tí nào đâu.”

Minh Lăng được anh bế, đặt xuống giường cậu.

Anh lại nhìn lên dụng cụ đo thân nhiệt Minh Lăng trên giường. 37.8 độ, tốt hơn 38 độ lúc trước được một tẹo.

Nhắc thấy anh chuẩn bị đi, cậu gọi, “Anh hai, quà sinh nhật em tặng anh, anh mặc cho em ngắm đi.”

Minh Hy hay mềm lòng với em trai, bèn đồng ý, “Ừ được.”

Hiện nay Minh Hy là Tướng Tư lệnh quân đoàn Khiên Bạc chuyên phòng ngự và bảo vệ Ossifer. Hành tinh mẹ Ossifer chính là hành tinh Minh Lăng đang sống. Ngoài hành tinh chính này, Ossifer còn bốn vệ tinh tự nhiên và mười hai vệ tinh nhân tạo, tiếp theo là bảy hành tinh hộ vệ chung quanh, bảy hành tinh to lớn này lại gồm mấy chục vệ tinh tự nhiên và vệ tinh nhân tạo, cộng lại cũng hơn trăm, có trạm không gian phòng vệ và các trạm trung chuyển còn ở xa hơn nữa. Quân đội đóng quân ở những nơi ấy rất cuộc nhiều bao nhiêu, Minh Lăng mù tịt. Nhưng những quân đoàn robot phòng vệ nổi tiếng luôn lấp lánh hào quang như Khiên Vàng, Khiên Bạc, Hoa Hồng, Sư Tử, Kỳ Sĩ Rồng.v.v... thì cậu nắm rõ.

Minh Hy là Tổng Tư lệnh của quân Khiên Bạc, quân phục cũng là đồng phục của Tư lệnh Khiên Bạc, trắng tinh đặc biệt từ trên xuống dưới, anh tuấn và tao nhã.

Vì mặc chiếc áo sơ mi quà tặng của em trai, Minh Hy trực tiếp ngay trong phòng Minh Lăng cởi bộ súng, sau đó cởi bộ quân phục, thậm chí cả tấm áo sơ mi đang mặc cũng cởi luôn. Minh Lăng nhìn anh mà mắt sáng rực, cả mặt cả tim đều sốt xình xịch, may mà má cậu đỏ ửng suốt nên Minh Hy mới không phát hiện tình hình dị kỳ của cậu.

Hộp quà kia vẫn còn trên bàn Minh Lăng. Khi Minh Hy cởi áo sơ mi, dáng anh dong dong, mặc quân phục hoàn toàn không nhìn ra độ cường tráng của cơ thể anh, lúc này để trần nửa thân trên, từng khối cơ thể đều hoàn mỹ. Minh Lăng còn đắm nghĩ hay mình chảy máu mũi rồi, bèn giơ mu bàn tay chùi chùi mũi và miệng, vờ như thoải mái và thông dong.

Minh Hy hoàn toàn không phát hiện, hoặc là nói anh không hề để ý em trai liệu có láo liên nhìn khắp người mình hay không. Anh bắt đầu thất từng nút cúc áo. Bấy giờ Minh Lăng ngồi dậy trên giường, đề nghị, “Anh hai, lại đây, để em gài cho.”

“?” Minh Hy thoáng kinh ngạc, nhưng vẫn đi qua.

Anh ngồi xuống bên mép giường, Minh Lăng chủ động gài từng chiếc cúc giúp anh, khi ngón tay chạm vào da anh, trái tim cả hai đều run rẩy, nhưng gương mặt cả hai lại chẳng mảy may suy suyến.

Minh Lăng chùng giọng, “Kể cả em có lấy chồng, miễn là anh hai chưa có vợ, em đều sẽ đặt áo cho anh. Mặc quân phục không thoải mái bằng áo quần tơ lụa. Tơ lụa do tằm nhả sợi, tự nhiên nhất, nên rất mềm mại và mịn màng.”

Minh Hy bảo, “Anh không phải Omega, không để ý mấy cái đó.”

Minh Lăng ngẩng đầu nhìn anh, “Nhưng anh là quý tộc, bao giờ đi dự tiệc, mặc lễ phục đẹp hơn mặc quân phục. Với cả, là em tặng anh, anh không thích mặc chứ gì?”

Minh Hy chưa có vợ, thời thơ ấu cũng không cha mẹ, nhà cửa căn bản không có người chiều cố chăm nom. Minh Lăng sau này khá lớn mới đi học một vài việc nhà, thậm chí còn đảm nhiệm công việc chuẩn bị quần áo cho anh hai đi dự tiệc từng.

Cậu nói thế, thật sự làm Minh Hy áy náy, bèn bảo, “Ừm, anh vui lắm.”

Minh Lăng lâu bầu, “Chả thành ý gì.”

Gài xong các cúc áo cho anh, cậu quay về giường, chui tọt vào chăn, nhìn Minh Hy nói, “Đẹp rồi, anh hai ra ngoài đi. Áo này hợp với anh ghê.”

Minh Hy mặc áo sơ mi trắng, bớt đi vài phần lạnh lùng và chinh chiến của quân nhân, thoát nhìn còn như trẻ ra mấy tuổi. Minh Lăng nở nụ cười, “Anh hai ăn mặc như vậy, về trường, trông không giống hiệu trưởng, dám còn bị hiểu lầm là học sinh cũng nên.”

Minh Hy không để tâm lời trêu ghẹo của cậu, đứng dậy cầm số quần áo đã cởi ra, lại cầm hộp quà, ra khỏi phòng Minh Lãng.

Hành tinh mẹ Ossifer chậm rãi chào đón mùa đông về. Thời tiết chuyển lạnh, ngoài trời hạ trận tuyết đầu tiên. Minh Lãng bóc ít tuyết mịn thả vào chai, tuy khi cầm chai vào căn phòng ấm áp, tuyết đã tan chảy, cậu vẫn vui vì là vui, đặt cái chai ở phòng Minh Hy, cầu mong tuyết đầu mùa có thể mang lại may mắn.

Sau khi Minh Lãng nhận biết hiện thực đã thôi suy nghĩ về vợ nữa, cơn sốt cũng qua khỏi, nhưng thời gian cách kỳ động dục càng gần kề, thân thể cậu cũng mỗi lúc một mất cảm, thậm chí ở chung nhà với Minh Hy cũng đủ làm cậu hơi mất kiểm soát.

Cơ mà cậu không muốn về khu cách ly của trường học.

An An lại gọi điện, nói, “Tớ có kết quả rồi. Quả thật sắp trưởng thành, bác sĩ dự đoán là tầm tháng Mười. Tớ bắt đầu chuẩn bị cho lễ trưởng thành của mình rồi đây.”

Minh Lãng đùa cậu ta, “Chúc mừng.”

An An bảo, “Nói một câu chúc mừng là đủ à? Phải có hành động thiết thực chứ? Bỏ về trường ngủ với tớ đi.”

Minh Lãng trả lời, “Đừng có bậy bạ. Chồng tớ được chọn xong rồi.”

An An đương định tiếp tục độc mồm, cũng ngưng lại vì lời này, vội vàng hỏi, “Chọn được rồi sao? Ai thế? Làm nghề gì?”

Minh Lãng đáp, “Eis Marton của nhà Marton, hai mươi chín tuổi. Ngài ấy tốt nghiệp ngành Luật, giờ đang công tác tại Cục quản lý khai thác khoáng sản.”

An An “á” một tiếng, trầm trồ, “Bồ hên dữ. Eis Marton điển trai lắm đó, hơn nữa Cục quản lý khai thác khoáng sản hơi bị béo bở nha. Sau này bồ làm bà xã nhà giàu, đừng ki bo mời tớ vài bữa nha.”

Minh Lãng khẽ chớp mắt một cái mới hỏi, “Bồ biết Eis Marton à?”

An An nói, “Yên tâm, tớ biết ổng mà ổng không biết tớ đâu. Tớ không tranh giành với bồ đâu. Tự bồ lên mạng tra đi, ổng nổi tiếng lắm. Hồi xưa có vụ án đấu thú ở hành tinh Hull có mặt ổng rồi mà. Vụ đó, nghe nói ổng là người giữ cổ phần hành tinh đấu thú...”

Minh Lãng nghe cậu ta nói, cũng nhanh nhẹn đi tra, lại hỏi, “Không thấy đâu cả. Bồ biết tin này hồi nào?”

An An sững sốt, “Ở trường bị chặn mạng, không tra được, bồ ở nhà mà cũng không được có nghĩa tin này bị ém nhem rồi. Thời sự độ bốn, năm tháng trước chứ đâu xa, hồi ấy tớ về quê một chuyến, lên mạng chơi, bồ biết nhà tớ là hành tinh số 4 của Hull đúng không, phát tin này nè. Là ở hành tinh số 7 của Hull chuyên mở đấu trường đấu thú, nuôi rất nhiều dã thú cỡ lớn hung mãnh, phần lớn là khủng long loại to, rồi để bè nhóm người ta đến săn giết, nhưng lại có một số dân thừa tiền với quý tộc mở sòng cá cược. Sau tin này bị rò rỉ, có người còn ghi chép là mỗi năm tổ chức một cuộc cá cược săn khủng long, thời sự chụp được Eis Marton lọt vào ống kính. Những kẻ như gia tộc Marton hẳn sẽ không trọng danh. Lãng Lãng, Eis Marton này có vẻ không tốt đẹp gì cho cam, lúc ấy cạnh ổng có tận mấy Beta xinh đẹp nữa mà, không rõ phải tình nhân không. Nếu bồ gả cho ổng thật, tớ nhắc nhở bồ nè, đừng ngây thơ quá, phải sắc bén vào. Đừng tưởng Omega có thể giữ rịt Alpha của mình, học sinh trường mình ai cũng tin tưởng chắc nịch cái ý nghĩ đó, nhưng bồ thì đừng nên. Bọn quý tộc, thực ra loạn lắm.”

Minh Lãng vốn đã không quá chờ mong cuộc hôn nhân cùng Eis Marton, nhưng nay nghe An An dặn vậy, cậu vẫn có phần hụt hẫng.

Ngắt máy với An An, cậu đến thư phòng Minh Hy sử dụng máy tính của anh.

Minh Hy luôn không bố trí bảo vệ với Minh Lãng, thậm chí cả máy tính trí tuệ ở nhà có cài quyền hạn của anh cũng vậy.

Cậu dùng quyền hạn của anh cộng thêm cả kỹ thuật của mình, tra vụ án đấu thú ở hành tinh Hull như lời An An kể. Kết quả nhanh chóng được tìm thấy, tất thấy những gì An An kể đều là sự thật.

Có rất nhiều video, và đều là cảnh tượng tàn khốc của hành tinh đầu thú.

Tinh cầu được thiết lập môi trường thích hợp cho động vật cỡ lớn sinh tồn, bao gồm vô số động vật cỡ lớn, chủ yếu là khủng long.

Hành tinh Hull số 7 chỉ có một lục địa, còn lại toàn là biển, khí hậu quanh năm ôn hoà, thực vật sinh trưởng tốt tươi. Không có non núi cao chót vót mà phần nhiều là đồng bằng bằng phẳng, sông nước chảy xuôi trên đất liền. Quả thực là một tinh cầu phát triển, và tạo tinh cầu như vậy đích thực rất hợp để nuôi động vật cỡ lớn.

Một nhóm người sử dụng robot chiến đấu chém giết số động vật to lớn đó, hình ảnh quay trong video thảm khốc không sao tả thành lời, mà cũng phải thế này mới khơi dậy được hứng thú cho những kẻ tham gia đánh bạc.

Trong đó có một video quả thực xuất hiện Eis Marton. Chính xác là hắn. Minh Lăng thấy hắn không khác gì so với lần trước gặp, tóc vàng mắt xanh, tướng mạo khôi ngô tuấn tú, được vây quanh bởi vài Beta xinh đẹp, thậm chí còn hết sức thần nhiên tán tỉnh hai Beta trước mắt bao người, sau đó hắn dẫn người lên một cái máy bay khí cầu...

Video đến đó là hết. Các video sau thì có kẻ nói người điều khiển con robot cấp B kia là Eis, mà con robot đó đang tấn công một con khủng long dữ tợn, cuối cùng khủng long bị robot đánh cho không còn đường giáng trả, chết thảm thiết.

Minh Lăng tắt video, tức giận đến run rẩy. Dù là khủng long, chúng cũng có quyền sống chứ không phải bị con người lấy ra làm thứ đùa bỡn tiêu khiển, bị chết trong tình trạng thảm thương như vậy.

Trước kia khi Minh Lăng còn chưa học trường nội trú, nhà cũng từng nuôi một chú chó con. Sau khi chú chó chết già, Minh Lăng buồn mất bao nhiêu lâu, không còn nuôi động vật nữa, huống chi giờ đây xem phải cảnh một con khủng long bị hành hạ đến chết.

Cậu thậm chí tự động gạt chuyện Eis và Beta ve vãn nhau đi. Chỉ riêng việc hắn hành hạ khủng long, cậu đã không chấp nhận được.

Giận dữ đến choáng váng, nên khi cửa thư phòng mở ra, cậu cũng không phát hiện.

Minh Hy hỏi, “Lăng Lăng, em đang làm gì đấy?”

Giọng anh và mùi anh làm cậu cứng đờ cả người, vội ngoảnh đầu qua, sau đó bối rối nói, “Xin lỗi, anh hai, em dùng quyền hạn của anh lên tra vài thứ.”

6. Chương 6

Minh Hy nhìn màn hình ba chiều trong phòng đang chiếu tình hình diễn ra trên tinh cầu Hull số 7, liền hiểu ngay Minh Lăng đang tra gì.

Nếu Minh Lăng đã nói muốn gả cho Eis Marton, Minh Hy tất nhiên không ép duyên em trai mình vào một người chưa rõ lòng dạ, mà anh sẽ điều tra Eis Marton tỉ mỉ.

Chuyện đầu thú ở hành tinh số 7, Minh Hy cũng biết. Anh biết cả việc Eis Marton là một trong những cổ đông của hành tinh đầu thú này, biết hắn mắc không ít thói xấu của quý tộc. Có lúc Minh Hy từng bất mãn cực độ vì vô số tinh nhân Beta của hắn, và cũng rất dễ bụng vụ án của hắn ở hành tinh đầu thú, song những khuyết điểm này không đến nỗi chí mạng.

Alpha, trước khi chưa gặp gỡ được Omega định mệnh, có hẹn hò với bao nhiêu Beta cũng không phải chuyện to tát mà hắn giữ cổ phần hành tinh đầu thú tuy gọi là phạm pháp nhưng nhà hắn đã giải quyết rất ráo sự việc, mọi thứ hoàn toàn chìm xuồng, căn bản chưa lan truyền rộng rãi.

Mà Minh Hy cũng đã gặp Eis Marton. Ngay trước mặt anh, Eis không tiếc lời ca ngợi mỹ mạo và tính nết Minh Lăng, hẳn nói rằng chỉ gặp một lần đã say mê cậu cả thể xác lẫn tinh thần, sau khi hai người họ làm đám cưới, cuộc sống hôn nhân chắc chắn vẹn toàn và mỹ mãn. Hẳn làm việc ở Cục quản lý khai thác khoáng sản, sẽ luôn dẫn Minh Lăng theo cùng, không chia lìa với cậu.

Minh Hy có nhắc đến chuyện tình nhân Beta của hẳn, hẳn cũng thành khẩn nói rằng kể từ khi xác định cưới vợ đã đuổi họ đi, sau này cũng không liên lạc nữa, để Minh Hy an tâm giao Minh Lăng cho hẳn.

Một khi đã vậy, Minh Hy còn gì để than thở?

Thế nhưng hiện thời, Minh Lăng đã biết chuyện hành tinh Hull số 7. Tại sao em ấy lại xem chúng? Tự mình tìm hiểu về Eis Marton nên mò ra ư? Liệu em ấy cũng đã biết Eis Marton từng trăng hoa trác táng không...

Minh Hy đi tới trước mặt Minh Lăng, nhìn gò má cậu trắng bệch, anh bèn tắt luôn máy tính, sờ má cậu, “Anh gặp Eis Marton rồi. Anh ta nói sẽ không phụ lòng em đâu, em đừng sợ.”

Minh Lăng ngừng đầu nhìn anh, cần cổ mảnh khảnh ngẩng lên, vẻ mặt cậu bình tĩnh, sâu trong đáy mắt lại chong chát bi thương. Cậu mỏng manh đến vậy.

Minh Hy khom người bế cậu khỏi ghế, bước ra phòng ngủ bên ngoài, “Thôi nào, đừng nghĩ nhiều nữa.”

Minh Lăng cúi đầu trong lòng anh, lẩm bẩm, “Em không thích ngài ấy đâu, anh hai, em không thích.”

Khi thả cậu xuống giường, anh phát hiện cậu đang run. Anh đành ngồi xuống, ôm cậu vào lòng vuốt lưng, “Được được, đừng sợ.”

Minh Lăng vòng tay ôm anh sát sao, nói lí nhí, “Ngài ấy tàn nhẫn giết khủng long, chẳng biết xót thương. Làm sao ngài ấy có thể đứng đưng giết chết một con khủng long thế chứ? Ngài ấy không biết thế nào là đau khổ, thế nào là nhẫn tâm ư?”

Minh Hy không biết đáp sao cho phải. Anh hiểu rằng, Omega trời sinh có lối suy nghĩ hết sức tinh tế và nhạy cảm, càng gần ngày trưởng thành, độ nhạy cảm càng tăng. Minh Lăng không chịu được cảnh chồng sắp cưới của mình là kẻ tàn sát trên hành tinh đầu thú, Minh Hy thấu triệt.

Tâm trí anh lúc này chẳng bình tĩnh được nữa. Phải giả Minh Lăng cho Eis Marton, nghĩ cảnh sau này Eis Marton có được Minh Lăng, lần trước anh gặp hẳn, gần như đã muốn ra tay giết chết hẳn tại chỗ. Quảng thời gian này anh khó chịu suốt vì Minh Lăng sắp cưới Eis Marton. Nếu không phải anh có lý trí và ý chí mạnh mẽ, dăm anh đã kích động mà gây ra chuyện khó lòng tưởng tượng. Thế nên giờ phút này, nghe Minh Lăng thổ lộ không thích Eis, một Minh Hy luôn bình tĩnh là vậy, ấy thế mà chỉ có sự hả hê trào lên trong anh chứ không phải cảm xúc nào khác, ví dụ như âu lo đáng lẽ phải có trong trường hợp này.

Anh điềm đạm nói, “Nếu thật sự không thích, em đừng lấy anh ta nữa. Anh không muốn em bước vào một cuộc hôn nhân không như ý, để rồi ngày sau không hạnh phúc.”

Trí óc Minh Lăng trống rỗng vì lời này của anh. Cậu thực lòng muốn bật thốt em không muốn gả cho ngài ấy, nhưng lý trí lại nhanh chóng rút nó lại, “Giờ ai cũng biết đám cưới của em và ngài ấy rồi mà. Còn hai tháng, em sẽ qua đó, không thể đổi ý ở thời điểm này.”

Minh Hy cúi đầu nhìn cậu, “Chỉ cần em không muốn, anh sẽ có cách.”

Minh Lăng lắc đầu, đắm đuối nhìn anh, “Em không muốn anh gặp rắc rối vì em. Anh hai, em yêu anh mà, em không muốn chỉ vì em mà anh bị chuyện gì.”

Anh quả thực ngỡ ngàng, mà trong nháy mắt Minh Lăng cũng nhận ra mình lỡ mồm. Cậu đã tiết lộ lời trái tim mình mất rồi, sắc mặt cậu thoát chốc bột bột. Bối rối dời mắt khỏi mặt Minh Hy, cậu lắp bắp, “Anh hai, anh hiểu đúng không, là tình yêu giữa người thân gia đình, anh đừng nghĩ linh tinh.”

Ví bằng Minh Lăng không nói câu sau, Minh Hy sẽ tin tình yêu trong lời nói mới rồi của cậu đúng là tình yêu người thân gia đình, nhưng nay cậu lại bối rối phân bua, điều đó chứng tỏ điều gì? Chứng tỏ cậu đang giấu giếm sự thật.

Minh Hy bị chuyện Minh Lăng sắp cưới Eis Marton tra tấn trong suốt thời gian vừa qua, tuy nét mặt anh không biểu lộ gì, làm gì cũng hoàn hảo không khác trước đây là mấy, nhưng nỗi giày vò trong tim anh, chỉ có mình anh thấu hiểu.

Anh vẫn đợi Minh Lăng trưởng thành, rồi sẽ hỏi ý cậu, làm vợ chồng cùng cậu. Minh Lăng là con nuôi của Minh gia đồng thời là Omega, ắt hẳn sẽ gây rình rang dư luận, nó không chỉ là luân lý đạo đức mà còn khó được pháp luật chấp nhận. Thành thử, anh vốn là muốn ngay từ bây giờ, tranh thủ xin điều đến khu vực biên giới để trấn thủ biên cương, anh sẽ đưa Minh Lăng qua cùng, né tránh sự chú ý của dư luận, sự tình sẽ dễ giải quyết hơn.

Ai ngờ anh vừa mới xin chuyển sang biên giới, lại hay tin Minh Lăng được gả cho Eis Marton.

Thậm chí cả Minh Lăng cũng tỏ vẻ bằng lòng gả cho hắn, việc này đối với Minh Hy, có thể nói đã kích anh rất lớn. Tuy anh khó chịu cùng cực, song cũng tôn trọng quyết định của em trai. Miễn Minh Lăng hạnh phúc là được.

Anh đã nghĩ như vậy. Nhưng mấy hôm nay trôi qua, anh mới biết, thân làm Alpha, mà ngay cả Omega mình khao khát cũng không thể gìn giữ bên mình, quả thực đi ngược với bản năng của anh, hoàn toàn không có biện pháp để nghe theo lý trí.

Minh Hy nói sẽ sàng, “Lăng Lăng, rốt cuộc lời thật lòng của em thế nào, em nói anh nghe. Nếu em yêu anh, anh sẽ dẫn em đi.”

Minh Lăng đầu nghĩ người anh trai luôn đứng đắn và lý trí sẽ nói điều này. Cậu ngạc nhiên nhìn anh, khuôn mặt trắng bệch bỗng chốc ửng đỏ, lúng túng hỏi, “Anh thích ai rồi mà? Em không cần anh lỡ làng cả đời vì phải chăm sóc em đâu.”

Minh Hy chau mày, “Trừ em, anh còn có thể thích ai? Trước khi bác quyết định gả em cho Eis Marton, anh đã xin được cưới em rồi dẫn em rời khỏi Ossifer đến biên giới rồi.”

Minh Lăng hoảng hốt nhìn anh, “Anh... Anh nói thật không?”

Minh Hy nói, “Anh có nói dối em à?”

Nước mắt Minh Lăng thoát chốc lặn dài. Cậu không biết bản thân mình đang sung sướng hay đang hạnh phúc quá đổi mà cảm thấy bàng hoàng và khó tin, cậu thậm chí không biết mình đang rơi lệ. Chỉ ngẩn ngơ nhìn Minh Hy, không nói thành lời.

Tuy Minh Lăng nom ốm yếu nhưng Minh Hy chưa từng thấy cậu khóc, nhất thời luống cuống, vừa lau nước mắt cho cậu, vừa hỏi dồn, “Làm sao thế? Em không muốn, hay là không vui?”

Minh Lăng chỉ đang chảy nước mắt, giờ đây bật khóc thực thụ. Cậu ngồi quỳ trong vòng tay Minh Hy, quàng tay ôm siết bờ vai anh, áp mặt nơi vai cổ anh, thút thít ra tiếng, “Không, em đồng ý. Anh hai, vì sao trước kia không nói em biết? Vì sao anh không nói? Em yêu anh suốt, em chỉ muốn gả cho anh. Chẳng muốn gả cho bất cứ ai cả, hề nghĩ mình sẽ ở cạnh người khác rồi sinh con, em cảm hận mình là Omega. Em thậm chí còn muốn tìm thuốc ức chế, biến mình thành Beta cho xong. Vì sao anh không nói sớm cho em biết? Vì sao anh không nói với em?”

Minh Hy thấy ra là không phải cậu không đồng ý, liền thôi hoang mang, nhẹ nhàng vuốt tóc cậu, bảo, “Là anh sai, anh nên nói với em.”

Minh Lăng ngược đầu khỏi hóm vai anh, nước mắt rơi lã chã lúc này hóa thành nước mắt của vui mừng. Cậu tự lau mặt mình, sau đó nhìn anh đắm đắm, thốt nghẹn ngào, “Anh nói lần nữa đi, là anh yêu em, muốn cưới em.”

Minh Hy ôm gọn cậu bằng một tay, tay kia dịu dàng chùi nước mắt dính trên mặt cậu, “Anh yêu em, Lăng Lăng, anh muốn cưới em.”

Minh Lăng bầu mạnh vào đùi mình một cái, đau đến thiếu điều kêu cha gọi mẹ. Xác thực không phải đang nằm mơ, cũng không phải đầu óc mơ màng hoang tưởng, cậu nín khóc, nhưng vẫn hết sức khó tin, lại lặp lại, “Anh hai, nói lần nữa đi, đừng lừa em nha.”

Minh Hy hôn môi cậu khe khẽ, “Anh yêu em, muốn cưới em, không lừa em.”

Minh Lăng cắn môi, “Nhắc lại lần nữa.”

Minh Hy làm chức Tướng, hết chịu được yêu cầu kiểu này của Minh Lăng. Anh lật cậu xuống giường, nghiêng người hôn cậu ngẫu nhiên. Nụ hôn đầu của Minh Lăng là đây, cậu mừng tới nỗi não mờ mịt, khờ khạo há miệng, để anh khăn thiết tiến vào.

Minh Hy quỳ một gối trên giường, cúi xuống hôn nồng nàn, một cánh tay chống người, tay kia nâng gáy Minh Lăng, sau đó càng dần nụ hôn thêm sâu nữa.

Phiến môi Minh Lăng non mềm, cơ thể tản mát hương thơm ngọt ngào đậm đà, khơi dậy thứ dục vọng quay quắt trong anh. Quả thật không thể kiềm nén, chỉ biết hôn cậu, chẳng thể hành động gì khác.

Minh Lăng bị Minh Hy hôn đến xây xẩm, toàn thân mềm nhũn, da thịt tựa thể có hàng ngàn con sâu trườn bò, khiến cậu sao mà nhột nhột, sao mà khó chịu. Cậu nâng cánh tay rảnh rang, ôm ghì bả vai và cổ Minh Hy.

Lưỡi Minh Hy đảo khắp khoang miệng cậu, dẫn đến cho cậu một cơn run rẩy. Anh vươn lưỡi chạm vào lưỡi cậu, thế rồi quần quýt, hôn thật sâu thật sâu, như muốn rút linh hồn ra bằng đường miệng. Tới lúc Minh Lăng hết thở nổi, Minh Hy mới dời môi đi, kéo theo một sợi dải bạc, rồi anh lại rướn lên liếm hết nước bọt tràn bên miệng cậu.

Minh Lăng mềm mại nằm trên giường, má đỏ bừng, đôi mắt ướt át nhộn nhạo ái ân, môi bị hôn thành đỏ thắm và ướt sũng. Cậu thở hổn hển một lúc, ánh mắt mới dần dần có tiêu cự. Cậu yên lặng nhìn anh, khung ngực phập phồng, sau đó ôm chặt anh, tự áp sát vào đưa môi lên hôn anh.

Minh Lăng hoàn toàn không có kỹ thuật, áp môi lên cọ trúng răng Minh Hy, thế là kêu đau. Minh Hy mau chóng dùng lưỡi liếm môi cậu, thấp giọng hỏi, “Đau không?”

Minh Lăng nhắm mắt nhìn anh, “Không ạ.”

Căn phòng tràn ngập mùi hương chất dẫn dụ Omega Minh Lăng phát ra, thốc vào Minh Hy. Minh Hy quả thực không khống chế nổi mình nữa, buộc phải hấp tấp bọc Minh Lăng vào chăn, lại vừa liếm vừa hôn từ cằm chuyển sang cổ cậu. Cậu được anh hôn đến mê mẩn, lòng tràn trề hạnh phúc, lúc này chẳng thể nghĩ suy mà chỉ thấy, cứ thế này mà chết, cậu cũng mãn nguyện.

Trong thân xác cậu bắt đầu dấy lên một cơn xao động, vừa như suy yếu, vừa như dữ dội. Cảm xúc khó lý giải làm cậu hồi hộp, cũng làm cậu an tường.

Mắt Minh Hy không đen kịt như Minh Lăng mà mang màu xám xám, giờ đây chan chứa yêu thương và dục vọng chiếm hữu. Anh lẳng lặng nhìn Minh Lăng, lại hạ môi hôn lên cậu, giọng khàn khàn, “Lăng Lăng, anh muốn lưu dấu ấn trên người em trước, sẽ hơi đau.”

Minh Lăng cúi đầu “ừm” một câu, Minh Hy liền kéo cậu khỏi chăn, chăn trượt khỏi người cậu. Tuy ngoài trời đã trở lạnh, song trong phòng vô cùng ấm áp, Minh Lăng chỉ vận một tấm áo sơ mi rộng, Minh Hy tự tay cởi giúp cậu từng nút thắt. Cơ thể Minh Lăng chậm chậm lộ ra, làn da trắng nõn nà, trước ngực còn là hai điểm non nớt, xương đòn tinh xảo và xinh đẹp. Minh Hy hôn lên đôi mắt ướt của cậu, cậu đành nhắm mắt, rèm mi dài rung rung, cảm thụ Minh Hy dừng trên mắt mình. Thốt nhiên cậu hốt hoảng, trước kia chẳng bao giờ quan tâm diện mạo hay dáng vóc mình, nhưng lúc này lại nơm nớp lo mình có đẹp không, đáng có đẹp không.

Ngón tay Minh Hy phủ một lớp chai sạn, chạm vào đầu ngực cậu, toàn thân cậu run lên, miệng cũng vô thức vuột ra âm thanh rên rĩ, “Ừm...”

Ngọt đến cực cùng.

Ánh mắt rực lửa của Minh Hy lại bốc cháy, siết eo Minh Lăng, cúi đầu ngậm một bên điểm đỏ của cậu, vừa liếm vừa day bằng răng. Minh Lăng run lấy bầy, tuy cắn môi, vẫn không sao kiềm nén tiếng rên xiết, “Ừ... Không...”

Bàn tay Minh Hy xoa mơn thân thể cậu, khiến nước da cậu ửng hồng từ trên xuống dưới. Nhìn hai má cậu cũng đỏ, đáng vẻ hoàn toàn chìm đắm trong dự tình, mùi hương chất dẫn dụ ngọt lịm cũng càng đậm mùi, Minh Hy mới dời nụ hôn ra phần vai sau cổ, tiếp theo cắn mạnh. Minh Lăng đau tới độ giật nảy, nhưng bị Minh Hy gắt gao giữ chặt, căn bản không thể cử động.

Cơ thể cậu vẫn dần trào dâng một trận sóng tình, mà cơn đau từ sau vai xen lẫn sự tê dại làm cậu khó ở, không khỏi òa khóc.

Da thịt Minh Lăng vừa trắng vừa mềm, Minh Hy cũng chưa dùng bao nhiêu sức mà không ngờ đã cắn chảy máu. Nghe mùi máu tươi phảng phất trong vòm miệng, nghe tiếng nước nở của Minh Lăng, anh nhanh chóng liếm, rồi mút vết thương. Minh Lăng vẫn khóc, nhưng đã không còn vì cơn đau, mà là vì sự mê mê làm cậu không nén nổi nước mắt.

Minh Hy nhìn tuyến Omega của cậu đã hằn dấu răng, bèn hôn trấn an nơi tai cậu, nói khê khàng, “Lăng Lăng, em là của anh.”

Minh Lăng ngoảnh lại nhìn anh, ôm anh, xoang mũi dật ra một tiếng “vâng”.

Quyết định Alpha, Beta hay Omega không dựa vào gen mà dựa vào một loại di truyền còn chưa nghiên cứu ra kết quả. Khi Omega trưởng thành, tuyến Omega cũng sẽ phát triển thành thực, chất dẫn dụ Omega tỏa ra từ cơ thể cũng tiết từ chính tuyến này.

Tại phần vai sau cổ Omega có một tuyến, nơi này là chỗ mẫn cảm nhất của Omega, hơn nữa nếu có bị đâm thủng cũng không gây tổn hại đến cơ thể Omega, cho nên Alpha thường dùng cách này để đánh dấu ngăn hạn Omega trước khi có thể đánh dấu hoàn toàn trong kỳ động dục, bởi lẽ nước bọt của Alpha đã chảy vào tuyến Omega theo răng, làm Omega trong một khoảng thời gian thấm mùi anh ta, còn có thể trấn an Omega, khiến Omega sinh ý thức dựa dẫm vào mình, cũng mang lại cho Omega cảm giác an toàn triệt để, nói chung là rất có tác dụng đối với việc trấn định tinh thần của Omega.

Mỗi một Alpha trưởng thành đều phải học những kiến thức này. Tướng quân Minh Hy dĩ nhiên không ngoại lệ.

Minh Lăng ắt nhiên cũng hiểu Minh Hy rốt cuộc có ý gì. Nổi tê dại sau vai dần giảm bớt, cảm xúc còn cào và bối rối vốn có cũng dịu đi. Cậu yên bình dựa vào lòng anh, nắm chặt tay anh, hít hà mùi hương cơ thể. Cậu cảm thấy cực kỳ bình yên và an toàn.

Minh Hy quần chăn quanh cậu, thấp giọng nói, “Lăng Lăng, ngủ một giấc đi, anh đi có việc, nhé?”

Minh Lăng ngược mắt nhìn anh, “Việc gì vậy? Nếu là việc của em và anh, anh cho em biết với được không? Em hy vọng mình được biết và giúp đỡ gì đó. Anh hai, em không muốn để anh chịu liên lụy.”

Minh Hy bảo, “Anh muốn đi hủy hôn ước giữa em và Eis Marton.”

7. Chương 7

Minh Lăng không ngốc, còn có thể nói là thông minh, đương nhiên biết thừa hôn ước giữa cậu và Eis Marton không phải dễ hủy.

Cậu hiện giờ vô cùng hối hận vì sao không thổ lộ tâm ý mình với Minh Hy ngay từ ban đầu. Kể cả trước kia cảm giác Minh Hy không có loại tình cảm này dành cho cậu, thì cậu cũng là em trai, cứ đánh liều một lần, trình bày tình cảm mình cho anh nghe. Nếu thổ lộ từ khi ấy, cũng chẳng tồn tại hôn ước giờ đây giữa cậu và Eis Marton.

Minh Lăng bồn chồn, “Anh giải quyết thế nào đây? Sẽ không có chuyện gì chứ?”

Minh Hy ngồi tại chỗ, cúi đầu nhìn cậu, dịu dàng tràn lan trong tim, “Luôn có cách. Nhà Marton tuy cần cưới một Omega nhà Minh nhưng cũng không nhất thiết cứ phải là em mới chịu, chẳng qua hiện tại chỉ có

em là Omega trưởng thành thôi. Nhưng chờ ba bốn năm nữa, Minh gia lại có Omega trưởng thành, đến lúc ấy nhà Marton lại cưới Omega Minh gia là được.” Chưa kể tên Eis Marton kia đang *** thành thói, kết hôn trễ vài năm cũng không hề chi.”

Minh Lăng vẫn ủ dột, “Mình lật lọng như này liệu có gây xích mích quan hệ của nhà Minh và nhà Marton không anh? Liệu bác có giận anh không, nhỡ sau này bác gây khó dễ anh thì sao?”

Minh Hy nói, “Chỉ cần chuyện của anh và em không cảm cảm được nữa, bác có giận cũng vô ích. Lại nói, Đại tướng Minh Huy Úc là người cầm quyền, đâu đến nỗi hẹp hòi như vậy. Ngẫm lại Minh Sơ mà xem, trước bác quý nó thế nào, nó ăn trộm robot rồi mất tích, bác đau lòng bao bữa nay chứ nào có coi như vứt bỏ con đâu. Chuyện anh em mình cũng thế, bác mất cơ hội em đi xây dựng quan hệ thông gia đã đành còn mất đi lực lượng của anh, chẳng thà sẽ đồng ý với anh, để anh còn tiếp tục làm việc cho bác và để quốc. So với việc lo lắng về thái độ của bác hay gìn giữ quan hệ tốt đẹp cùng nhà Marton, chí ít anh còn lực lượng của bản thân anh. Dù anh có cướp em đi, họ vẫn phải kiêng dè anh mà không dám làm gì mình.”

Minh Lăng hơi giật mình nhìn Minh Hy. Anh hai cậu bấy nay đứng đắn và nghiêm túc, trung thành tuyệt đối với đế quốc, cố nhiên lại nói lời này. Nhưng ngay lập tức cậu liền hiểu, có lẽ nó thuộc về chính trị, anh hai xem cậu là bạn đời nên mới thẳng thắn nói những lời thật lòng vi phạm nguyên tắc quân nhân.

Minh Lăng hỏi, “Nhưng mà anh ơi, giờ anh có lực lượng này không?”

Nói tới đây, cậu thoáng tiu nghỉu và sượng sùng, “Anh hai, ý em không phải em nghi ngờ anh không đủ mạnh. Anh biết em chỉ đang lo cho anh thôi.”

Minh Hy thấy cậu tỏ vẻ hối lỗi, bèn nở nụ cười, thấp đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng của cậu, “Nếu anh là Alpha rất yếu, em còn bằng lòng theo anh không?”

Minh Lăng gật như già tởm, “Em chỉ cần anh là đủ. Vả lại, lực lượng cá nhân làm sao có thể chống đỡ lực lượng toàn đế quốc? Ngay cả Hoàng đế bệ hạ mà còn phải chịu sự kiểm soát của Quốc hội nữa là.”

Minh Hy ôm siết Minh Lăng, khẳng định, “Yên tâm, anh sẽ có cách.”

Không phải Minh Lăng không tin Minh Hy, nhưng thần kinh của một Omega yếu đuối làm cậu thật sự cứ nghĩ đến Minh Hy là lại âu lo quá. Hai người vừa mới tỏ rõ lòng nhau, nếu Minh Hy có xảy ra chuyện gì, cậu nghĩ nhất định cậu không muốn sống nữa. Nên cậu lay anh, hỏi, “Vậy anh đi làm gì? Rốt cuộc muốn làm gì?”

Minh Hy thấy mình chưa nói rõ ràng thì còn chưa thể khiến Minh Lăng an tâm, đành giải thích, “Eis Marton cực kỳ trắng hoa, tuy anh ta đã cam đoan với anh rằng từ nay về sau không có quan hệ xác thịt cùng ai nữa, song, giang sơn dễ đổi bản tính khó dời. Anh quan sát dạo này anh ta chỉ ở Ossifer chờ cưới em, nhân rồi vô cùng, tất nhiên sẽ không chịu ngồi yên mà sẽ bày ra ít trò khác người. Anh cho người đi theo dõi, vừa vặn có chứng cứ, như vậy, mình cũng có lý do từ hôn.”

Minh Lăng nhẹ nhàng thở ra, lại hỏi anh, “Chỗ bác thì sao? Chẳng lẽ mình bắt cháp bác thật? Nếu bác nhất định cần một Omega nhà Minh để cưới Alpha nhà Marton chứng minh hai nhà thật sự cần điều đó. Em không cưới Eis Marton nữa, có khi sẽ gây chút ảnh hưởng bất lợi cho Minh gia.”

Minh Hy nghĩ Minh Lăng lại nghĩ nhiều rồi, hơn nữa lúc nào cũng nghĩ cho người khác mà chẳng chịu nghĩ cho bản thân. Anh nói, “Bác muốn kết liên minh với đế quốc Tica hông mượn được càng nhiều lực lượng để đối đầu với đế quốc Ansa, nhưng Quốc hội có rất nhiều ý kiến phản đối, bác cần liên kết với nhà Marton để thực hiện chuyện này. Nhà Marton hay qua lại cùng đế quốc Tica, mà Tica cũng có ý muốn liên kết, nên dù em không cưới Eis Marton, vì ích lợi, hai nhà cũng sẽ kết thành liên minh, nếu không có ích lợi, thì dù em có cưới Eis Marton cũng không mang lợi lộc gì cho hai bên. Sự liên thủ của hai đại gia tộc không chuyển dời chỉ vì một ai đó, mà chỉ chuyển dời vì lợi ích.”

Minh Lăng thở hắt ra, thấy mình đúng là quá ngây thơ rồi. Bị Minh Hy thuyết phục, cậu mới nhẹ lòng, “Em hiểu. Không đâu đi làm con tốt hy sinh, em thà ở bên người thương còn hơn, em phải tự hoàn thành hạnh phúc của mình mới đúng.”

Minh Hy dịu dàng nhìn cậu, “Phải.”

Minh Hy đi rồi, Minh Lăng đã tỏ tình cùng anh trai, nghĩ việc sau này cả hai có thể bên nhau, trước mắt cậu dường như hiện một con đường rực rỡ, vui vẻ khôn tả.

Người đang bông bênh trong tình yêu quả thực khác hẳn. Cậu cảm thấy mình tràn trề sinh lực, tựa thể đầu có chuyện gì đi chẳng nữa, cậu cũng đủ sức mạnh để vượt qua.

Vì Minh Hy đã đánh dấu trên người Minh Lăng, tạm thời không thể để người ta biết, nên lúc anh đi, viện một cái cớ sai James đi tinh cầu khác làm việc, thậm chí cho thím đầu bếp Bates nghỉ phép.

Không phải Minh Hy không tin họ. Chỉ là do xuất phát từ sự thận trọng của quân nhân, phải đảm bảo mục đích có thể đạt thành thôi.

Vậy là, khi Minh Hy không có nhà, chỉ còn mỗi Minh Lăng ở nhà.

Minh Lăng là Omega, khi đi học, quản lý gia đình là bộ môn bắt buộc, thành ra cậu hân hoan phân phó người máy trí tuệ quét dọn vệ sinh nhà cửa, còn cậu nấu nướng trong bếp, vừa nấu vừa hát ngân nga.

Có lẽ bởi dấu ấn của Minh Hy trên tuyến Omega, cậu được chất dẫn dụ của anh vỗ về, yên lòng hơn bao giờ hết. Mọi nỗi phấp phỏng và bất an đều được xoa dịu, do đó tình trạng tinh thần lẫn thân thể cậu đều vào trạng thái tốt nhất.

Cậu làm bánh ngọt, lại chuẩn bị nướng bít tết. Kỳ thực có thể nhờ người máy ở bếp làm, nhưng Minh Lăng thích tự tay nấu, hơn nữa cảm thấy người tự tay nấu món ăn mới thêm ngon, nên cậu không để người máy nấu giùm.

Đầu cậu cứ nghĩ loanh quanh làm vợ anh hai rồi, nên săn sóc sinh hoạt hàng ngày của anh thế nào. Anh hai nói sẽ đi giữ biên cương tại vùng biên giới, cậu cũng đi theo. Điều kiện nơi đó không tốt bằng Ossifer, cậu phải học cách sống trong hoàn cảnh khắc nghiệt.

Minh Lăng nấu xong bữa tối vừa vặn Minh Hy về. Anh vào bếp, hít hà một hơi, “Bít tết à? Ngửi mùi chắc ngon lắm.”

Minh Lăng ngoái lại cười với anh, “Anh về rồi. Một lát nữa có thể ăn cơm.”

Minh Hy trách, “Cơ thể em không khỏe cơ mà? Phải nghỉ mới đúng, chứ sao lại đi nấu cơm?”

Minh Lăng phản đối, “Em thấy khỏe hơn nhiều rồi. Anh không thích ăn món em nấu hả?”

Minh Hy tiến đến thơm má cậu, “Em làm gì, anh đều thích hết.”

Khi Minh Hy nói lời âu yếm cũng vẫn điệu bộ nghiêm chỉnh và đứng đắn, làm Minh Lăng đỏ cả mặt, chùng giọng, “Anh hai đi chuẩn bị chuẩn bị đi, có cơm ngay đây.”

Ăn tối, ban đầu hai người ngồi hai bên đối diện bàn ăn, nhưng được một chốc, Minh Hy chuyển sang ngồi cạnh Minh Lăng. Anh cắt thịt cho cậu, rót sữa cho cậu, trước kia vẫn hay làm nên động tác cực kỳ thành thạo.

Cơ mà, dù trước kia cũng có hay làm vậy, thì cảm xúc lần này khác hẳn. Minh Lăng cảm giác mặt mình chín như tới nơi, không thể không dời sự chú ý của mình đi bèn hỏi, “Anh hai, hình như đợt nghỉ này của anh hơi lâu.”

Lâu thật. Mười mấy ngày nay Minh Hy đều ở nhà, không phải trở về quân đội.

Minh Hy trả lời, “Anh từ chức Tư lệnh quân đoàn Khiên Bạc rồi, đang chờ lệnh bổ nhiệm qua vùng biên giới Chernov, giờ chỉ ở nhà thôi.”

Minh Lăng chớp mắt, “Sao trước kia anh chẳng nói đã xin rồi với em nhỉ? Em tưởng anh mới có ý định mà chưa thực hiện cơ.”

Minh Hy nhìn cậu đáp, “Anh định chờ em cưới rồi mới báo, cũng vừa lúc lệnh bổ nhiệm được gửi đến, anh có thể đường hoàng rời đi luôn. Mà giờ thì khác rồi, anh sẽ dẫn em đi cùng.”

Minh Lăng trộm thở dài. Khi cậu bị thứ tình yêu sâu đậm cậu thêm khát mà không có được giầy vò, anh hai cũng phải chịu đựng sự giầy vò tương tự, cho nên anh xin chuyển công tác, rời khỏi nơi đây.

Cậu dùng khăn ăn lau miệng, đoạn nhoài người hôn mặt Minh Hy “chụt” cái, sau đó ngậm tằm, tiếp tục cầm dao nĩa dùng bữa.

Minh Hy nhìn cậu, cười tươi.

Tối muộn, Minh Lăng tắm tấp xong, sấy khô tóc, trên thân chỉ vận một tấm áo sơ mi nhưng là chiếc áo cậu tặng Minh Hy, là cậu lấy từ trong tủ Minh Hy.

Minh Hy còn đang làm việc tại thư phòng. Minh Lăng tới cửa, hít một hơi thật sâu, lại nhớ buổi tâm sự ban đêm ngày nào An An thao thao bất tuyệt, “Tuy Omega trời sinh có sức hấp dẫn Alpha, nhưng không nên mù quáng tin nó răm rắp. Không thể thiếu tình thú. Vợ chồng sống chung mãi một kiểu cũng không tránh khỏi nhàm chán, phải thường xuyên có ý tưởng mới mẻ mới là chân lý cuộc sống.” Đương nhiên, khi An An giảng giải vụ này là nhằm ép uống Minh Lăng mặc áo ngủ nữ cho cậu ta ngắm, Minh Lăng lúc ấy nện cậu ta một trận khóc lóc um sùm, nhưng giờ Minh Lăng lại nghe lời cậu ta.

Gõ cửa, cửa tự động mở, Minh Hy ngồi trước máy tính, trong không gian là hình ảnh hàng không vũ trụ. Anh hỏi, “Lăng Lăng, sao vậy?”

Minh Lăng lúng búng, “Em... Ồ thì... Muốn hỏi anh bao giờ đi ngủ?”

Lúc này Minh Hy mới chéch mặt qua nhìn cậu, “Em ngủ đi...”

Còn chưa nói trọn câu đã giật mình, vì đôi chân dài trần trụi và trắng muốt của cậu đang bước về phía anh. Minh Hy là Alpha, lẽ tất nhiên là cao lớn hơn Omega như Minh Lăng nhiều lắm, nên tấm áo sơ mi của anh phủ trên người cậu không khác nào một cái váy, trùm qua cả mông cậu, bên trên cũng rộng thùng thình, hở cả phần xương đòn tinh xảo.

Minh Lăng không lên tiếng, chỉ đỏ mặt nhìn Minh Hy.

Gần như ngay trong tích tắc, Minh Hy ôm chầm Minh Lăng vào lòng, để cậu ngồi lên đùi, sau đó hôn vồ vập lên môi cậu, lại hôn xuống cổ, xuống vai, thậm chí chen cả vào áo, liếm lên dấu răng in nơi sau vai cậu.

Tuyến Omega của Minh Lăng đã được Minh Hy đánh dấu, nên nỗi chộn rộn trong cơ thể cậu được an ủi, nhưng nay bị anh hôn liếm, toàn thân cậu lại như mềm oặt ra, ngây ngất, trong thân mình thức tỉnh một thứ khát vọng thật sâu, người cũng yếu ớt nằm trong vòng tay anh. Mãi một hồi lâu cậu mới hỏi nhỏ, “Anh hai, có ngủ với em không?”

Minh Hy ôm gọn cậu, lại hôn tai cậu, “Ừ, lát nữa anh ngủ với em.”

Sau khi Minh Hy ôm Minh Lăng rồi mới phát hiện cậu không mặc quần lót, gò mông đầy đặn và cong vênh cứ thế trơ trụi ngồi trên đùi anh. Giờ anh mà tiếp tục làm việc thì hơi bị phá phong cảnh, vả lại anh cũng chẳng còn bao tâm tư đặt ở màn hình không gian nữa, liền bế Minh Lăng đứng dậy, về thẳng phòng ngủ.

Anh đưa Minh Lăng về phòng ngủ mình, thả cậu xuống giường, đắp chăn cho cậu mà rằng, “Anh đi tắm đã.”

Minh Lăng ngoan ngoãn gật đầu, núm chần nằm đó chờ anh.

Minh Hy tắm rửa chẳng mấy chốc là xong. Thực chất anh không buồn ngủ, ngược lại còn bị Minh Lăng kích thích đến dậy cả tinh thần, đặc biệt là dậy ở mặt ***, nhưng anh lại chẳng thể làm gì, chỉ đành ôm Minh Lăng ngủ hết sức thuần khiết thôi.

Minh Lăng chưa trưởng thành, kỳ động dục đầu tiên của cậu chưa đến, nên không thể làm tình, nếu không sẽ ảnh hưởng xấu đến thân thể cậu. Minh Hy buộc phải chịu đựng.

Minh Lăng rúc vào lòng anh, cảm giác ấm áp mà vững chãi. Ánh sáng mỏng manh trong phòng lặng lẽ hắt lên gương mặt anh, cậu cảm thụ hơi thở anh, thấp giọng nói, “Anh hai, nhớ trước hồi em mười bốn tuổi, anh về nhà, lúc nào em cũng ngủ với anh, anh lúc nào cũng đồng ý.”

Minh Hy ôm cậu, “Ừ, hồi đó em còn nhỏ.”

Minh Lăng nói, “Còn giờ em đã lớn rồi.”

8. Chương 8

Minh Lăng độ rày không tài nào ngủ ngon được, hơn nữa thể chất cũng kém, nay được trấn an vỗ về, nhanh chóng thiếp đi.

Minh Hy bị chất dẫn dụ tỏa ra từ cậu kích thích, lại còn ôm người yêu trong lòng, thân thể vẫn đang ở trạng thái hưng phấn chẳng thể ngủ nổi.

Anh buộc phải trở dậy tìm quần lót cho Minh Lăng, sau đó mặc vào cho cậu, còn mình về thư phòng làm việc tiếp.

Hai ngày sau.

Minh Lăng đặt mua một cái máy may trên mạng, rồi cậu cài chương trình may vào người máy dọn dẹp của nhà cậu, còn tự sáng tạo chương trình theo ý tưởng của mình để người máy hợp tác ăn ý cùng máy may.

Cậu đang ngồi xem người máy may quần áo, Tiểu Tập bỗng bay vào, “Lăng Lăng, có điện thoại của An An.”

Tiểu Tập là người máy trí tuệ hiện đại nhất nhà, lúc này đang ở hình dạng quả bóng tròn, bởi được sạc đầy năng lượng, nó tự đắc bay tới bay lui.

Vải là do Minh Lăng tự chọn. Những tấm vải đều là hàng tơ lụa cực cao cấp, người bình thường chẳng dám mơ mua được, nên cậu cũng nâng niu chúng vô cùng.

Minh Lăng vuốt ve một tấm vải, bảo, “Chuyển máy đi.”

Tiểu Tập trực tiếp thò ra hai cái mắt, phóng hình ảnh ba chiều vào không gian. An An đang ngồi trước máy vi tính.

An An hỏi, “Đang làm gì vậy Lăng Lăng?”

Minh Lăng để Tiểu Tập chuyển góc quay qua bên cạnh cậu, An An sững sốt hỏi, “Oa, ôi trời, bò mỗi lúc một đậm đang đó nha, may vá cơ đấy!”

Minh Lăng phần khởi nói, “Thì như bò thấy đó.”

An An nhìn hai má Minh Lăng hồng hào bởi tình yêu, vốn dĩ Lăng Lăng đã xinh đẹp, nay càng thêm phần rực rỡ, song An An tuyệt nhiên không vui chút nào, “Bò may áo cho ai?”

Minh Lăng bảo, “Yên chí, cái áo may thử đầu tiên là may cho bò, may đúng cỡ của bò.”

Mắt An An lại hiện vẻ lo lắng, nhưng trên mặt vẫn giả đồ hí hửng, “Ờu, cực cưng, cưng tốt với ông xã quá, ông xã yêu cưng dã man.”

Minh Lăng quăng cho cậu ta một ánh nhìn khinh bỉ, “Sắp vào kỳ động dục rồi mà bò còn ghẹo tớ.”

An An vùng vằng, “Bò ít có quá đáng lắm.”

Minh Lăng chỉ cười cười, không cãi cộ với cậu ta.

Lại một lát, An An mới ngáp ngừng, “Lăng Lăng, tớ báo bò một tin không hay nè.”

Minh Lăng lấy làm ngạc nhiên, “Tin gì vậy?”

An An trực tiếp chuyển góc quay về máy tính mình, bật một tin lên cho cậu xem, giải thích, “Tin sáng nay. Tớ phải chuẩn bị vì sắp trưởng thành, được phép nghỉ học, sáng nay lên mạng thì thấy. Bò đừng buồn, rất nhiều gã Alpha lăng nhăng trước khi cưới, không trút hết tinh lực dư thừa trên người là không giữ trấn định nổi, nhưng chỉ cần cưới là sẽ chung thủy tuyệt đối với Omega, không bỏ bịch bên ngoài nữa đâu. Ngài Marton chắc cũng thế.”

Minh Lăng đọc tin tức nọ, có đăng kèm một số video cho thấy diễn viên Thước Anh đang hẹn hò bên hồ Eiffel cùng thiếu gia Eis Marton của nhà Marton – một người sắp kết hôn. Rồi còn cả cảnh hai người “đã chiến”.

Thước Anh là diễn viên tương đối nổi danh, Minh Lăng từng rất thích mấy bộ phim anh ta đóng vai chính.

Đế quốc không cho Omega làm những nghề lộ mặt như diễn viên ca sĩ, nên trong giới phim ảnh, một Beta có vẻ ngoài giống Omega thường rất được ưa chuộng. Thước Anh là một diễn viên như vậy, hầu hết các bộ phim điện ảnh lẫn phim truyền hình anh ta nhận, đều là diễn vai Omega.

An An mắng mỏ, “Thước Anh trơ trẽn thật, chắc chắn y dụ dỗ ngài Marton đấy. Cậu không biết thôi, y chuyên trị lợi dụng mấy scandal kiểu này để thu hút sự chú ý. Lần này thì quá trớn quá, y nghĩ mình bao nhiêu tuổi rồi mà trần trùng trục trước ống kính thế chứ, đúng là không biết đâu là điểm dừng.”

Minh Lăng đọc tin mà lòng không có cảm xúc gì hết. Dù sao cậu cũng chẳng định cưới hỏi ngài Marton, Eis Marton có khiêu khích thần kinh công dân cỡ nào cũng không thuộc phạm vi quan tâm của cậu. May mắn là tin chỉ đăng ngài Marton sắp cưới một Omega chứ không viết rõ Omega này là ai, giúp cậu không bị chương mặt lên báo.

Nhưng mà điều này cũng dễ hiểu thôi, thân phận và danh dự Omega đều được luật pháp đế quốc bảo hộ, báo chí không bao giờ dám đăng tên Omega, nếu không sẽ bị phê bình, nặng thì bị phạt.

Minh Lăng chỉ nói, “Tớ sẽ nhờ anh hai tớ đi hủy hôn ước với ngài ấy. Mấy tháng nữa chúng tớ cưới rồi mà ngài ấy làm trò này, rõ ràng không tôn trọng tớ lẫn hôn ước.”

An An sốc thiếu điều rớt hàm, “Lăng Lăng, bồ nói thật à? Tớ... Tớ đưa bồ đọc tin chỉ là định dặn bồ sau này quản ngài Marton cho chặt thôi.”

Minh Lăng lạnh lùng nói, “Đương nhiên tớ nói thật. Bồ biết thừa tớ không phải dạng ăn nói lung tung mà.”

An An lo nghĩ, “Thực sự thì tớ cũng không thích ngài Marton lắm, công nhận ổng vừa có tiền vừa có mã lại còn là con cháu gia tộc Marton, mỗi tội quá lăng nhăng. Trước kia ổng lăng nhăng cũng được đi, cơ mà các cậu đã đính hôn rồi mà ổng vẫn chứng nào tật nấy, đúng là quá đà. Tớ lo cho bồ, nhưng mà, cứ thế từ hôn, vậy bồ sẽ thế nào?”

Nói thật, sau khi Omega chọn được một Alpha rồi, ít trường hợp nào hôn nhân không thành. Trong tình huống bắt buộc phải từ hôn của Minh Lăng, nói trắng ra, có khi trở thành trường hợp đặc biệt phải xét xử riêng.

Minh Lăng đáp, “Không biết, chờ anh hai tớ về rồi hỏi ý anh tớ thử.”

An An tâm sự với cậu mấy chuyện nữa mới gác máy, cậu lại tiếp tục nhìn thành phẩm may ra. Rồi chốc lát sau, Tiểu Tập lại bay vù đến trước mặt cậu, “Lăng Lăng, Tướng quân Cố Nguyên gọi điện thoại mật từ hành tinh Scorpion, đã để máy mã hóa nhận nghe.”

Minh Lăng khá kinh ngạc nhìn qua Tiểu Tập, liền bỏ đồ trong tay xuống, bước về phía thư phòng Minh Hy.

Cố Nguyên là bạn thân của Minh Hy từ khi còn trẻ, mười hai tuổi hai người làm bạn ở trường quân đội, tình bạn ấy vẫn duy trì đến tận hôm nay. Đã không ít lần hấn đến Minh gia, Minh Lăng cũng quen hấn.

Thế nhưng Minh Lăng không có quan hệ cá nhân gì cùng hấn, cậu không hiểu tại sao hấn lại gọi điện cho mình.

Cửa thư phòng đóng lại, Minh Lăng nhận nghe cuộc điện thoại của Cố Nguyên thông qua công mã hóa.

Hình ảnh Cố Nguyên xuất hiện trên màn hình. Hấn cũng tóc đen mắt đen, hốc mắt sâu hoắm và một phần nữa là hấn lúc nào cũng tỏ vẻ nghiêm trang, vậy nên thường mang đến cảm giác nanh nọc thâm hiểm cho người đối diện.

Lúc trước Minh Lăng nghĩ Minh Hy thích Alpha, chính là cậu đoán anh thích Cố Nguyên.

Hồi ở trường quân đội, hai người họ như hình với bóng, nhưng sau khi cùng tốt nghiệp với thành tích xuất sắc, hai người mỗi kẻ một ngã. Bằng tổng điểm đứng đầu ở mọi hạng mục, Minh Hy được giữ lại để đo

Ossifer gia nhập quân đoàn Khiên Bạc, sau đó có thể nói là con át chủ bài vinh quang nhất của quân đoàn, lần nào cũng được giao làm chỉ huy dẫn quân đi chiến đấu, giành ngôi vô địch ở các trận đấu, kỹ năng điều khiển robot tuyệt đỉnh, ngay cả Đại tướng Gustav chiến tích lẫy lừng mà cũng đặc biệt dành lời khen ngợi anh vì anh đã hạ gục cả lính điều khiển robot xuất sắc nhất dưới trướng Đại tướng, về sau anh được thăng chức làm Tổng Tư lệnh quân đoàn.

Minh Hy đi trên một con đường quân nhân vẻ vang và huy hoàng mà bao người ngưỡng mộ. Loại kỳ ngộ không chỉ phải cực kỳ vĩ đại, mà còn phải là con cháu danh gia.

Con đường của Cố Nguyên lại hoàn toàn bất đồng Minh Hy. Thành tích tốt nghiệp của hắn cũng vô cùng xuất sắc nhưng lại bị điều nhiệm ra khu vực biên giới. Khu vực biên giới là gì nào? Là lãnh địa tinh cầu mà đế quốc không ngừng bành trướng thế lực, chiến tranh xảy ra liên miên. Sự ác liệt nơi này, những Omega được trưởng thành tại điều kiện tốt đẹp ở đế đô không thể hình dung ra được.

Lần Cố Nguyên đến Minh gia chơi, có khoe mẽ chiến công của hắn cho Tiểu Minh Lăng mới mười ba mười bốn tuổi nghe, rằng chiến công của hắn đều là dựa vào giết được bao nhiêu kẻ ngoại tộc, bao nhiêu thú, nóc ao bao nhiêu robot, phi thuyền, tàu bay mới có.

Cố Nguyên tham gia vô số trận đánh vào sinh ra tử, hiện tại cũng vẫn chỉ ở hàm Thiếu tướng.

Minh Nguyên lễ phép chào hỏi hắn, “Anh Cố Nguyên có khỏe không ạ?”

Cố Nguyên lại chẳng nề nang gì cậu, mặt mày lạnh tanh, “Cậu sắp trưởng thành phải không?”

Hắn hỏi vấn đề này là cực kỳ bất lịch sự. Sự trưởng thành của Omega luôn được người thân chúc phúc và bảo vệ, không thể nào nói với người ngoài. Nếu người khác hỏi vậy, có lẽ Minh Lăng sẽ đáp trả bằng sự im lặng, nhưng người hỏi lại là Cố Nguyên, cậu đành mỉm cười, trả lời, “Vâng, khoảng hai ba tháng nữa. Không biết anh Cố Nguyên có việc gì không?”

Cố Nguyên chằm chằm nhìn cậu, sau đó hừ lạnh, “Hong nhan họa thủy.”

Cậu sững sờ vì câu này của hắn, không khỏi buột miệng, “Anh Cố Nguyên, xin hỏi anh có ý gì?”

Cố Nguyên sầm mặt, “Minh Hy xin được chuyển ra biên giới Chernov, tất cả chỉ vì cậu. Tình hình ở Chernov cực kỳ tồi tệ, cậu biết không hả? Hơn nữa chuyện đám cưới của cậu và nhà Marton tôi cũng biết rồi. Cậu ấy chỉ vì cậu mà dùng sức ảnh hưởng của Đại tướng Minh Trầm trong quân đội để tạo áp lực với Thượng tướng Minh Huy Úc. Cậu ấy muốn cưới cậu.”

Nói tới đây, Cố Nguyên cười khẩy, “Gặp cậu là chả có gì tốt đẹp cho cam. Cậu ấy đang yên lành ở Ossifer là thế, vẫn là Tư lệnh quân Khiên Bạc, vẫn là chức vụ chói sáng trong quân đội, giờ lại đòi ra tiền tuyến. Trước kia cũng thế, cậu có nhớ một lần cậu ốm, cậu ấy muốn xin về thăm cậu nên bỏ cả trận đấu, khiến Học viện chúng tôi mất đi vinh quang ngày đó. Giờ thì đến chuyện này. Năm Đại tướng Minh Trầm mất cũng liên quan đến cậu. Cậu tự xem mình, có phải chuyên gây họa cho Minh Hy không?”

Minh Lăng bị hắn thóa mạ đến nổi đỏ mặt tía tai, không thốt nổi một lời lẽ phản bác đáng cứu vớt mặt mũi. Vì cậu biết hắn ta nói đúng.

Lần chần bao lâu, cậu mới hỏi thẳng, “Anh Cố Nguyên, nếu anh chỉ muốn mắng em, em nghĩ đây cũng không phải mục đích thật sự của anh. Anh muốn em làm gì?”

Cố Nguyên nghiêm mặt, “Dĩ nhiên tôi không gọi đến chỉ để mắng chửi cậu. Tôi cần cậu khuyên bảo ông anh trai đỡ hơi của cậu đi, nói cậu ta đừng có từ bỏ vị trí lừng lẫy hiện tại để lao ra tận biên giới. Đành rằng quân nhân biên giới chúng tôi đều chương mắt Ngũ đại quân đoàn ở nội địa lãnh thổ, chúng chả khác gì con công giương oai giễu võ với dân chúng. Song tốt xấu gì đó cũng là bộ mặt quân nhân, lại là con đường có thể tiến thẳng vào bộ máy quyết sách trung ương, tôi mong Minh Hy vẫn ở lại đế đô, giành một ít quyền lợi cho quân nhân ngoài biên giới. Cậu ấy ra biên giới là hủy diệt con đường này, lại còn đắc tội cả Thượng tướng Minh Huy Úc lẫn gia tộc Marton, kiểu gì cũng dở. Anh trai cậu không phải thẳng đần, lại là người nhà họ Minh, chẳng lẽ không biết cái giới chính trị ấy thối hoắc như bị trét cứt chó hả? Trước đây cậu ta vẫn chịu được, giờ hết chịu nổi chỉ vì cái mùi động dục của một Omega à?”

Mặt Minh Lăng càng thêm đỏ kè trước cả tròng từ ngữ thô thiển của Cố Nguyên, nghe không sao lọt tai. Mãi sau, cậu mới cất lời, “Em không cho rằng em có quyền can thiệp quyết định của anh em, mà cũng chẳng can thiệp được cơ. Anh ấy có quyền tự lựa chọn cuộc đời cho mình. Đường bằng phẳng hay đường chông gai không phải điều người ngoài có thể nhận xét, chỉ có người đi qua nó mới biết chiêm nghiệm. Dù phía trước có là hiểm trở, nếu anh em chọn đi, cũng sẽ có em đồng hành. Nên anh Cố Nguyên à, xin lỗi, em sẽ hỏi ý kiến anh em, nhưng cuối cùng anh ấy chọn gì, em không dám hứa trước.”

Cố Nguyên tức tối, “Đám Omega các cậu ăn nói ngọt xớt, rất toàn đám phế vật ông ọ và vô năng, còn phí phạm ý chí của Alpha.”

Minh Lăng cũng nổi giận, “Chả lẽ anh không sinh ra từ Omega? Anh thấy Omega ông ọ và vô năng, còn là phế vật, vậy sao anh không chọn chui ra từ cơ thể ai không phải Omega ấy? Anh nghĩ tôi mong mình là Omega lắm sao? Nhưng sinh ra đã là Omega, tôi chỉ có thể bước tiếp, hoàn thành nghĩa vụ của một Omega. Vì Alpha có cơ thể khỏe mạnh hơn nên khinh rẻ Omega? Chỉ có thể trách nội tâm anh yếu đuối, chỉ có người yếu đuối mới không có lòng khoan dung lẫn nhìn nhận giá trị của người khác, vì anh không mạnh mẽ đến nỗi có thể mang lòng khoan dung, không thấy điểm mạnh của người ta, thế là anh tự tôn vinh giá trị của mình đòi người ta kính trọng.”

Cậu giận dữ ngắt máy, thở phì phò ra khỏi thư phòng Minh Hy. Tiểu Tập bay đến cạnh cậu, bắt gặp gò má đỏ ửng vì tức giận của cậu nên hỏi, “Lăng Lăng, mặt đỏ quá kìa.”

Minh Lăng liếc nó một cái, “Tiểu Tập, cậu để chế độ im lặng được không?”

Tiểu Tập tức tức “a” một tiếng, đáp, “Được rồi, Lăng Lăng.”

9. Chương 9

Tuy Minh Lăng đã cãi lại Cố Nguyên một bài song lòng cậu chẳng dễ chịu tạo nào. Cậu cũng giống Cố Nguyên, hy vọng Minh Hy có được tiền đồ xán lạn. Bất luận Minh Hy đi đâu, đâu là nơi biên cảnh nguy nan đầy rẫy, cậu cũng nguyện lòng theo anh, nhưng, cậu vẫn mong Minh Hy được an toàn, mong con đường thẳng tiến của anh ổn an thuận lợi.

Minh Lăng tiếp tục đi may áo, lại phát hiện vô phương làm tâm trạng bình tĩnh trở lại, không thể hoàn thành một sản phẩm đòi hỏi sự tỉ mỉ tinh vi, thế là đành bỏ dở, dừng việc đang làm, vào bếp nấu cơm.

Trong khoảng thời gian cậu chờ Minh Hy về ăn cơm, lại bắt đầu đau đầu, thân thể như kiệt sức, bèn đặt đồ ăn gọn gàng rồi bỏ vào giường vì cơn đau đầu như thể bị búa bổ. Vậy mà nằm trên giường cũng không cách nào xua bớt cơn đau, cậu quần quai siết chặt tấm chăn, môi dưới bị cắn đến nổi rướm máu. Cậu thống khổ nghĩ, vì sao mình phải làm Omega? Làm Omega có gì tốt? Sức khỏe kém cỏi, từ bé đến lớn không biết bệnh tật bao lần, không biết đã mắc bao nhiêu thứ bệnh. Ốm đau nào có phải điều cậu mong, cậu cũng tuyệt nhiên không muốn phải gánh chịu sự tra tấn của bệnh tật. Cậu còn nhớ có lần bị ốm, vì ốm quá nặng, thậm chí suýt mất mạng, bệnh viện không thể không gọi điện cho người nhà là Minh Hy, Minh Hy tức tốc trở về chăm sóc cậu. Sau đó Cố Nguyên từng đề cập đến chuyện này, Minh Hy phải sắp xếp về nhà nên bỏ trận đấu liên trường khiến tổng điểm của Học viện họ sụt xuống hạng sau. Minh Lăng không ngờ trận đấu ấy quan trọng thế nào, mà Cố Nguyên thì cứ ghim mãi vụ ấy.

Minh Lăng nghĩ, nếu mình là Beta thì tốt biết mấy. Là Beta, đau đầu đã có thể uống thuốc giảm đau, còn cái thân Omega của cậu thì không.

Nhưng nghĩ đến Minh Hy, cậu lại cảm thấy mọi nỗi đau đều có thể chịu đựng. Vì cậu muốn sinh con cho Minh Hy sau này. Nếu là Beta, làm sao cậu có thể sinh ra đứa trẻ mạnh mẽ và vĩ đại cho anh?

Mới đầu Minh Lăng còn có thể nghĩ ngợi bông lông, dần dà cơn đau đầu trầm trọng tới độ cậu không còn suy nghĩ được nữa, chỉ còn biết gồng dậy tất cả ý chí tinh thần của mình để chống chọi cơn đau, sau đó cậu chính thức mê man.

Minh Hy về nhà, Tiểu Tập tức thời vút đến, bay vòng quanh anh. Anh hỏi, “Lăng Lăng đâu?”

Tiểu Tập cho hiện một hàng chữ lên không trung, “Lăng Lăng trong phòng ngủ.”

Minh Hy hỏi, “Sao mày không phát ra tiếng?”

Tiểu Tập lại chiếu một hàng chữ, “Lăng Lăng bắt tôi để chế độ im lặng.”

Minh Hy đánh mắt sang nó một cái, “Tao không bắt mày để chế độ im lặng.”

Thế là Tiểu Tập hoan hô, tíu tít báo cáo, “Lăng Lăng trong phòng ngủ, Lăng Lăng trong phòng ngủ.”

Vì vậy Minh Hy vào thẳng phòng ngủ. Vừa mở cửa đã thấy Minh Lăng nằm đắp chăn trên giường, anh ngồi xuống mép giường, đưa tay sờ trán cậu. Minh Lăng gắng gượng mở mắt, vẫn đau đầu kinh khủng nhưng đã đỡ hơn ban nãy. Cậu hơi buồn nôn, nhưng cố nhìn lại, nói với Minh Hy, “Anh hai về rồi. Em nấu cơm để ở bếp đấy, anh cứ ăn đi, em không muốn ăn.”

Minh Hy xem nhiệt độ của cậu, hơi âu sầu, “Em lại sốt nữa.”

Minh Lăng cố nói, “Em ngủ một giấc là đỡ mà anh.”

Anh cúi xuống hôn trán cậu, “Ăn chút cháo được không, anh nói người máy nhà bếp nấu cho em.”

Cậu uể oải lắc đầu, “Thôi không ăn đâu, để em ngủ đi.”

Minh Hy cũng bó tay, đành đồng ý, nhưng vẫn gọi người máy mang một cốc sữa đến. Anh ôm Minh Lăng giúp cậu uống sữa, cậu uống được hai hộp đã buồn nôn muốn ọe ra, Minh Hy không còn cách nào khác, phải bỏ sữa sang một bên, bế cậu vào nhà vệ sinh cho cậu ọe.

Toàn thân Minh Lăng mềm oặt, không có tí khí lực nào, lại ngất xỉu.

Minh Hy không thể đưa cậu đến bệnh viện vì trên người Minh Lăng đã có dấu hiệu của anh, hiện thời đang phải hủy bỏ hôn ước với nhà Marton, chuyện Minh Lăng đã bị đánh dấu bắt buộc không thể để cho người lạ biết, anh phải tự mình đọc trong sách hướng dẫn rồi để người máy y tế trong nhà kiểm tra cho Minh Lăng thôi.

Người máy kiểm tra xong cho kết quả là Minh Lăng bị chứng sốt trước kỳ động dục, không kiểm tra ra kết quả nào hơn.

Minh Hy đành phải bỏ qua.

Anh đi ăn tối, làm việc một lúc tại thư phòng rồi mới tắm rửa, vào phòng ngủ trông nom cậu nghỉ ngơi.

Người Minh Lăng nóng hầm hập, không rõ có phải vì nguyên do cậu đang sốt hay không mà nồng độ chất dẫn dụ Omega trong phòng càng đậm đặc. Mùi hương ngọt thấu lòng bao trùm không gian, dù có tinh thần thép như Minh Hy cũng khó thể nào kiềm nén nổi xao động ùn ùn trong tâm tưởng. Thậm chí có một khoảnh khắc, anh đã nghĩ hay là Minh Lăng vào kỳ động dục rồi.

Nhưng nhìn lại phía giường, Minh Lăng ngủ không buồn động dục.

Chất dẫn dụ quá nồng nặc trong phòng cực kỳ bất thường, Minh Hy buộc phải kiểm tra cậu bằng người máy lần nữa, kết quả cho ra là, bệnh nhân đang trong kỳ động dục.

Điều này làm Minh Hy thật sự lúng túng. Anh vuốt ve má, vuốt ve trán cậu, Minh Lăng nằm im re nhưng người cậu quá nóng. Anh sai người máy mang một cốc nước đến, rồi đỡ cậu dậy dứt cậu uống nước. Lúc này Minh Lăng mới hơi hơi tỉnh lại, tầm nhìn nhập nhèm nhìn Minh Hy, giọng vừa khàn vừa thều thào, “Anh hai, em khó chịu quá.”

Minh Hy tự mình mớm nước cho cậu, hỏi, “Người máy khám bệnh nói em đang vào kỳ động dục, giờ em thấy sao?”

Minh Lăng chỉ thấy khó chịu tột độ, cơ thể vừa mỏi vừa đau vừa kiệt sức, đầu óc cũng mơ màng không thể suy xét, cả người bức bối như bị quấn trong thứ gì đó dính dấp và đặc quánh, nhưng tại nơi sâu thẳm của thân thể lại bập bùng loại cảm giác nào đó không hay tên. Cậu ú ớ, “Em không biết nữa, anh ơi, khó chịu lắm.”

Minh Hy toan bọc cậu vào chăn bế ra ngoài, “Tình trạng em lạ lắm, anh không yên tâm, phải đi bệnh viện thôi. Không thể để em có chuyện gì được.”

Minh Lăng thò tay ra giữ anh lại, “Không đi đâu, anh hai, em không thể đi. Em khó chịu lắm, anh hôn em đi, anh hôn em là được mà.”

Anh nhìn cậu, nhất thời cũng không biết quyết định ra sao. Giờ anh và Minh Lăng đã đâm lao thì phải theo lao, thời điểm hiện tại mà đến bệnh viện sẽ bại lộ việc Minh Lăng bị anh đánh dấu, chuyện bên gia tộc Marton càng khó bề giải quyết.

Minh Hy đành cho người máy lui đi, anh ra ngoài phòng ngủ tự chuẩn bị, sau đó cầm kim tiêm vào phòng ngủ. Minh Lăng giờ đây đã tỉnh táo, cơ thể bứt rứt, mong mỏi có ai đó chạm vào cậu.

Thấy Minh Hy vào, cậu yếu ớt gọi, “Anh ơi, khó chịu quá.”

Minh Hy đặt kim tiêm ở đầu giường, đoạn nhấc một cánh tay cậu ra khỏi chăn, “Anh ở ngay cạnh em đây. Anh tiêm cho em một mũi albumin trước, lấy từ máu anh, không gây hại cho em. Em có vẻ vào kỳ động dục thật rồi, nếu quá yếu sẽ không đủ sức đề kháng và sức lực qua được kỳ động dục đâu.”

Minh Lăng lấy làm hồ mê, “Đã vào kỳ động dục rồi?”

Minh Hy gật, “Theo anh nhìn thì là đúng, chất dẫn dụ của em đã thành thực, anh cảm thụ được, vả lại người máy cũng kiểm tra ra kết quả này.”

Anh nói dứt, đã cầm kim tiêm lên, chọc mũi kim vào cánh tay trắng đến gần như hóa thành trong suốt của cậu, đẩy vào.

Minh Lăng nhú mày nhện đau. Ở kỳ động dục, thân thể trở nên mẫn cảm hơn bao giờ hết, cả cảm giác đau đớn cũng gấp bội bình thường. Cậu phải cắn răng gắt gao mới có thể giữ lại những âm thanh rên rỉ vì nỗi đau quá sức chịu đựng.

Cũng may Minh Hy tiêm xong nhanh chóng. Anh bỏ kim tiêm sang một bên, lại cầm nước dinh dưỡng cho Minh Lăng uống. Minh Lăng cố nhịn sự khó chịu uống cho hết cốc nước, Minh Hy chỉnh đèn phòng về độ sáng vừa phải, lại chỉnh nhiệt độ phòng về mức phù hợp nhất cho Omega kỳ động dục, thế rồi anh cởi hết toàn bộ áo quần của anh ngay cạnh giường. Minh Lăng nhìn anh xử lý mọi chuyện tươm tất, không khỏi lù mù, thầm nghĩ mình vào kỳ động dục thật rồi sao?

Song cậu chẳng còn thời gian để suy nghĩ vấn đề nữa, vì Minh Hy đã lên giường.

Minh Lăng mặc trên người chiếc áo phông và quần ngủ rộng rãi, Minh Hy dịu dàng đỡ cậu ngồi dậy, cởi cả quần cả áo cậu ra, thậm chí quần lót cũng không chừa. Thân hình mảnh dẻ của Minh Lăng hiển lộ trong ánh sáng.

Bấy giờ cậu mới có phần nào thẹn thùng. Kỳ thực chuyện này cũng không có gì đáng xấu hổ, kỳ động dục đầu tiên của Omega đã được giảng dạy kỹ lưỡng ở nhà trường, các Omega còn hăm hở đặt câu hỏi trong tiết học ấy nữa chứ.

Minh Hy đặt Minh Lăng xuống giường, cúi xuống hôn phớt môi cậu, khẽ khàng, “Lăng Lăng, anh sẽ cẩn thận, em đừng sợ.”

Minh Lăng nói nhỏ, “Em yêu anh lắm.”

Minh Hy cảm động biết bao, nâng cầm cậu lên trao nụ hôn tha thiết, bàn tay ve vuốt da thịt cậu, “Anh cũng yêu em.”

10. Chương 10

Minh Hy biết phải làm thế nào trong kỳ động dục đầu tiên của Omega. Kỳ động dục đầu tiên cực kỳ quan trọng, nó là thời điểm cơ thể Omega phát triển thuần thực nhất, mỗi một Alpha may mắn có khả năng có được Omega đều chăm chỉ đi học khóa học này.

Minh Hy kiềm nén bản năng muốn trực tiếp chiếm hữu Minh Lăng đang rục rịch trong thân, ôm mặt cậu hôn lên hai cánh môi hoa. Tình trạng của Minh Lăng không ổn cho lắm, có lẽ cậu vốn đang ốm lại vào trùng kỳ động dục. Bình sinh Minh Lăng đã sức khỏe yếu, mà kỳ động dục cũng chính là thời kỳ nguy hiểm nhất của Omega, không thể không chăm sóc cẩn thận.

Minh Hy sợ Minh Lăng khó thở, không dám hôn cậu quá sâu, chỉ từ trán dời nụ hôn xuống chóp mũi, lại hôn má, rồi mới là cổ cậu. Mặt Minh Lăng đỏ bừng, nhắm chặt mắt, tay vịn lấy ra giường, bày ra dáng vẻ đang chờ hiến tế, chờ Minh Hy giáng xuống và đánh dấu cậu.

Minh Hy phà nhẹ khí vào tai cậu khiến Minh Lăng rụt cổ, mở choàng mắt ra, trông mắt lấp lánh như nước, trên mặt nước lại gợn sóng lần lần, phản chiếu ánh trăng, Minh Hy bất giác thấy chúng đẹp tựa ngọc quý. Anh hôn tai cậu, hỏi, “Có đỡ hơn không?”

Minh Lăng mấp máy môi, “Có.”

Minh Hy nói, “Sẽ hơi mạnh, nếu em khó chịu nhớ nói cho anh, không thì anh sẽ làm em bị thương mất.”

Minh Lăng đỏ mặt, lông mi run rẩy, “Ừm, em không sao.”

Cậu nói rồi, vòng tay lên, ôm lưng Minh Hy.

Minh Hy nhẹ nhõm hẳn. Thực ra anh cũng không chắc với tình trạng này của Minh Lăng, liệu có hợp để đánh dấu hoàn toàn hay không? Anh sợ cơ thể Minh Lăng không tốt.

Áp chế thứ dục vọng như con thú hoang hung hãn đang đói khát trong thân, Minh Hy dồn tất cả ý chỉ để động tác mình dịu dàng hết sức có thể. Từ cần cổ, anh dần dần xuống thấp, vừa liếm vừa mút. Minh Lăng cắn răng, chỉ cảm thấy mỗi một nơi bị anh chạm đến đều dậy lửa, đam mê mà thiêu đốt da thịt cậu, khiến cậu vô cùng ngứa ngáy nhưng lại không có sức để đáp trả.

Bờ vai Minh Lăng mịn màng và xinh xắn, Minh Hy khẽ cắn lên đó, cậu rớt cuộc không nhận được nữa, bật thốt thành tiếng, rồi đột ngột cậu đưa tay che kín miệng mình.

Minh Hy quàng tay ôm lưng cậu, vừa hôn vừa cắn khẽ lên vết răng sau vai. Cơ nhột nhột và mê mờ lan tỏa theo ngọn lửa, Minh Lăng rên lên, “Ha... Anh hai... Không...”

Minh Hy tiếp tục hôn nơi ấy không ngừng, tay anh trượt xuống bên dưới cậu, sờ lên chỗ đang hơi ngóc đầu. Dương vật Omega nam đều nhỏ nhắn, của Minh Lăng cũng thế, nhưng tinh tế và xinh đẹp chứ không có sức sống dâng trào như Alpha, mạch máu vẫn vận, thô to hùng hực.

Minh Lăng giữ bàn tay Minh Hy đang mơn trớn hạ thân mình, “Đừng, anh hai... Đừng sờ vào nó...”

Minh Hy day vết cắn bằng răng, Minh Lăng lập tức hốt hoảng hét lên, ngay cả tay đang giữ tay anh cũng vô lực, cậu nhìn về phía anh đầy hờn dỗi. Vừa nãy anh cắn như vậy suýt đã làm tim cậu vọt ra ngoài, toàn thân run run không cách nào khống chế.

Minh Hy dỗ dành cậu, “Được, anh không sờ nó nữa.”

Minh Lăng trách móc, “Anh bớt xấu tính đi được không?”

Tay Minh Hy nâng chân cậu lên, bản thân anh thì quỳ giữa hai chân cậu khiến cậu không sao khép chân được. Lại theo bắp chân, anh hôn rồi liếm lên đùi, thậm chí để lại vài dấu ấn tại nơi đó. Da Minh Lăng rất trắng, tựa hồ chỉ cần mút nhẹ cũng đủ để lại nốt đỏ.

Minh Lăng chỉ cảm giác khắp người mình bốc nhiệt, thần trí chệnh choáng, nhưng cơn đau đầu trước đó đã hoàn toàn thoái lui, chỉ còn lại nỗi khao khát bản năng, thể xác trống rỗng, cần Minh Hy lấp đầy.

Minh Hy vợ gối nhét dưới hông Minh Lăng, một tay ve vuốt đùi cậu, tay kia phủ lên gò mông tròn. Minh Lăng khó chịu túm lấy một cái gối khác che kín mặt mình. Cậu biết mặt mình giờ đỏ hơn mặt trời, hơn nữa dù ngưỡng ới là ngưỡng, cậu vẫn thực lòng thích anh hai hôn phía dưới của cậu. Cơ thể dường như không còn là của cậu nữa, cậu rất cần Minh Hy tới an ủi, sự bất lực này khơi lên bất an trong cậu cũng làm cậu xấu hổ không sao tả xiết. Ngày xưa đi học, cậu đâu biết đến khi vào kỳ động dục thực thụ rồi lại là cảm giác như vậy, lại là thèm khát như vậy, thèm khát ai đó mở rộng cậu ra rồi lấp đầy cậu.

Cậu chỉ có thể cầm chặt gối. Khi Minh Hy ngậm cái đó của cậu và không ngừng liếm láp, mút mát, cậu thật sự hết chịu nổi, sóng tình ào ạt xô đến mọi góc ngách trong cơ thể. Cậu gác chân trên vai Minh Hy, liên tục cọ xát, tiếng rên khó nén bật ra, cậu thậm chí bật khóc, “A... Ừ... Đừng... Anh hai... Đừng mà...”

Ngón tay Minh Hy không dám mạnh bạo, chỉ nhẹ nhàng véo hai túi cầu nhỏ, vuốt ve mãi nơi bắt đầu. Minh Lăng cứ khóc đòi dừng mãi mà giọng nói vừa nũng nịu vừa quyến rũ, quả thực như có một bàn tay nhỏ bé đang không ngừng khuấy rối trái tim anh, làm anh gần như mất kiểm soát.

Rõ ràng, lời “đừng” của Minh Lăng không phải ý nghĩa “đừng” thật. Nơi đằng sau cậu mang màu hồng nhạt, còn chưa chạm vào đã rụt vào hé ra không ngơi nghỉ, từ trong chảy ra thứ nước dinh dính.

Nước rỉ ra từ cửa động, mùi trong phòng càng nồng, tất cả đều tỏa từ người Minh Lăng.

Minh Hy biết thế là Minh Lăng đã thật sự động tình. Anh nhấc tay, không chạm vào mông hay đùi cậu cũng chẳng chạm vào nơi phía trước đang ngóc đầu và cũng rỉ nước. Anh sợ khoái cảm của cậu tích tụ quá nhanh, mới hiệp đầu chưa gì đã hết tinh lực, đến lúc cần mở đường Omega trong cơ thể chỉ sợ không còn sức, vậy thì khi đó sẽ rất thống khổ.

Toàn thân Minh Lăng phủ màu đỏ hồng. Bị Minh Hy bỏ ra, cậu bứt rứt cả cọ mình vào ra giường, thậm chí bỏ cả chiếc gối che mặt, gương mặt đỏ ửng, mắt lúng liếng làn nước nhìn Minh Hy, tay tìm đến tay anh muốn anh sờ vào phía dưới cậu, âm giọng khàn khàn, “Anh...”

Minh Hy thấy cậu đáng yêu và mê hoặc nhường vậy, quả thực đã giơ tay đầu hàng, song anh vẫn nhẫn nại, đè tay Minh Lăng lên gối, lại nghiêng người hôn môi cậu, “Lăng Lăng, hãy tạm nhịn đã. Phải đảm bảo phía sau em có thể giãn ra, bọn mình mới tiến hành bước tiếp theo được, không thì em không chịu được đâu. Cơ thể em không khỏe, không thể quá mức phóng túng, hiểu chưa?”

Minh Lăng chỉ biết ngọn lửa trong mình càng ngày càng rừng rực, cậu khó chịu quá thể. Tay cậu giãy giụa, Minh Hy sợ cậu bị thương nên đành thả tay cậu ra, cậu ôm choàng lấy cổ anh, áp cả người mình tới, khóc thút thít, “Anh hai, không, em khó chịu lắm...”

Thân thể cậu cọ mãi vào thân hình cường tráng của Minh Hy, anh nghiêng răng dè nén cơn ham muốn, khe khàng đè cậu xuống giường, hôn dọc theo cơ thể cậu. Anh ngậm một bên núm đỏ thắm dựng đứng của cậu, mút và day cấn, tay vẫn ve vuốt bên kia. Minh Lăng đã chẳng còn tỉnh táo được bao phần, chỉ có bản năng mong ngóng được ôm ấp. Thậm chí giọng cậu đã không bị kiềm chế nữa mà nẩy từ từ ngân ra, khóc nghẹn ngào khó nhịn, “A... A...”

Minh Hy xoa lưng và eo cậu, không dám quá đà, thế nhưng kích thích dục tình của cậu mà không an ủi phía dưới cho cậu. Minh Lăng bị lửa tình đốt cháy, khóc lóc van nài Minh Hy, “Anh hai, chạm vào bên dưới em đi, không, khó chịu quá...”

Minh Hy ôm cậu ngồi dậy, cậu ngồi trong lòng anh có vẻ càng bé bỏng hơn. Anh ôm gọn cậu, lại hôn dọc theo sống lưng cậu, tay nhéo nắn điểm đỏ trước ngực, rồi anh lại đặt môi lên vết răng sau gáy, chà miết và liếm láp.

Minh Lăng càng khóc to hơn, uốn éo liên hồi trong lòng anh, muốn tự mình đưa tay xuống vuốt ve. Anh bắt được tay cậu, dùng chính nơi to lớn đã sớm sục sôi của anh cọ giữa rãnh mông cậu.

Minh Lăng khóc đến hỏn hển, tay bị giữ chẳng thể giằng ra, buộc phải dùng nơi động sau tiếp xúc với vật thể to lớn của anh.

Minh Hy là Alpha, lại là Alpha thuộc hàng ưu tú nhất, những gì trên cơ thể anh đều cực kỳ to lớn, thậm chí cả cái đó cũng tráng kiện hơn Alpha bình thường. Vật nam tính chưa từng trải nghiệm quan hệ nhục thể nay bị người mình thích mời gọi, thoát chốc càng biến to hơn, rắn chắc và nóng như lửa.

Minh Hy nhin tới nỗi mồ hôi đầy mặt, thậm chí cơ thể cũng đầm đìa mồ hôi.

Anh phát hiện mình đã thật sự không nhin nổi nữa, chỉ muốn cứ thế thúc vào, nhưng Minh Lăng nhỏ bé và mong manh là thế, lại còn lần đầu tiên, làm sao chịu được?

Anh đặt Minh Lăng nằm xuống, đằng sau cậu đã ướt nhớp nháp, cả trên đùi anh cũng dính dịch thể do cậu chảy ra.

Căn phòng đậm đặc mùi hương ngọt nồng của chất dẫn dụ Omega lẫn chất dẫn dụ Alpha.

Minh Hy kê chân ngay ngắn dưới vòng eo thon gọn như thể không chịu nổi bất cứ lực mạnh nào, banh chân cậu ra lần nữa. Minh Lăng đã chỉ còn lại phản ứng bản năng, mùi chất dẫn dụ của Minh Hy bao bọc cậu trong sự yên tâm và vững vàng, cậu sẵn lòng giao phó tất cả cho sự yên tâm và vững vàng ấy, phối hợp mở chân ra cho anh, vẫn sụt sịt khóc.

Minh Hy cúi xuống hôn đầy chậu chậu rồi vòng ra sau liếm, ngón tay mân mê nơi cửa động. Vì Minh Lăng đã chảy rất nhiều nước, bị anh xoa liền phát ra âm thanh nhầy nhớt, cửa động tự động khép mở, muốn cuốn ngón tay Minh Hy vào. Mắt Minh Hy đỏ sọng, hô hấp nặng nề, đưa môi hôn lên nó, kích thích cửa động mở lớn hơn nữa, phần thịt hồng phấn bên trong co rút và giãn nở từng hồi, muốn hút lưỡi anh vào.

Minh Hy không thể không ngẩng đầu lên, Minh Lăng cảm thấy cơ thể mình rộng tuếch. Cậu siết chặt, khóc và rên rỉ mãi, cầu xin Minh Hy, “Anh hai... Vào đi... Em khó chịu lắm rồi...”

Minh Hy dút ngón tay vào thử, bên trong vừa nóng vừa ướt, đã có thể chứa ba ngón tay anh. Anh thấy Minh Lăng thật sự khó chịu, mà bản thân anh cũng không còn nhin nổi, định rút ngón tay ra. Thế nhưng bên trong lại gắt gao quăn chặt ngón tay anh, anh thở dốc, đành tiếp tục nới lỏng cậu ra mới rút tay về.

Minh Lăng lúc này chỉ cảm thấy mình rơi vào sự huỳnh huảng, nhồm dầy bám lấy Minh Hy. Minh Hy ôm cậu, thả cậu xuống giường, “Ngoan, Lăng Lăng, anh sẽ giúp em thoải mái ngay đây, em đừng lo.”

Minh Lăng vẫn khóc, quả thực như đứt từng khúc ruột.

Minh Hy cầm vật kia của mình nhấn chậm chậm vào cơ thể cậu. Dù Minh Lăng đã hoàn toàn thả lỏng, đằng sau cũng ướt đầm nước, nhưng Minh Hy vẫn bị cản trở. Minh Lăng nhú chặt mày, cảm thấy đau đớn, Minh Hy cũng bị cậu ép chặt không khác hơn là bao, đành phải ôm vai Minh Lăng hôn dẫu rằng ở sau, lại đưa tay xoa mơn nơi hai người kết hợp, cậu mới chậm rãi buông lỏng người hơn, anh tiến vào từ từ. Lúc đầu cậu còn chưa quen, nhưng dần dần, cơ thể của Omega tự động thích ứng với cơ thể của Alpha, phần thịt bên trong tự động kẹp chặt, càng tiết thêm nhiều dịch tình. Minh Hy chỉ hơi hơi động là nghe thấy tiếng nước lép nhép, vô cùng *** mỹ.

Thấy Minh Lăng đã quen, bấy giờ Minh Hy mới cử động. Anh giữ chặt eo cậu, thông thả di chuyển, sự trống rỗng trong cơ thể Minh Lăng lúc này mới thoáng giảm bớt. Cậu nhỏ giọng rên rỉ ư a, nét mặt ngây ngất, chân cũng tự giác quăn lên lưng anh, tay cầm chặt cánh tay anh không buông.

Minh Hy vừa chuyển động hông, vừa xoa nắn đằng trước của cậu. Minh Lăng nhanh chóng tiết ra trong tay anh không hề báo trước, dịch thể ướt dính tay anh. Anh đưa ngón tay lên môi nếm, hơi tanh, nhưng nhiều hơn vẫn là vị ngọt chỉ Minh Lăng có.

Đương thất thần bị anh cúi xuống hôn, cũng bị nếm vị này, Minh Lăng bất mãn muốn quay đầu tránh, anh lại hôn riết cậu không tha, còn luồn ngón tay vào trong miệng cậu.

Minh Lăng mở mắt nhìn anh. Cậu đã nín khóc song mắt còn đỏ, đẩy lưỡi bắt Minh Hy bỏ ngón tay ra, nhưng Minh Hy lại bắt lấy lưỡi cậu đùa bỡn. Minh Lăng ư ử thành tiếng, nước bọt tràn ra theo ngón tay anh.

Minh Hy thôi chọc cậu, rút tay, lại cúi xuống hôn lên phiến môi đỏ tươi, phía dưới tiến vào sâu thêm nữa.

Khoái cảm cực độ cũng làm sắc mặt Minh Hy đỏ bừng, vầng trán lấm tấm mồ hôi. Anh hôn Minh Lăng, kề bên tai cậu lặp đi lặp lại, “Lăng Lăng, em yêu, tình yêu của anh...”

Minh Lăng cảm thụ được phân thân hùng dũng của anh đâm đến nơi sâu nhất tựa thể đâm cả đến tim cậu, nhưng cậu thỏa mãn biết bao, nụ cười nở trên khuôn mặt, xoang mũi dật ra tiếng ậm ừ ngọt lịm vì thích.

Minh Hy không dám để Minh Lăng tiêu hao quá nhiều sức lực nên không biến tấu gì nhiều suốt quá trình, chỉ đè cậu trên giường và thúc dồn dập như đang đóng cọc.

Lênh đèn giữa những con sóng tình, Minh Lăng thần thờ, rồi chốc lát sau, não cậu là một tràng pháo hoa chấn động và mù mịt. Minh Hy vuốt ve bên dưới cậu, cậu lại bắn ra lần nữa.

Minh Hy biết cứ thế này chỉ e chẳng bao lâu Minh Lăng sẽ cạn kiệt tinh lực. Anh thả chậm động tác, dùng phân thân vẫn hằm hập của mình tìm kiếm đường Omega sâu trong Minh Lăng, dường như chưa có dấu hiệu gì cho thấy nó đã mở ra, kẹp chặt như bưng, thậm chí nối liền cả với vách ruột, không thể do thám được gì, Minh Hy hết sức sốt ruột và lo lắng.

Động tác của anh không ngừng nghỉ, động sau của Minh Lăng tự động hút chặt, quần riết lấy anh. Anh ôm Minh Lăng ngồi dậy trong khi vẫn ở trong cậu, để cậu ngồi trên hông mình. Minh Lăng mê muội nhìn anh, anh rải nụ hôn nơi cổ và tai cậu, tay sờ đến đầu răng sau vai, Minh Lăng trong lòng anh run sè sè, động sau co rút chặt chẽ.

Minh Hy liếm vành tai cậu, “Lăng Lăng, mở đường Omega của em cho anh vào đi.”

Minh Lăng ôm choàng vai anh, nhẹ nhàng cọ mình vào người anh, nghe anh nói vậy, cậu chau mày, “Anh hai, em không biết làm như thế nào.”

Minh Hy cũng chịu, thấy cậu chau mày, anh xót lắm. Vả lại muốn đường Omega mở thì thân thể phải được *** thúc đẩy mới có thể, nó vốn không thuộc sự kiểm soát của con người. Anh hôn môi cậu, nói, “Không cần phải lo, kỳ động dục tận hai đến ba ngày, mình còn nhiều thời gian, từ từ cũng được.”

Minh Lăng ôm vai anh lí nhí đáp vâng, ngồi xồm trên người anh, chuyển di eo và hông mình ngậm nhả phân thân anh. Minh Hy ngỡ mình còn có thể giữ được một lát nữa, đầu gối Minh Lăng lại bất thành linh ngồi mạnh xuống, anh đâm vào độ sâu trước nay chưa từng có, vách ruột quần quýt lấy anh, anh thậm chí chưa kịp bung kết đã bắn vào trong cơ thể cậu.

Loại khoái cảm khổng lồ đột ngột này làm luồng suy nghĩ Minh Hy ngừng trệ, nháng lên thứ ánh sáng trắng xóa lóa mắt. Anh ôm Minh Lăng sát sao, siết cậu vào ngực, rồi mới thả cậu xuống giường, lại đưa đẩy một hồi mới trút hết tinh hoa vào trong cậu.

Minh Hy gắt gao ôm Minh Lăng, hôn má và cầm cậu.

Thần trí Minh Lăng tỉnh táo lại dần dà, khoái cảm kỳ động dục thối tan mọi sự mệt mỏi bởi ốm đau trước đó, cũng không còn bị những chuyện ưu sầu miên man óc não, tinh thần sảng khoái hơn rất nhiều.

Minh Hy nhắc chân trùm cả hai người, bàn tay to bản vuốt ve đường cong sống lưng duyên dáng của cậu, trấn an cảm xúc cho cậu.

Nằm một lúc, phân thân bên dưới Minh Hy lại dựng đứng, Minh Lăng nép vào lòng anh, cẳng chân trần trụi nhích lên chẳng may đụng phải, hai người đều run mình.

Minh Lăng đỏ mặt, hôn lên môi Minh Hy, “Anh hai, anh làm lần nữa đi.”

Minh Hy xem đồng hồ, đã hai tiếng đồng hồ trôi qua. Sờ má Minh Lăng, anh hỏi, “Thấy đỡ hơn không?”

Minh Lăng vui gương mặt đỏ như cà chua vào hôm vai anh, “Vâng, đỡ hơn nhiều.”

Minh Hy phủ tay lên hông cậu khiến cậu bất thần run rẩy nhưng không né tránh. Ngón tay Minh Hy trượt vào kẽ hông chạm đến cửa động, nơi ấy hăng còn ướt sũng, không chỉ bởi dịch tình Minh Lăng tiết ra mà còn cả dịch thể của anh.

Anh kiểm tra chung quanh một vòng, rồi lại đút vào trong cậu, phần thịt trong đó lập tức quần lấy. Chặt, nóng, ướt, ba thứ cảm nhận xô bồ.

Mặt Minh Lăng càng đỏ gay, vô thức rên rỉ, “Ừm...”

Minh Hy hỏi, “Đau không? Đau thì phải dùng thuốc, anh đi lấy.”

Minh Lăng lắc đầu không đáp, bên dưới cậu cũng ngóc đầu, Tiểu Lăng Lăng cọ cọ tại mảng bụng săn chắc của anh.

Minh Hy nhận ra sự biến hóa của cơ thể cậu, bèn rút ngón tay ra, hôn lên trán cậu, “Em vẫn chưa ăn cơm tối, đói không nào? Để anh đi lấy đồ ăn cho em. Bằng không sau đó em lấy đầu ra tinh thần lẫn sức lực?”

Minh Lăng biết đường Omega của mình chưa mở, đồng nghĩa chưa thể thụ thai. Tiếp theo sẽ phải mở đường Omega cho anh hai vào nên bắt buộc phải cần sức lực. Tuy hiện giờ cậu chẳng thấy đói, nhưng cũng gật đầu đồng ý.

11. Chương 11

Minh Hy đi mang đồ ăn cho Minh Lăng. Minh Lăng nằm khểnh trên giường một lát, cảm thấy người mình dính dính đặc biệt là nửa dưới. Cậu dồn chút khí lực, trở dậy khỏi giường, vừa đứng lên đã có chất lỏng chảy dọc xuống đùi. Nghĩ đến nó là gì, cậu liền đỏ mặt tía tai, cố chịu cảm giác se mình, mò vào phòng tắm.

Minh Hy bê thức ăn về phòng ngủ, Minh Lăng đang tắm.

Anh bỏ thức ăn xuống, vào phòng tắm theo.

Trong phòng tắm mờ mờ hơi nước, Minh Lăng ngồi xổm cạnh bồn tắm, ngón tay đút trong động sau ngo ngoáy sờ soạng gì đó. Cậu không ngờ Minh Hy về nhanh thế để rồi bắt gặp mình đang làm gì, cứng người, bối rối rút ngón tay ra.

Minh Hy lại không hề nghĩ nhiều, chỉ quỳ cạnh bồn, hỏi cậu, “Lăng Lăng, sao vậy? Anh làm em bị thương à? Chỗ đó có đau không?”

Minh Lăng đỏ mặt lắc đầu, “Không có, không sao đâu.”

Minh Hy cau mày, “Thế em đang làm gì?”

Cậu cúi đầu vẩy nước, “Không làm gì cả. Em chỉ muốn xem đường Omega của em ở đâu, có đụng vào được không thôi.”

Minh Hy ngạc nhiên, thế rồi nở nụ cười. Vừa rồi anh ra khỏi phòng chỉ buộc một tấm áo sơ mi quanh eo, chưa mặc thêm gì cả, lúc này quỳ trước mặt Minh Lăng, dáng người đẹp để nhìn không sót điểm nào.

Anh bảo, “Đây là kỳ đầu tiên em động dục, chưa mở ra thì em mò sao? Đôi khi kiểm tra bằng dụng cụ dò cũng còn sai lệch.”

Minh Lăng lúng túng “à” một tiếng, hấp tấp tắm rửa rửa, lại trốn tránh ánh mắt Minh Hy, “Anh hai đi ra đi, em tắm xong ra sau.”

Minh Hy cởi chiếc áo sơ mi ném sang một bên rồi cũng vào bồn tắm, ôm Minh Lăng vào lòng, “Em còn bao nhiêu sức nào? Để anh tắm cho.”

Ban đầu Minh Lăng còn ngượng ngùng, bỗng lại nghĩ vừa mới làm tình với anh, giờ anh giúp cậu tắm thì có gì để mà xấu hổ? Trái lại, có khi sẽ làm anh hai cảm thấy mình không yêu anh ấy đủ nhiều.

Ngẫm nghĩ như vậy, cậu bèn thả nhiên hơn, để tùy Minh Hy tắm cho cậu. Thậm chí cậu cũng tắm lại cho anh, đến khi cúi đầu nhìn tới bộ phận to lớn hơn giường lên, cậu lại đỏ mặt, trộm nhớ lại ban nãy cái thứ này tiến vào cơ thể mình thế nào mà lại không bị thương, cậu quả thực cảm thấy khó tin với chính thân thể mình.

Minh Hy nào biết Minh Lăng nghĩ ngợi gì, chỉ thấy cậu ngồi trên đùi mình dòm chòng chọc thứ giữa hai chân anh, không khỏi xấu tính cầm tay cậu đặt lên nó. Cái đó bị Minh Lăng nhìn đã càng ngày càng có dấu hiệu sôi sục, giờ lại còn được cậu cầm, thoát chốc nó càng hùng hực hơn. Cậu thấy bóng tay toan lấy tay ra, nhưng bị anh ấn chặt không cho rời khỏi.

Cậu đỏ mặt nhìn anh, không biết nói sao, mãi lâu sau mới rũ rèm mi thật dài xuống, hỏi líu ríu, “Anh hai, anh làm tình với ai chưa? Chẳng hạn như Alpha hay Beta ấy? Phụ nữ sao?”

Minh Hy thấy mặt cậu đã đỏ từng bừng, còn cup mắt trốn nhìn anh, yêu thương dâng tràn lên trong anh, bèn nâng cằm cậu, hôn lên bờ môi mềm.

Minh Lăng nhắc tầm mắt nhìn anh, phát hiện đôi mắt anh ngời sáng và lấp lánh ý cười, cậu quỳnh quáng nhắm mắt lại, có phần phụng phịu há miệng vươn lưỡi chủ động hôn liếm anh, tay cũng cầm quanh thứ trắng kiện bên dưới anh, xoa nắn lên xuống.

Hơi thở Minh Hy lập tức dồn dập, túm ngay lấy gáy cậu hôn ngồn ngấu, quần lấy lưỡi cậu không ngừng triển miên liếm láp, hai người hôn nhau đến khó lòng chia tách.

Minh Lăng nhắc hai cánh tay vòng qua đầu Minh Hy cùng anh hôn, cơ thể lại dậy cơn sóng tình, động sau bất giác thấy trống rỗng. Cậu mềm nhũn nép vào lòng Minh Hy, duỗi tay sờ phân thân nóng bỏng nơi hạ thân anh, càng sờ cơ thể càng thêm trống trải. Cậu nhìn anh bằng con ngươi ngập nước, “Anh hai, vào lần nữa đi.”

Minh Hy chỉ nhắc mong cậu lên, lèn một ngón tay vào vào thử, quả nhiên lập tức bị phần thịt bên trong quần chặt, dịch tình lại tiết ra, nhất thời trong phòng tẩm nồng mùi. Minh Hy biết Minh Lăng đang khao khát nhưng lại chỉ rút ra rút vào ngón tay, nghe Minh Lăng thở hồng hộc, hai má đỏ ửng, anh nhần tâm nói, “Không được, bọn mình phải ăn trước đã. Phải chờ tinh thần em khá hơn, chứ mới chỉ đẳng sau em cuốn anh vào thì chưa đủ đâu.”

Nói đến đây, anh vươn lưỡi liếm tai cậu.

Cơ thể Minh Lăng cứng ngắc trong nháy mắt, lại nghe tiếng anh thổi vào tai cậu, thì thầm, “Em cho anh tất cả đi, mở đường Omega cho anh vào, để anh có được em trọn vẹn đi. Có quyền rũ anh như bây giờ cũng không được, anh sẽ không cho em đâu.”

Giọng anh mang theo mệnh lệnh cứng rắn và tuyệt đối chấp hành.

Minh Lăng run se se, ngã vào ngực anh, đoạn cắn mạnh lên vai anh. Minh Hy không thấy đau trong khi cậu thì bị mẻ răng, cắn một lúc thấy miệng môi như mới cảm nhận được vị máu, cậu ngẩng đầu lên quăng cho anh một ánh nhìn khiêu chiến.

Thế là Minh Hy bế cậu đứng dậy khỏi nước, thả cậu xuống cái bệ bên cạnh, vớ lấy khăn mặt lau người giúp cậu. Minh Lăng trần truồng ngồi đó, bị anh cầm khăn mặt đụng vào da thịt chỉ thấy tê dại, đặc biệt khi anh lau nơi giữa hai chân, phía trước cậu lập tức vểnh lên. Minh Hy nửa quỳ trước mặt cậu, ngừng đầu nhìn cậu.

Minh Lăng chống tay giữ cơ thể mình, một chân bị Minh Hy nắm buộc phải giạng ra. Cậu nhìn xuống Minh Hy đang quỳ gối trước mặt, dù hơi luống cuống, nhưng hơn cả là một loại cảm xúc xao xuyến khó nói nên lời. Cậu phát hiện đằng sau lại rỉ nước, bèn cắn chặt răng, nhắc cao chân giẫm lên vai Minh Hy. Vóc dáng Minh Hy rất cao, dù anh có quỳ cũng vẫn cao, Minh Lăng làm động tác như vậy sẽ không cần phải giạng chân quá rộng.

Cậu nhìn anh từ trên cao xuống, ra lệnh, “Hôn em đi.”

Minh Hy quả thực hôn dần lên men theo cẳng chân cậu. Chân Minh Lăng trắng nõn và thuần thả, da thịt non mềm khê nhéo là đồ ửng. Trên đùi hăng còn một số vết tích lúc trước ở trên giường anh để lại, nay anh lại liếm và mút, vô số dấu hôn nhanh chóng nở rộ trên da thịt cậu. Anh hôn lên đùi cậu rồi bỏ qua nơi đằng trước, giữ eo cậu hôn vào nơi động sau. Minh Lăng hít sâu một hơi, lúc này kệ thấy xấu hổ.

Tường phòng tắm đều là gương. Cậu khép hờ mắt, ngửa đầu, có thể trông thấy dáng vẻ mình đỏ bừng trong gương, mà Minh Hy quỳ nơi ấy, vùi mặt giữa hai chân cậu, vừa liếm vừa mút.

Minh Lăng thậm chí cảm thấy anh nuốt cả số dịch cậu chảy ra, không nhần nổi nữa bắt đầu kêu thành tiếng, “A... A... Ừm...”

Bắp đùi cậu run lấy bầy, hai chân vẫn giang rộng, một chân gác trên vai Minh Hy, một chân bị anh cầm. Cậu không có sức để chống đỡ nửa thân trên nhưng lại chỉ có thể khó nhọc mà chống.

Minh Hy liếm chán chê mê mải, rồi đột nhiên đứng dậy, bế bổng Minh Lăng. Anh ngồi xuống bệ, để Minh Lăng ngồi trên đùi, quay lưng về phía mình, sau đó anh đẩy ngón tay vào cơ thể cậu, liên tục rút vào rút

ra quấy nhiễu, vang lên tiếng nước nhót nhát, thứ nước trong suốt không ngừng tràn ra từ cửa động, rơi rỏ xuống nền nhà.

Toàn thân Minh Lăng như bốc lửa, cơ thể hoang liêu khó lòng chịu nổi. Cậu vận vẹo không ngớt, kêu lớn, “Anh hai, cho em, em muốn, em muốn, anh vào đi, a...”

Minh Hy chẳng đoái hoài, giữ chặt cậu bằng một tay, mà tay kia tiếp tục ra vào bên trong, động tác lại chậm chậm không cho cậu thỏa mãn. Anh cắn rồi hôn tai cậu, giọng nói khiêu gợi khàn khàn gọi cậu, “Lăng Lăng, em yêu, nhìn vào gương đi, em mở mắt ra nhìn gương đi!”

Minh Lăng buộc phải mở mắt, dỗi thẳng vào gương. Hơi nước trong phòng tắm đã tiêu tan, tấm gương bốc hơi nước phản chiếu rõ ràng hình ảnh hai người, cậu còn trông thấy rõ mồn một cảnh ngón tay Minh Hy đâm rút tại cơ thể cậu.

Minh Hy bế cậu dậy, đi đến phía trước tấm gương.

Gương tường phòng tắm của Minh Lăng có riêng phần bệ để cậu vịn tay. Minh Hy đặt chân cậu lên đó, để cậu nhìn thấy nơi riêng tư của mình đang khép mở hút lấy ngón tay anh ra sao trong khoảng cách gần. Không rõ Minh Lăng thẹn hay là động tình, cậu bặm chặt môi, càng nhìn, phía dưới cậu càng hút chặt, dịch tình chảy đầy tay anh.

Minh Hy rút ngón tay ra đặt bên môi cậu, “Em yêu, nếm thử đi, thật ngọt.”

Minh Lăng muốn quay mặt đi từ chối, nhưng bản năng cơ thể lại làm cậu mở miệng, đầu lưỡi hồng hào non nớt liếm ngón tay anh, đoạn quấn lấy nó và mút mát. Anh bị hành động phóng dăng này của cậu dụ dỗ đến đánh mất kiểm chế, hôn tai cậu mấy hơi mới thở dốc mà nói, “Lăng Lăng, bọn mình làm ngay ở đây đi. Anh phát hiện em có vẻ hứng hơn khi ở đây.”

Nói rồi, anh đặt cậu nằm lên bệ, ban hai chân cậu ra, đâm vào, thậm chí anh bắt Minh Lăng cầm lấy phần thân thô dài rắn đàn của mình, cảm thụ anh chen qua từng phần thịt tiến vào cơ thể cậu.

Minh Hy khom người ấn nút trên tường, biến cả trần nhà thành gương, còn bật chức năng quay chụp trong phòng, vừa giữ chắc eo cậu vừa thúc tới, vừa cúi mình hôn rồi day điểm đỏ trước ngực cậu. Minh Lăng nhìn hình ảnh hai người trong gương, ánh mắt mê loạn, rên rỉ lớn tiếng. Cậu chẳng quan tâm đến ngưỡng nghịu hay bên lên gì nữa, cậu chỉ muốn cho Minh Hy hết thấy những gì cậu có, còn Minh Hy, khi phân thân thô lớn nhấn vào cơ thể cậu, cũng làm anh thấy thỏa mãn thật nhiều.

Mùi hương Omega, Alpha hai người tỏa ra ngập tràn phòng tắm, tiếng nước mỗi lần đưa đẩy và tiếng cơ thể va đập quanh quẩn bên tai hai người, còn cả tiếng rên rẩm ngọt ngào không chút kiêng dè của Minh Lăng, tiếng thở gấp gáp của Minh Hy...

Minh Hy làm động tác vừa mau vừa mạnh, siết chặt eo Minh Lăng, thậm chí còn bầu hẳn cả đầu tay lên đó. Minh Lăng vừa sung sướng vừa rộn rạo, túm chặt cánh tay anh, nếu cậu nuôi móng tay dài có khi đã cào ra máu trên cơ thể rắn chắc của anh rồi.

Mồ hôi Minh Hy nhỏ từng giọt xuống da thịt đỏ rực của cậu, cậu mê rồi sau đó thét lên như thể thống khổ, phía trước cậu phun ra dịch thể trắng đục, nơi đằng sau cũng gắt gao co thắt.

Minh Hy lúc này chậm động tác lại, cảm nhận sự biến đổi trong cơ thể Minh Lăng. Bên trong càng tiết ra lenh lảng chất lỏng, có một chỗ đang không ngừng dồn ép. Anh nhanh nhẹn hơi rút lui ra rồi mới chậm rãi đâm vào, cảm giác được nơi ấy mở ra, mở ra một lỗ hổng nho nhỏ. Thâm tâm anh càng nảy sinh dục vọng chiếm hữu hơn bao giờ hết, thứ dục vọng muốn hung bạo chiếm hữu Minh Lăng chừng như đập tan lý trí anh. Anh biết nó là đường Omega được mở ra khi Minh Lăng đạt đỉnh khoái lạc nhờ ***. Dùng sức hơn, đầu phân thân anh chọc đến con đường nọ, Minh Lăng tức thời thấy đau. Cậu hét lên đau đớn, vậy vùng muốn giãy người ra, bị anh đè chặt lại. Anh cúi xuống hôn cậu, dồn sức xuống hông đâm vào mạnh mẽ, thoảng chốc anh cảm nhận được phần thịt nơi con đường nọ ngậm chặt anh, còn hút anh vào, kết của anh bung ra ngay khoảnh khắc đó, ghim chặt phân thân anh tại trong cơ thể Minh Lăng. Dương vật anh vốn đã vượt quá mức độ bình thường, giờ bung kết càng khiến Minh Lăng khó chịu cực độ. Rất cuộc cậu không nhịn được, òa lên khóc, cơ thể càng giãy nảy dữ dội hơn, nhưng anh lại ôm ghì cậu, không cho cậu nhúc nhích, mà dịch thể anh đã trút xối xả vào cậu.

Lần bản tình này lâu hơn lần đầu tiên, Minh Lăng cực kỳ khó chịu, không chỉ vì ruột bị kết của anh găm vào đau đến khôn tả, cả dòng dịch thể lỏng rã trút vào đường Omega cũng khiến cậu khó chịu. Cậu khổ sở cào lưng Minh Hy, khóc đến mặt nhoe nhoẹt là nước, “A... Em không muốn... Em không muốn... Anh hai, bỏ ra... Em đau quá...”

Minh Hy phục hồi tinh thần từ cao trào, phải một hồi lâu, kết nối từ từ tiêu biến, phân thân hơi mềm xuống cũng trượt ra khỏi con đường nọ, phần thịt nơi ấy khép lại trong nháy mắt. Anh chậm rãi rút khỏi người Minh Lăng, cúi xuống ôm hôn cậu, dịu dàng chùi nước mắt lem nhem trên mặt cậu, “Em yêu, có thấy đỡ hơn không?”

Thân thể Minh Lăng bây giờ hết sức rã rời, cậu liếc Minh Hy một cái, nói với vẻ ảm ức, “Đau lắm ợ.”

Minh Hy hôn chặn dòng lệ trào ra từ khóe mắt cậu, dỗ dành trìu mến, “Ừ ừ, anh không làm em đau nữa.”

Anh cầm khăn mặt lau người cho cả mình lẫn Minh Lăng, sau đó ôm Minh Lăng ra khỏi phòng tắm, đặt cậu xuống giường.

Minh Lăng gần như không chống đỡ được nữa, lúc ăn, phải dựa hết vào Minh Hy đút cậu.

Minh Hy đút cậu ăn, cậu cũng không có sức mà nhai, anh bèn ngâm cháo dinh dưỡng rồi nạy miệng cậu ra đẩy hết vào. Minh Lăng cứ thế ăn hết một bát cháo, một mỗi ngủ say như chết.

Minh Hy lau mặt cho cậu, còn mình đi tắm rửa một lúc, lại chuẩn bị vài thứ, kể đó mới về phòng ôm Minh Lăng ngủ.

Toàn thân trên dưới của Minh Lăng giờ đây đều thấm mùi Minh Hy. Anh hài lòng vô cùng, hôn má cậu nói, “Em đã hoàn toàn là của anh.”

12. Chương 12

Kỳ động dục của Omega luôn kéo dài hai đến ba ngày, nếu sức khỏe Alpha không tốt, tinh lực không đủ, sẽ không thể làm Omega thỏa mãn.

Nhưng còn với Omega, nó cũng là chuyện cực kỳ tiêu hao sức khỏe và tinh lực, nhất là khi mở đường Omega để thụ tinh lại càng tiêu hao hơn nữa.

Minh Lăng ngủ một mạch đến tận chiều hôm sau mới tỉnh. Trong quãng thời gian đó, Minh Hy có mớm cháo cho cậu lần nữa, cậu chỉ lim dim mắt, căn bản không tỉnh là tỉnh.

Minh Lăng tỉnh giấc, Minh Hy đã biết ngay, liền hỏi, “Đói không? Ăn gì nhé?”

Minh Lăng chỉ thấy xương cốt mình rệu rạo, đầu óc cũng choáng váng, thân thể vừa nôn nao vừa trống rỗng. Nghĩ đến chuyện tối qua làm với Minh Hy, cậu lại xấu hổ, nhưng vẫn nói, “Anh hai, em muốn đi vệ sinh, anh đỡ em đi, em mệt quá.”

Minh Hy bế cậu vào tận nhà vệ sinh, đặt lên bồn cầu, bây giờ Minh Lăng mới phát giác mình chỉ mặc độc một cái áo phong, dưới không mặc quần, đến lúc ngồi trên bồn cầu rồi mới quần bách, dụi dụi mắt, lại vuốt vuốt tóc, nhìn Minh Hy bảo, “Anh hai ra trước đi.”

Minh Hy buồn cười xoa đầu cậu rồi mới ra ngoài.

Minh Lăng dùng xong nhà vệ sinh thì rửa mặt. Phòng tắm và nhà vệ sinh là hai gian tách biệt, cậu định sang bên phòng tắm để tắm mà thân thể hoàn toàn vô lực, ngã chổng gọng ngay cửa tạo ra âm thanh rầm rầm. Minh Hy đang đứng chờ bên ngoài tức tốc mở cửa lao vào, thấy Minh Lăng té ngã, vội vàng bế cậu dậy, “Sao lại ngã thế này?”

Minh Lăng hít hà mùi hương trên người Minh Hy càng cảm thấy cơ thể mềm nhũn, lại còn dần nóng lên. Cậu ngược nhìn Minh Hy với con người chấp chờn, “Anh hai, em mệt quá, muốn tắm.”

Minh Hy nói, “Ừ, anh tắm cho. Em đừng động đây.”

Ngồi trong bồn, Minh Lăng được Minh Hy ôm vào lòng, cơ thể lại bắt đầu rục rịch, cọ xát liên tục vào người anh. Anh hiểu tình trạng của cậu, bèn vội vã tắm xong cho cậu rồi bế lên giường.

Dọn dẹp sơ sơ, đoạn anh bưng đồ ăn nóng hổi vào cho Minh Lăng, lại thêm một cốc sữa bột. Ôm Minh Lăng vào lòng cho cậu ăn một ít, tuy Minh Lăng cũng đói nhưng lại chẳng muốn ăn, phải anh dứt đến tận miệng, cậu mới há miệng.

Minh Hy bảo, “Em ăn nhiều thêm đi, uống chút sữa nữa. Giờ em chưa thấy khó chịu nhưng hết kỳ động dục, em sẽ sinh bệnh, sức khỏe tụt dốc không phanh.”

Minh Lăng nhìn anh, “vâng” một câu, “Còn anh hai ăn chưa?”

Minh Hy nói, “Anh ăn rồi.”

Đến khi Minh Lăng ăn no, Minh Hy cũng leo lên giường, vừa yêu thương hôn cậu, vừa ve vuốt khắp người cậu, còn nói, “Cho em xem cái này, muốn xem không?”

Cả người Minh Lăng phát nhiệt, cầm tay Minh Hy, cọ xát vào người anh, ậm ờ hỏi, “Gì vậy?”

Minh Hy ấn nút điều khiển, đối diện giường lập tức hiện ra màn hình video ba chiều, Minh Lăng nghe thấy tiếng rên rỉ thở gấp, nghe thấy cả âm thanh cơ thể mập mạp. Vừa nhìn qua, nhận ngay ra là hình ảnh mình và Minh Hy trong phòng tắm, mặt cậu càng đỏ kè, cơ thể nóng như nồi nước sôi, nhào vào lòng Minh Hy la hét, “Mau tắt đi, sao anh lại quay cái cảnh đó chứ...”

Minh Hy chẳng buồn đếm xỉa, đè Minh Lăng xuống giường, hôn dọc từ cổ cậu trở xuống, tay mơn trớn thân dưới cậu. Minh Lăng tuy ngoài phản đối song tình ái lại dâng trào trong cơ thể. Cậu đá chân, phía dưới mới bị sờ đã ngóc lên, Minh Hy hôn liếm không ngừng trước ngực cậu, cậu gào to đòi Minh Hy tắt video. Trong phòng đan xen lẫn lộn tiếng rên và tiếng thở hổn hển phát ra từ video, cả tiếng Minh Lăng gào thét, nhưng rất nhanh, giọng Minh Lăng mỗi lúc một chùng xuống, sau cùng trở nên rên rỉ ngầy ngất giống y trong video, thậm chí cậu cũng bật khóc như trong đó, “A... Anh hai... Đồ đáng ghét... Em... Không...”

Sắc trời nhập nhoạng, ánh sáng trong phòng cũng tối sầm. Minh Lăng mới ăn no hồi lại không ít sức lực. Minh Hy thấy tình hình cậu có vẻ tốt, cũng thôi lo âu pháp phồng, nhẹ nhõm hơn hẳn.

Hai người quấn lấy nhau ôm hôn, lẫn lộn trên giường. Minh Lăng bị Minh Hy liên tiếp ba lượt kích thích mở ra đường Omega cho anh bắn vào, lần nào lần nấy đau không suy suyễn gì mấy, nhưng Minh Lăng thực sự mãn nguyện.

Ở lì trên giường suốt hai ngày ba đêm, hễ sóng tình của Minh Lăng thoáng lui xuống, Minh Hy sẽ lại dứt cậu ăn, bổ sung năng lượng liên tục cho cậu. Nhưng cơ thể Omega của Minh Lăng thật sự bất ổn, dù có kích động và thăng hoa bởi sinh lý trong quá trình động dục, nhưng sau khi giai đoạn này kết thúc, cậu vẫn ỉu xiu như cũ.

Sáng ngày thứ tư, Minh Lăng hãy còn ngủ say. Minh Hy ôm cậu đi tắm, vận đồ ngủ vào cho cậu, sau đó bế cậu sang ngủ ở phòng mình, còn phòng ngủ của cậu thì để người máy vào dọn dẹp.

Anh ngủ với cậu một lúc đã tỉnh, ngẩng ngửa cậu mãi. Mấy ngày nay Minh Lăng tiêu tốn thể lực, dưới mắt thâm một quầng nhưng da dẻ mịn màng và hồng hào, thậm chí tản mát vẻ quyến rũ kỳ lạ. Chính là đáng vẻ được thỏa mãn sau kỳ động dục.

Minh Hy lại sờ lên bụng cậu, đặt một nụ hôn lên môi cậu. Không biết lần này Minh Lăng có thể mang thai đứa con của anh không? Dẫu sao anh cũng đã trút rất nhiều “hạt giống” vào đường Omega của cậu, lần đầu tiên động dục của Omega cũng dễ thụ thai hơn cả, lần này tỷ lệ có con ắt hẳn rất cao.

Minh Hy hôn cậu, vừa muốn có con với Minh Lăng, vừa không mong cậu mang thai. Hai người còn cả một chặng đường gian truân phía trước, ở thời điểm này mang thai sẽ không tốt lắm đối với cậu.

Minh Lăng ngủ nguyên ngày mới dậy, lúc tỉnh thì Minh Hy đã vắng nhà, chỉ có Tiểu Tạp được Minh Hy phân phó nên vẫn trông nom cạnh gối Minh Lăng. Phát hiện Minh Lăng tỉnh, Tiểu Tạp mừng quýnh nhảy cẫng lên, “Lăng Lăng tỉnh rồi. Đại ca nhờ mình trông cậu, bao giờ cậu tỉnh thì đi lấy thức ăn cho cậu.”

Minh Lăng thấy nó toan vèo đi bèn chộp lấy nó. Cậu ngủ đến nỗi lơ mơ, cơ thể vừa thức giấc có phần bủn rủn, cứ như thể cơ thể không phải là của cậu.

Cậu cầm Tiểu Tập hỏi, “Anh hai đi đâu?”

Tiểu Tập đáp, “Đại ca dặn, cậu hỏi thì nhắn cậu là anh ấy ra ngoài có việc, tối sẽ về với cậu.”

Minh Lăng bỏ Tiểu Tập ra, ì ạch ngồi dậy. Đương lúc xuống giường đi vệ sinh, Tiểu Tập lại tự dưng phóng vút đến trước mặt cậu, “Lăng Lăng, nhà có khách.”

Minh Lăng kinh hoảng, “Ai?”

Tiểu Tập chiếu hình ảnh ngoài nhà, trước cổng là Eis Marton vừa xuống xe, đứng nhấn chuông, nói vào màn hình, “Minh Lăng, tôi là Eis, Eis Marton, cũng là chồng sắp cưới của em. Tôi xin được gặp em.”

Tiểu Tập hỏi, “Lăng Lăng, có cho ông này vào không? Chồng sắp cưới của cậu đó.”

Minh Lăng tức khắc ra lệnh, “Không cho, không được. Bằng mọi giá không được mở cửa.”

Tiểu Tập, “Ừa, không mở thì không mở.”

Minh Lăng chạy vội vào nhà vệ sinh, xong xuôi ổn thỏa, cậu thay một bộ quần áo mới chỉnh tề hơn. Lúc mặc quần áo mới biết cơ thể mình khó chịu dường ấy, eo nhức tới nỗi không cúi xuống được, hông cũng đau. Cậu chau mày mặc cho xong đồ, mà bên ngoài Eis Marton vẫn chưa đi, đứng nhấn chuông cửa, “Minh Lăng, tôi biết em đang ở nhà, xin hãy cho tôi gặp em.”

Minh Lăng chậm chạp đi ra phòng khách, Tiểu Tập theo sau cậu. Cậu bảo Tiểu Tập, “Không được mở cửa đâu nhé, chuyển máy cho mình nói chuyện với ngài Marton, chỉ truyền âm thôi, không cần truyền hình.”

Tiểu Tập chuẩn bị xong, để Minh Lăng xác nhận, nó mới truyền giọng ra cửa. Minh Lăng mở lời, “Xin lỗi ngài Marton, sức khỏe tôi không tốt lắm, không thể gặp ngài. Ngài có việc gì cứ nói đi.”

Eis Marton nghe được giọng cậu, thoáng chốc lộ vẻ hồ hởi, nói, “Minh Lăng, lần tôi đến gặp em đã yêu em kể từ đó, tôi vô vàn chờ mong được cưới em, cùng em lập gia đình, sinh con. Sau khi chúng ta cưới nhau, tôi chắc chắn không qua lại với số tình nhân cũ nữa, cuộc đời tôi sẽ có chỉ duy nhất mình em thôi, tôi chắc chắn sẽ chung thủy với em không thay lòng đổi dạ. Xin em hãy tin tưởng tấm lòng của tôi. Chuyện trước kia với Thực Anh chỉ là ngoài ý muốn.”

Minh Lăng nghe mà đau đầu, nhíu mi nói, “Ngài Marton, xin lỗi. Việc này, ngài bàn với anh trai tôi được không? Tôi chỉ là một Omega, không thích gặp người lạ.”

Eis Marton lại nài nỉ, “Là vì anh trai em cứ nặng nề đòi hủy bỏ hôn ước giữa hai chúng ta, thái độ anh ta cực kỳ kiên quyết. Minh Lăng, thứ cho tôi nói một câu khó nghe, nhưng anh ta hành động như vậy hết sức vô trách nhiệm với em, còn cho thấy sự ích kỷ của anh ta nữa. Em sắp đến kỳ động dục đầu tiên, hai ta hủy hôn, trong thời gian ngắn ngủi em có thể gả cho ai? Hơn nữa theo như tôi được biết, anh ta từng đề đạt muốn xin cưới em với Cục hôn phối Omega, nhưng Cục hôn phối lấy lý do hai các em là anh em nên bác bỏ đơn xin. Anh trai em tuyệt đối không phải hạng tử tế gì cho cam, nuôi em lớn, chẳng qua là có ý đồ từ trước và rắp tâm chiếm hữu em.”

Minh Lăng ngồi im tại chỗ, im lìm hồi lâu mới nói, “Tôi xin lỗi, ngài Marton, tôi đã nghe chuyện của ngài sẽ không ảnh hưởng gì mấy đến tôi, nhưng thực tế tôi đã bị chịu ảnh hưởng. Tôi không muốn gặp lại ngài, tôi chỉ là một Omega, không thích gặp người lạ, ngài tìm anh tôi để bàn việc này đi.”

Nói tới đây, cậu thẳng tay ấn nút tắt trò chuyện trên màn hình Tiểu Tập chiếu ra.

Eis Marton đứng ngoài cửa vẫn cố nói, “Tại sao không muốn gặp tôi? Tôi nghi ngờ phải chăng em đã bị ô uế nên mới không dám gả cho tôi. Nếu đúng là vậy, em và cả anh trai em đều phải chịu sự trừng trị của luật pháp.”

Minh Lăng nghe lời hằn nói mà sợ hãi, không thể không bật trò chuyện lên, “Ngài Marton, xin ngài tôn trọng tôi, ngài đang bôi nhọ danh dự của một Omega. Sau khi chúng ta có hôn ước, ngài còn dạn dút với người khác tới mức cả thủ đô đều quốc đều hay tin, ngài lại chỉ bằng quơ nói rằng đó là chuyện ngoài ý muốn, thế rồi đổ tội cho tôi và anh trai, đây là hành động của một quý ngài có học thức ư? Xin lỗi, ngài thật sự

làm tôi rất buồn. Tôi không muốn nói chuyện với ngài nữa, xin ngài về đi, bằng không tôi sẽ cho người máy bảo vệ ra đuổi ngài.”

Mặt Eis Marton xanh mét, “Em tưởng tôi không đoán ra sao? Trên người Minh Hy toàn là mùi chất dẫn dụ của em, giữa hai người các em mà không có vấn đề mới gọi là lạ. Tôi không đồng ý hủy hôn, tôi muốn Cục hôn phối Omega đến điều tra em.”

Minh Lăng trắng bệch mặt, đứng chết trân tại chỗ. Một Omega có còn trong trắng hay không, hoàn toàn không thể giấu giếm. Cậu nghĩ nếu Eis Marton thực sự cho Cục hôn phối đến điều tra thì phải làm sao đây?

Tâm cậu rối lên, miệng vẫn trả lời, “Trước ngài còn nói yêu tôi, ngài quả thực yêu tôi như lời ngài nói sao? Tôi chỉ thấy ngài lăng nhăng, và kiêu ngạo khoe khoang thứ lòng tự trọng không chấp nhận bất kỳ sự đả kích nào của ngài trước mặt Omega. Ngài cứ việc cho Cục hôn phối đến điều tra sự trong sạch của tôi đi, một chuyện bẽ bàng như thế, nếu xảy ra, tôi cũng không còn mặt mũi sống tiếp. Bất luận ra sao, dù giữa tôi và ngài có đường vân hồi, tôi vẫn sẽ không cảm thấy may mắn vì gặp ngài nữa, tôi sẽ không cảm thấy ngài yêu tôi hay sẽ chung thủy, sẽ đối tốt với tôi. Ngài đi đi, đi gọi Cục hôn phối đến điều tra tôi đi.”

Cậu dứt khoát tắt trò chuyện, hơn nữa bật chức năng phả người máy bảo vệ ra thật. Eis Marton còn muốn nói gì thêm, nhưng máy người máy đã đi tới, lăm lăm súng gây mê bắt Eis Marton rời khỏi.

Sắc mặt Eis Marton khó coi vô cùng, thần sắc có phần do dự, lên xe rời đi.

Cửa sổ nhà đều là kính chỉ nhìn được một hướng, thế nhưng vẫn kéo rèm kín mít. Minh Lăng dõi nhìn theo khe hở tấm rèm, thấy xe Eis Marton đã phóng đi, mới nhẹ thở ra, nhưng ngay sau đó, trái tim cậu lại kinh hãi nảy dòn dập.

Cậu đã bị anh hai đánh dấu hoàn toàn, đây là việc không cách nào thay đổi. Giả như Eis Marton thật sự đến Cục hôn phối tố giác, cậu và anh hai cậu phải làm sao?

Cục hôn phối Omega nắm trong tay thực quyền to lớn, còn là tổ chức độc lập, không thuộc cơ cấu quân đội Chính phủ. Cậu và anh hai căn bản không có biện pháp phản kháng.

13. Chương 13

Minh Lăng thu dọn đồ đạc, kiểm tra thử tình hình chất dẫn dụ Omega của mình lần nữa. Ở kỳ động dục đầu tiên, sau khi bị đánh dấu, nhất định chất dẫn dụ của Omega sẽ thay đổi cho thấy Omega đã trưởng thành hoàn toàn, mà sự thay đổi chất dẫn dụ Omega của cậu cũng chính là điểm tội đồ của cậu.

Nếu để Cục hôn phối Omega tới kiểm tra chất dẫn dụ thì sẽ biết ngay cậu đã bị anh hai đánh dấu nếu cậu bỏ trốn ngay lúc này, người ngoài không thể tra ra.

Cậu sửa lại chương trình của Tiểu Tập, sau đó ngắt đường truyền của nó khỏi liên kết mạng, tắt nguồn rồi bỏ nó vào túi áo khoác, đoạn kéo valy đi từ cửa sau.

Sau khi cậu đi, người máy dọn dẹp trong nhà đã quét tước lau dọn nhà cửa một lượt, xịt hơi khắp nhà, dọn sạch toàn bộ mùi của cậu. Cậu xóa sạch mọi bằng chứng có thể lưu lại, phải đảm bảo không bại lộ ra điều gì.

Minh Lăng biết mình đang là một tội phạm lẩn trốn. Sự việc Eis Marton đã đính hôn mà vẫn còn tặng tịu cùng bồ cù nếu là hành vi trái đạo đức, vậy thì, chuyện diễn ra giữa cậu và anh hai không chỉ trái đạo đức, mà còn trái pháp luật.

Cậu đã trở thành một tội phạm, nên không thể để anh trai mình cũng thành tội phạm.

Mùa đông trên Ossifer rét mướt thấu xương, Minh Lăng đã mặc quần áo giữ ấm rất dày, nhưng bởi cơ thể vẫn đang trong tình trạng yếu ớt sau kỳ động dục, cậu vẫn thấy rét lập cập.

Cậu đội mũ, quần khăng quàng to đùng, lại đeo cả kính, thân mình khoác áo choàng, đi giày, đeo găng tay. Cậu bọc mình kín kẽ, không để ai nhận ra.

Thời tiết rét lạnh, ai nấy đi đường cũng đều ăn vận y chang cậu, vậy nên nom cậu không có điểm gì nổi bật khác người.

Leo lên xe buýt, sau đó vẫy taxi, dùng một chiếc thẻ giả là đã thuê được một chiếc xe để như bồn. Cậu lái xe rời khỏi nơi chốn được xưng là thành phố của ánh sáng Thánh này, nơi chốn cậu đã sinh sống suốt mười chín năm qua.

Muốn rời khỏi hành tinh mẹ Ossifer không phải chuyện dễ dàng. Ossifer là đế đô, là trung tâm hành chính quan trọng nhất, quản lý xuất nhập cảnh cực kỳ nghiêm ngặt, thế nhưng Minh Lăng luôn có cách.

Tuy cậu là một Omega nhưng không mù mờ chả hay biết gì ngoài chuyện đẻ con và nuôi con như người ta hay nghĩ, mà ít nhất, cậu rất cừ ở lĩnh vực cài đặt chương trình cho người máy trí tuệ, lại nhờ phần lớn thời gian cậu đều ngâm cứu mảng này, cho nên xét về đột nhập chương trình máy móc, cậu có kỹ thuật khá tốt, đặc biệt là khi cậu mang theo người máy trí tuệ siêu cấp Tiểu Tập.

Thị trấn Meteor thuộc phương Bắc hành tinh mẹ Ossifer.

Minh Lăng ôm hành lý ngồi chờ, ghé cạnh cậu là một Omega nữ dịu dàng và xinh đẹp. Cô nói rất nhiều, Minh Lăng vừa ngồi xuống, cô đã bắt chuyện, “Em cũng đến Chernov gặp chồng à?”

Minh Lăng hóa trang mình thành một Omega nữ, vẻ ngoài của cậu vốn thanh tú, chỉ cần trang điểm nhẹ là hoàn toàn không lo bị vạch trần.

Cậu lén xâm nhập hệ thống du hành vũ trụ ở thị trấn Meteor, bỏ thêm dữ liệu về một Omega nữ hư cấu muốn đến biên giới Chernov. Thị trấn Meteor là trạm dừng của các chuyến bay vũ trụ bình dân hóa, bay ở đây giá rẻ, hành khách đông đúc, tiện cho cậu hoạt động.

Không cần phải giả vờ nữa, cơ thể Minh Lăng suy yếu hẳn, hơn nữa cậu nhận thấy hình như mình mắc cảm, giọng nghe hơi ồm ồm, “Ừm, vâng. Em mới cưới chưa lâu, anh ấy đã phải về Chernov giữ biên giới. Anh ấy là lính. Không biết chồng chị có phải...?”

Một Omega đã cưới hay chưa, chỉ cần cảm thụ mùi chất dẫn dụ là biết. Minh Lăng đã được Minh Hy đánh dấu, vậy nên chất dẫn dụ của cậu cho biết cậu đã được đánh dấu cũng là sự thật, mà Omega nữ bên cạnh cậu này cũng mang mùi đã đánh dấu, hơn nữa trông tuổi cô không trẻ, có lẽ đã hơn bốn mươi, song thoạt nhìn mới như chỉ có hai mươi, ba mươi tuổi.

Omega nữ nhoẻn cười với cậu, “Tên chị là Tô Lạc. Em còn bé thế này nhìn là biết mới cưới chưa lâu, với cả chồng em có vẻ rất mạnh mẽ nhỉ? Ngửi mùi anh ta trên người em, biết ngay là một Alpha độc tài mà. Chồng chị cũng làm việc trong quân đội, nhưng chỉ là nhân viên văn phòng thôi.”

Minh Lăng mắc cỡ đỏ mặt, “Vâng, anh ấy là lính điều khiển robot.”

Cậu lại hỏi thăm Tô Lạc, “Hai anh chị đã có con rồi phải không?”

Tô Lạc gật đầu, “Chị có năm đứa con, đứa lớn nhất là Alpha giờ mười tám tuổi rồi, đang học ở trường quân đội để quốc, con gái út ba tuổi, cũng là Omega giống chị. Chị muốn đến Chernov gặp cha tụi nhỏ rồi sẽ gửi con bé vào trung tâm nuôi dưỡng Omega.”

Minh Lăng mở to mắt, xuýt xoa nói, “Chị quả là một bà mẹ anh hùng. Mà nhìn chị thế này không ngờ đã có con lớn thế đâu nha, em còn tưởng chị mới hơn hai mươi tuổi chứ, chị trẻ đẹp quá.”

Tô Lạc che miệng cười, hiển nhiên lời khen của Minh Lăng đã làm cô mở cờ trong bụng.

Thế là Tô Lạc chia sẻ kinh nghiệm cho Minh Lăng biết phải mang thai con thế nào cho tốt. Phòng chờ xây dựng đặc biệt dành cho Omega, không chỉ có điều kiện tốt mà trong phòng cũng toàn Omega. Nghe Tô Lạc nói, một số Omega rải rác xung quanh cũng nhìn về hướng này, đồng tai nghe chăm chú.

Quá trình trưởng thành của Omega hầu hết đều ở trường học, sống chung cùng các Omega khác, nên giữa Omega với nhau luôn có thể làm quen và chan hòa nhanh chóng. Chẳng mấy chốc, mười mấy Omega có mặt trong phòng chờ đều tùm tùm lại nói nói cười cười, Minh Lăng cũng là một trong số đó.

Không bao lâu sau đó mọi người cùng lên phi thuyền, phi thuyền cất cánh bay khỏi tầng khí quyển của hành tinh mẹ Ossifer.

Khoang của Omega tách biệt hẳn hơi với khoang của Alpha lẫn Beta. Dù đây chỉ là phi thuyền bình dân, nhưng điều kiện dành cho Omega vẫn tốt không thay đổi gì mấy.

Minh Lăng chia tay mấy người bạn Omega vừa kết thân nhau trong quán cà phê trong phi thuyền, “Xin lỗi, mình về phòng nghỉ ngơi, có hơi choáng.”

Mọi người đều ân cần khuyên cậu mau đi nghỉ, Tô Lạc còn quan tâm, “Cần chị chăm sóc không? Bạn bè đi đây đi đó phải chú ý lẫn nhau mới tốt, em đừng ngại.”

Minh Lăng nở nụ cười, “Em cảm ơn lòng tốt của chị. Em hơi mệt, muốn ngủ một giấc thôi.”

Minh Lăng trở về phòng. Cậu quả thực rất mệt nhọc, nhưng nằm trên giường lại thao thức.

Luồn tay vào áo, tự vuốt ve dấu răng hằn sau vai phải mình, thân thể cậu khe khẽ run rẩy, vẻ mặt hơi thả lỏng, lát sau lại buồn rầu.

Minh Lăng không dám khẳng định, anh hai cậu từ bỏ chức vụ Tư lệnh quân đoàn Khiên Bạc với tiền đồ rộng mở, chối lợi dương quang để quyết định chuyển sang biên giới Chernov, liệu có phải anh nhất thời mất lý trí do bị ảnh hưởng bởi chất dẫn dụ của cậu hay không? Cậu không muốn bản thân mình bị lung lay bởi lời lẽ cay nghiệt, phiến diện của Cố Nguyên, nhưng thực sự cậu cứ trăn trở mãi.

Lần này cậu ra đi, không chỉ vì lời đe dọa của Eis Marton, đe dọa nếu không có được cậu, hẳn sẽ cho Cục hôn phối Omega đến tra ra bằng chứng tội thông *** giữa cậu và anh hai. Cậu ra đi, còn vì cho anh mình một lần nữa chọn lựa, dùng lý trí minh mẫn của anh để chọn xem điều anh ấy theo đuổi là gì.

Bất luận anh chọn gì đi chăng nữa, cậu sẽ đều ủng hộ anh. Vì cậu yêu anh, cậu mong anh có thể sống cuộc sống không phải hối hận theo đúng lựa chọn của mình.

Minh Lăng là học sinh ngành phê bình văn học.

Ngành này là cái ngành bị chê bai nhất đế quốc, chỉ có trường Omega ở đế đô mới mở ngành này, mà học sinh theo học cũng chưa đầy mười người.

Chọn cái ngành thuộc hệ triết học chẳng có tác dụng gì này, các Omega thà chọn chuyên ngành như nấu nướng, may vá, làm vườn, trồng hoa, hội họa, âm nhạc, văn văn và vũ vũ còn hơn.

Lúc Minh Lăng chọn ngành này cũng bị An An bĩ bai là “Lại tiến thêm một bước đến gần với bệnh trầm cảm hơn rồi đấy”. Thực ra, Minh Lăng cảm thấy cậu ta định nói ba chữ “bệnh trầm cảm” thành ba chữ “bệnh tâm thần” cơ, cũng may cậu ta còn biết chừa cho Minh Lăng tí thể diện.

Tư tưởng của Minh Lăng không thoát ly khỏi môi trường và thời đại cậu đang sống, nghĩa là sự thống trị tập quyền của đế quốc, thêm cả yếu tố chiến tranh nên cá nhân phải phục tùng tập thể, sự tồn tại và ý chí cá nhân bị đè bẹp bởi thời đại.

Nhất là khi sự tồn tại và ý chí cá nhân của Omega bị đè bẹp, thì đồng nghĩa đó chính là thời điểm khắc nghiệt nhất.

Các Omega được nuôi lớn chiếu theo yêu cầu của đế quốc, tuyệt đối không cho phép xuất hiện tư duy lệch lạc, sống để làm máy để, bởi vì để nên được hưởng vinh quang. Còn tất thấy phương diện khác, là phản nghịch, là bị cấm, là phạm tội, là phải chịu phê bình và trừng phạt.

Trừ việc Minh Lăng yêu Minh Hy, mọi phương diện khác của cậu đều thuộc tiêu chuẩn một Omega được giáo dục đầu vào đấy, thành tích ở trường cũng nổi trội, chưa từng bị ghi hạnh kiểm xấu bao giờ.

Minh Lăng hiểu, khi một người chỉ còn biết nghĩ cho mình, chỉ muốn thể hiện ý chí cá nhân mình, thể hiện cá tính mình, tập thể ấy sẽ lỏng lẻo, sức mạnh cả một tập thể lớn sẽ giảm sút và yếu kém, tập thể sẽ đổ vỡ. Tập đoàn thống trị đế quốc ắt nhiên không muốn tình huống này xuất hiện, mà loại tình huống này càng không được phép xuất hiện. Các thể lực vũ trụ hiện nay rối rắm và phức tạp, nơi biên giới đế quốc Oss chinh chiến liên miên, không chỉ có dị tộc xâm lược, phản công, mà còn có các đế quốc khác giành giật tài nguyên, dẫn quân khiêu chiến. Mỗi một cuộc chiến tranh đều kéo theo vô số thương vong. Trong hoàn cảnh

ấy, mọi người phải phục tùng tập thể, nếu tập thể không hùng mạnh sẽ không thể đảm bảo sự sinh tồn cho cá nhân.

Nên Minh Lăng hiểu rất rõ, cậu đang phạm tội. Hành động của cậu chẳng những là thông *** cùng anh trai, mà hơn cả, là thách thức oai quyền bộ máy quyết sách của đế quốc.

Cậu vô tình khiêu khích họ, cậu cũng chẳng muốn ích kỷ, và cậu cũng chẳng muốn đặt tình yêu cao hơn mọi thứ. Cậu chỉ là không khống chế được bản thân thôi.

Vì vậy, cậu chỉ còn cách ra đi, có lẽ sẽ tìm được một phương thức khác để đền đáp công ơn nuôi nấng của đế quốc. Còn anh hai, chỉ cần sự tình được giải quyết, cậu sẽ về gặp anh.

Ba ngày sau, phi thuyền đã đến vùng xa xôi nhất của thiên hà Ossifer.

Tô Lạc gõ cửa phòng Minh Lăng. Cửa mở, Tô Lạc nói, “Tập Tập, phi thuyền sắp bay qua pháo đài Ossifer, em muốn đi xem sự hùng vĩ của pháo đài cùng mọi người không?”

Minh Lăng tự đặt cho mình cái tên mới là “Lâm Tập”, tất cả mọi người đều gọi cậu là Tập Tập. Thế nên Tiểu Tập nghe được, đến lúc về gian phòng đơn của Minh Lăng, nó tủi thân trách cậu cướp tên nó. Minh Lăng đành phải bắt nó tắt nguồn, không cho nói bậy bạ.

Xưa kia Minh Lăng từng được Minh Hy dẫn đi du lịch vài lần, cậu cũng đã được xem pháo đài Ossifer hùng tráng và nguy nga tới mức độ nào. Song bây giờ cậu vẫn tỏ ra vui vẻ, cười nói với Tô Lạc, “Ừm, em muốn đi xem sao, nghe nói pháo đài của Ossifer là pháo đài đồ sộ nhất.”

Tô Lạc cười cười dặt tay cậu ra đại sảnh, nói xầm xì, “Ấy chỉ là suy nghĩ của người sống ở đế đô Ossifer thôi. Đến khi tới Chernobyl, em sẽ biết pháo đài Chernobyl càng rung động lòng người hơn cả nơi này.”

14. Chương 14

Pháo đài Ossifer là vùng nằm ngoài rìa nhất của ngân hà Ossifer, có trạm không gian trung chuyển giữa ngân hà Ossifer với các ngân hà khác.

Trình độ phát triển khoa học kỹ thuật vũ trụ đã thực hiện được cả bước nhảy không gian.

(Theo lý thuyết của các nhà khoa học hiện nay thì phương pháp này có thể giúp con người du hành qua không-thời gian bằng cách bóp méo không-thời gian, giống như đánh dấu hai điểm A và B trên một tờ giấy, có hai cách nối A và B, một là nối một đường thẳng trên giấy giữa A và B, hai là gấp đôi tờ giấy lại.)

Những thứ thuộc về hệ thống mạng lưới như dữ liệu hay tín hiệu, có thể sử dụng các thiết bị cỡ nhỏ định vị bước nhảy kịp thời, và rồi thực hiện truyền phát dữ liệu đi cũng kịp thời như vậy là có thể để hai ngân hà khác nhau liên hệ qua lại. Đây là thành tựu khoa học kỹ thuật to lớn nhất mà nhân loại đạt được suốt một nghìn năm qua. Thế nhưng, thứ gọi là thiết bị cỡ nhỏ kia, cũng chỉ là nhỏ hơn loại trạm không gian đồ sộ như pháo đài Ossifer mà thôi.

Trạm không gian trung chuyển Ossifer không phải là để chuyển tiếp dữ liệu mà là chuyển tiếp các hiện vật thực tế. Chuyển tiếp được cả sinh mệnh sống giúp con người có thể lữ hành xa xôi chính là một trong những thành tựu vĩ đại nhất của nhân loại.

Đường kính trạm không gian trung chuyển Ossifer cỡ mười nghìn km, con đường trung tâm có thể đi ngang qua đội chiến hạm khổng lồ cấp S, nhưng chúng cũng cần tiêu tốn nguồn năng lượng khổng lồ. Loại phi thuyền cỡ nhỏ như cái Minh Lăng đang ngồi thực ra lại chẳng cần quá nhiều nhiên liệu.

Trạm không gian trung chuyển là tuyến đường giao thông quan trọng nhất ngân hà, bởi nếu sang ngân hà khác mà không thông qua trạm trung chuyển mà tự lái phi thuyền bay trong vũ trụ, không chỉ vừa có nguy cơ đụng độ nguy hiểm đầy rẫy, mà thường thì cũng mất đáng kể, đáng kể thời gian.

Minh Lăng từng hỏi Minh Hy cụ thể chuyện Minh Sơ điều khiển robot bỏ trốn là như nào, Minh Hy kể Minh Sơ lách qua trạm trung chuyển, tiến thẳng vào vùng sâu của vũ trụ, hoàn toàn mất hút không rõ đi đâu.

Nhiên liệu của robot chỉ có hạn, hơn nữa còn tiến vào vùng sâu của vũ trụ, bộ phận định vị sẽ hỏng hóc, vậy nên Minh Hy mới nói có lẽ Minh Sơ đã chẳng còn toàn mạng.

Pháo đài Ossifer là pháo đài quân sự hoành tráng chuyên để bảo vệ trạm không gian trung chuyển Ossifer. Để quốc tu bỏ lại một thiên thạch khổng lồ để đặt pháo đài, có Mặt Trăng – vệ tinh tự nhiên số 1 to đùng của hành tinh mẹ Ossifer quay xung quanh trạm không gian, lại gồm sáu sư đoàn đóng quân, trang bị các loại vũ khí tân tiến nhất để quốc.

Trước khi Minh Hy làm Tư lệnh quân đoàn Khiên Bạc, phần lớn thời gian anh đóng quân ngay bên ngoài hành tinh mẹ, thỉnh thoảng mới đến pháo đài Ossifer.

Thuở Minh Lăng còn bé xú, từng đi tham quan pháo đài Ossifer, ấn tượng mãi đến bây giờ.

Hiện thời ngồi trong đại sảnh phi thuyền, trông thấy pháo đài Ossifer bên ngoài ô cửa sổ, chủ thể pháo đài là bụi đen mù, một đa giác hình thập tự lộn ngược luôn luôn xoay về hướng trạm trung chuyển Ossifer.

Phi thuyền chậm chậm tiếp cận pháo đài, càng đến gần, càng nhận ra nó hùng vĩ và quy mô đến ngỡ ngàng.

Âm thanh phát ra từ loa phát thanh cho biết, “Phi thuyền phải tu sửa ở pháo đài Ossifer trong thời gian hai ngày, sau khi kiểm tra sẽ đi qua trạm trung chuyển. Các hành khách trên phi thuyền nếu muốn thăm thú pháo đài, xin nhớ kỹ thời gian.”

Các Omega, vì sự giáo dục được nhận từ nhỏ nên đề xuất hiện hai loại cực đoan. Một loại trong đó là hầu hết bọn họ chỉ muốn ở một nơi an toàn chứ không muốn tiếp xúc thế giới bên ngoài, có tâm lý xa cách khi giao tiếp với người lạ, nhất là nơi có Alpha và Beta còn một loại khác, thì là số ít còn lại luôn nung nấu khát vọng thoát khỏi chiếc ***g để nhìn ngắm thế giới, hễ ra cửa là tung tăng muôn nơi, ở một chỗ sẽ sinh ra cảm giác bức bối.

Minh Lăng thực sự cho rằng mình thuộc loại thứ nhất, còn kiểu Omega cực kỳ bình thường như An An thì chắc hiếm hoi lắm.

Hắn cũng do đến năm mười tuổi, An An mới được phát hiện là Omega rồi mới bị đưa đến trường Omega. Lớn lên ở ngân hà Hull điều kiện tồi tệ, một khoảng thời gian dài còn được giáo dục như Beta, thành thử tính tình cậu chàng không giống như đa số các Omega khác.

Loa phát thanh vừa thông báo xong, các Omega liền xôn xao, không ít người gọi bạn bè, hỏi có muốn xuống phi thuyền đi dạo không.

Tô Lạc làm một bà chị đã đi đi lại lại nhiều, bèn khuyên, “Thời gian hai ngày chẳng đủ đi chơi đi bởi gì, thà chờ đến lúc nào đó thời gian dư dả hơn thì đi hẳn một chuyến để chơi bởi ấy, trên kia có rất nhiều cửa hàng bán đồ lưu niệm quân sự đáng vào, còn có biểu diễn robot siêu ngẫu cũng đáng xem. Mặt khác, nếu ở đây mua đồ hay ăn ở thì đắt đỏ lắm, không nên tốn tiền.”

Vừa hay Minh Lăng cũng chẳng muốn xuống phi thuyền, thế là bảo, “Em không xuống đâu, đúng lúc đang muốn nghỉ ngơi cho tử tế, xem phim hay lên mạng cũng được.”

Bao nhiêu người vốn hứng khởi đi thăm quan pháo đài là thế đều bị Tô Lạc hắt cho gáo nước lạnh, không muốn rời phi thuyền nữa, nguyên nhân chính yếu là vì Tô Lạc lại bổ sung một câu, “Mẫu chốt hơn, ngoại trừ các phi thuyền qua lại, ở đây toàn lính đóng quân quanh năm. Trong số lính đó, Alpha chỉ chiếm 10%, 90% là Beta, hơn nữa hầu như ai trong số họ cũng cực kỳ thô lỗ, gặp Omega là như gặp thịt tươi. Kể cả chúng ta đã kết hôn nhưng họ chẳng thèm quan tâm đâu, hễ ngửi thấy mùi Omega là họ mò đến, có khi còn động chân động tay. Một Omega làm sao có thể là đối thủ của họ, kiểu gì cũng bị giở trò. Vả lại em cũng không thể tố cáo họ với Cục bảo đảm quyền lợi Omega vì trên pháo đài này chẳng móc đâu ra được cái Cục ấy.”

Các Omega bị dọa một trận, cuối cùng, hơn 90% Omega đều không xuống phi thuyền, chỉ còn rất ít Omega gan to lại được Alpha hay Beta theo cùng mới dám quyết định đi xuống.

Kỳ thực Minh Lăng nghĩ tình hình trên pháo đài cũng không đến nỗi tệ hại như Tô Lạc tả. Trước kia cậu đi theo Minh Hy đến đây du lịch, các quân nhân cậu gặp đều rất mực lịch thiệp và thân thiện với cậu.

Song cậu cũng hiểu, có lẽ lúc ấy là bởi cậu có Minh Hy đi theo, chưa kể theo như cậu thấy, những người lính ấy đều được giáo dục ở trường quân đội tốt nhất. Ngoài họ, có vô số Alpha lẫn Beta cả đời chưa được gặp Omega lấy một lần, đến lúc gặp thì hết sức kinh ngạc, thậm chí vô lễ.

Phi thuyền đã hoàn toàn tiếp cận pháo đài, bọn cậu không thể thấy toàn cảnh pháo đài nữa mà chỉ thấy những cửa đổ phi thuyền chi chít như tổ ong. Ngoài phi thuyền của các cậu, còn rất nhiều phi thuyền khác cũng tiếp cận, hạ xuống cửa này, cửa đổ biến thành một lỗ hổng rộng lớn để toàn bộ các phi thuyền hạ xuống.

Mọi hoạt động của pháo đài đều diễn ra bên trong, bên ngoài là một thể hỗn độn dùng cho phòng ngự.

Minh Lăng về phòng mình lên mạng, nhanh chóng tra được tin tức cần tìm.

Trên mạng không có tin bài nào về Omega là cậu mất tích khỏi nhà, cơ mà có một tin như sau: “Lộ ảnh bê bối của Eis Marton và diễn viên Thực Anh, nhà Omega đã dính hôn yêu cầu từ hôn. Cục hôn phối Omega đã phê chuẩn”.

Một tin khác nữa xuất ở tiêu đề báo: “Học sinh khóa 327 đạt thành tích tốt nghiệp xuất sắc nhất trường quân đội đế quốc, sau này trở thành tướng Tư lệnh trẻ tuổi nhất từ trước tới nay của quân đoàn Khiên Bạc thuộc Ngũ đại quân đoàn hộ vệ đế quốc – tức Trung tướng Minh Hy – xin chuyển công tác đến vùng biên giới Chernov để trấn giữ biên cương đã được phê chuẩn. Phần đông học sinh tốt nghiệp khóa này của trường quân đội đế quốc đều xin đến Chernov vì ngưỡng mộ Trung tướng Minh Hy, nguyện ý đi theo giúp sức. Sự chuyển công tác của Trung tướng Minh Hy liệu có phải gia tộc Minh ở quân đội...”

Đoạn sau toàn phân tích sự chia cắt thế lực trong quân đội, Minh Lăng đọc hai câu trên cùng liền thôi không đọc đoạn sau.

Đế quốc Oss là đế quốc chế độ quân chủ lập hiến. Chẳng qua hiện tại, Hoàng quyền đã suy yếu hết cỡ, về cơ bản thì Hoàng gia không có quyền phát ngôn.

(Chế độ nhà nước có vua nhưng vua không nắm thực quyền, mà quyền lực nằm trong tay Quốc hội.)

Quyền lực đế quốc khi này chia làm hai bên lớn, một là Tướng quân Nội các, ba vị Thượng tướng nắm sao nắm giữ quyền quyết sách nhất, bên dưới còn có hơn mười vị Thượng tướng có quyền phát ngôn thứ hai là Thượng nghị viện và Hạ nghị viện.

Tướng quân Nội các quản lý quân đội đế quốc, Nghị viện ra luật quản lý các phương diện khác của quốc gia.

Thoạt nhìn hai bộ phận này tách biệt nhau, nhưng quyền lực hai bên thâm nhập lẫn nhau, thực chất cũng chỉ là một.

Hơn nữa cũng vì đế quốc thù trong giặc ngoài miết mãi, quyền lực của Tướng quân Nội các vẫn to hơn Nghị viện.

Mà thế lực trong quân đội, có Minh gia chiếm giữ một đầu rất lớn. Hoàng đế bệ hạ cũng phải khúm núm trước uy danh Đại tướng Minh Huy Ưc chính bởi lẽ vậy.

Phi thuyền dự định sẽ xuất phát đến trạm trung chuyển sau hai ngày tới, chót cùng lại thông báo phải hoãn thêm một hôm nữa.

Ngồi trong quán cà phê, các Omega tíu tít hàn huyên với nhau. Có người lên tiếng, “Nghe nói nhóm đầu tiên của học sinh tốt nghiệp trường quân đội đến Chernov bay qua đây. Phải chờ phi thuyền họ đi trước rồi mới đến phi thuyền dân dụng.”

Một Omega đã xuống phi thuyền bèn chêm lời, “Bọn mình gặp số học sinh trường quân đội đến Chernov ấy mấy lần ở quảng trường rồi, hầu hết là Alpha, đẹp trai khủng khiếp.”

Lại có người nói, “Mình đọc báo, thấy nói Tướng quân Minh Hy được điều nhiệm sang Chernov. Anh ấy là phó hiệu trưởng trường quân đội đế quốc, hơn ba nghìn học sinh tốt nghiệp khóa này đều bằng lòng đi theo anh ấy. Thậm chí cấp trên cũng duyệt.”

Rồi lại có người tiếp tục, “Tướng quân Minh Hy là Alpha quyến rũ quá đời. Bao giờ mình trưởng thành, ước chi được ghép đôi với anh ấy.”

Thế là mọi người cười ồ, nhiều Omega còn trẻ măng cũng tâm sự họ từng ước mơ như vậy.

Nhưng người có vẻ lớn tuổi thì lại rằng, “Tướng quân Minh Hy là con trai nối dõi duy nhất của Đại tướng bốn sao Minh Trầm năm xưa tử trận, giờ bị đẩy đến Chernov, thật chẳng biết rốt cuộc làm sao. Nếu năm đó không phải Đại tướng Minh Trầm ngăn chặn thế tiến công của đế quốc Ansa, chẳng biết sau đó sẽ ra sao cơ. Tình hình ở Chernov vốn không tốt, Tướng quân Minh Hy cho đến giờ vẫn chưa kết hôn, chưa có con nối dõi, nếu chết ở Chernov, vậy thì dòng dõi Đại tướng Minh Trầm không còn ai thừa kế nữa rồi. Quân đội thời Đại tướng còn sống, nhiều người ủng hộ Đại tướng lắm, đáng lẽ ngài ấy có thể thăng lên làm Thượng tướng năm sao, gia nhập Tướng quân Nội các. Đại tướng Minh Huy Ức nhờ vào công lao của Đại tướng Minh Trầm mới vào được Tướng quân Nội các, giờ thì đẩy con trai ngài ấy vào nơi dầu sôi lửa bỏng. Điều này nghĩa là sao đây?”

Bởi nội dung giáo dục và hoàn cảnh môi trường từ nhỏ khiến Omega cơ bản là không có góc nhìn chính trị, giờ đột nhiên có người nói thế, họ ngỡ ngàng như vịt nghe sấm. Có vài Omega lớn hơn chút đều là đến Chernov, đại khái cũng là vợ quân nhân, ít nhiều nhiệm tư tưởng của chồng mình, hoặc là nói đại đa số lực lượng ở Chernov đều là thế lực năm xưa của Đại tướng Minh Trầm luôn dành sự quan tâm đặc biệt cho con trai Đại tướng, thành ra họ rất thấu hiểu lời của Omega họ.

Nhưng chợt nhiên một Omega chen ngang, “Ban này em lên mạng, có đọc tin Tướng quân Minh Hy đã bí mật cưới vợ rồi, chẳng qua là không công khai thông tin về vợ mình thôi. Mà em đoán, người nào muốn thế lực của Đại tướng Minh Trầm bị triệt tiêu hoàn toàn sẽ không muốn để anh ấy cưới vợ đâu.”

Minh Lăng từ đầu chí cuối chưa thốt lấy nửa lời. Thực ra cậu cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Rồi nghe người ta nói Minh Hy đã bí mật cưới vợ, cậu sửng sốt, bỗng thấy bàng hoàng.

Pháo đài Ossifer là vùng nằm ngoài rìa nhất của ngân hà Ossifer, có trạm không gian trung chuyển giữa ngân hà Ossifer với các ngân hà khác.

Trình độ phát triển khoa học kỹ thuật vũ trụ đã thực hiện được cả bước nhảy không gian.

(Theo lý thuyết của các nhà khoa học hiện nay thì phương pháp này có thể giúp con người du hành qua không-thời gian bằng cách bóp méo không-thời gian, giống như đánh dấu hai điểm A và B trên một tờ giấy, có hai cách nối A và B, một là nối một đường thẳng trên giấy giữa A và B, hai là gấp đôi tờ giấy lại.)

Những thứ thuộc về hệ thống mạng lưới như dữ liệu hay tín hiệu, có thể sử dụng các thiết bị cỡ nhỏ định vị bước nhảy kịp thời, và rồi thực hiện truyền phát dữ liệu đi cũng kịp thời như vậy là có thể để hai ngân hà khác nhau liên hệ qua lại. Đây là thành tựu khoa học kỹ thuật to lớn nhất mà nhân loại đạt được suốt một nghìn năm qua. Thế nhưng, thứ gọi là thiết bị cỡ nhỏ kia, cũng chỉ là nhỏ hơn loại trạm không gian đồ sộ như pháo đài Ossifer mà thôi.

Trạm không gian trung chuyển Ossifer không phải là để chuyển tiếp dữ liệu mà là chuyển tiếp các hiện vật thực tế. Chuyển tiếp được cả sinh mệnh sống giúp con người có thể lữ hành xa xôi chính là một trong những thành tựu vĩ đại nhất của nhân loại.

Đường kính trạm không gian trung chuyển Ossifer cỡ mười nghìn km, con đường trung tâm có thể đi ngang qua đội chiến hạm khổng lồ cấp S, nhưng chúng cũng cần tiêu tốn nguồn năng lượng khổng lồ. Loại phi thuyền cỡ nhỏ như cái Minh Lăng đang ngồi thực ra lại chẳng cần quá nhiều nhiên liệu.

Trạm không gian trung chuyển là tuyến đường giao thông quan trọng nhất ngân hà, bởi nếu sang ngân hà khác mà không thông qua trạm trung chuyển mà tự lái phi thuyền bay trong vũ trụ, không chỉ vừa có nguy cơ đụng độ nguy hiểm đầy rẫy, mà thường thì cũng mất đáng kể, đáng kể thời gian.

Minh Lăng từng hỏi Minh Hy cụ thể chuyện Minh Sơ điều khiển robot bỏ trốn là như nào, Minh Hy kể Minh Sơ lách qua trạm trung chuyển, tiến thẳng vào vùng sâu của vũ trụ, hoàn toàn mất hút không rõ đi đâu.

Nhiên liệu của robot chỉ có hạn, hơn nữa còn tiến vào vùng sâu của vũ trụ, bộ phận định vị sẽ hỏng hóc, vậy nên Minh Hy mới nói có lẽ Minh Sơ đã chẳng còn toàn mạng.

Pháo đài Ossifer là pháo đài quân sự hoành tráng chuyên để bảo vệ trạm không gian trung chuyển Ossifer. Để quốc tu bỏ lại một thiên thạch khổng lồ để đặt pháo đài, có Mặt Trăng – vệ tinh tự nhiên số 1 to đùng của hành tinh mẹ Ossifer quay xung quanh trạm không gian, lại gồm sáu sư đoàn đóng quân, trang bị các loại vũ khí tân tiến nhất để quốc.

Trước khi Minh Hy làm Tư lệnh quân đoàn Khiên Bạc, phần lớn thời gian anh đóng quân ngay bên ngoài hành tinh mẹ, thỉnh thoảng mới đến pháo đài Ossifer.

Thuở Minh Lăng còn bé xít, từng đi tham quan pháo đài Ossifer, ấn tượng mãi đến bây giờ.

Hiện thời ngồi trong đại sảnh phi thuyền, trông thấy pháo đài Ossifer bên ngoài ô cửa sổ, chủ thể pháo đài là bụi đen mù, một đa giác hình thập tự lộn ngược luôn luôn xoay về hướng trạm trung chuyển Ossifer.

Phi thuyền chậm chậm tiếp cận pháo đài, càng đến gần, càng nhận ra nó hùng vĩ và quy mô đến ngỡ ngàng.

Âm thanh phát ra từ loa phát thanh cho biết, “Phi thuyền phải tu sửa ở pháo đài Ossifer trong thời gian hai ngày, sau khi kiểm tra sẽ đi qua trạm trung chuyển. Các hành khách trên phi thuyền nếu muốn thăm thú pháo đài, xin nhớ kỹ thời gian.”

Các Omega, vì sự giáo dục được nhận từ nhỏ nên đề xuất hiện hai loại cực đoan. Một loại trong đó là hầu hết bọn họ chỉ muốn ở một nơi an toàn chứ không muốn tiếp xúc thế giới bên ngoài, có tâm lý xa cách khi giao tiếp với người lạ, nhất là nơi có Alpha và Beta còn một loại khác, thì là số ít còn lại luôn nung nấu khát vọng thoát khỏi chiếc ***g để nhìn ngắm thế giới, hễ ra cửa là tung tăng muôn nơi, ở một chỗ sẽ sinh ra cảm giác bức bối.

Minh Lăng thực sự cho rằng mình thuộc loại thứ nhất, còn kiểu Omega cực kỳ bình thường như An An thì chắc hiếm hoi lắm.

Hắn cũng do đến năm mười tuổi, An An mới được phát hiện là Omega rồi mới bị đưa đến trường Omega. Lớn lên ở ngân hà Hull điều kiện tồi tệ, một khoảng thời gian dài còn được giáo dục như Beta, thành thử tính tình cậu chàng không giống như đa số các Omega khác.

Loa phát thanh vừa thông báo xong, các Omega liền xôn xao, không ít người gọi bạn bè, hỏi có muốn xuống phi thuyền đi dạo không.

Tô Lạc làm một bà chị đã đi đi lại lại nhiều, bèn khuyên, “Thời gian hai ngày chẳng đủ đi chơi đi bởi gì, thà chờ đến lúc nào đó thời gian dư dả hơn thì đi hẳn một chuyến để chơi bởi ấy, trên kia có rất nhiều cửa hàng bán đồ lưu niệm quân sự đáng vào, còn có biểu diễn robot siêu ngẫu cũng đáng xem. Mặt khác, nếu ở đây mua đồ hay ăn ở thì đắt đỏ lắm, không nên tốn tiền.”

Vừa hay Minh Lăng cũng chẳng muốn xuống phi thuyền, thế là bảo, “Em không xuống đâu, đúng lúc đang muốn nghỉ ngơi cho tử tế, xem phim hay lên mạng cũng được.”

Bao nhiêu người vốn hứng khởi đi thăm quan pháo đài là thế đều bị Tô Lạc hắt cho gáo nước lạnh, không muốn rời phi thuyền nữa, nguyên nhân chính yếu là vì Tô Lạc lại bổ sung một câu, “Mẫu chốt hơn, ngoại trừ các phi thuyền qua lại, ở đây toàn lính đóng quân quanh năm. Trong số lính đó, Alpha chỉ chiếm 10%, 90% là Beta, hơn nữa hầu như ai trong số họ cũng cực kỳ thô lỗ, gặp Omega là như gặp thịt tươi. Kể cả chúng ta đã kết hôn nhưng họ chẳng thèm quan tâm đâu, hễ ngửi thấy mùi Omega là họ mò đến, có khi còn động chân động tay. Một Omega làm sao có thể là đối thủ của họ, kiểu gì cũng bị giở trò. Vả lại em cũng không thể tố cáo họ với Cục bảo đảm quyền lợi Omega vì trên pháo đài này chẳng móc đâu ra được cái Cục ấy.”

Các Omega bị dọa một trận, cuối cùng, hơn 90% Omega đều không xuống phi thuyền, chỉ còn rất ít Omega gan to lại được Alpha hay Beta theo cùng mới dám quyết định đi xuống.

Kỳ thực Minh Lăng nghĩ tình hình trên pháo đài cũng không đến nỗi tệ hại như Tô Lạc tả. Trước kia cậu đi theo Minh Hy đến đây du lịch, các quân nhân cậu gặp đều rất mực lịch thiệp và thân thiện với cậu.

Song cậu cũng hiểu, có lẽ lúc ấy là bởi cậu có Minh Hy đi theo, chưa kể theo như cậu thấy, những người lính ấy đều được giáo dục ở trường quân đội tốt nhất. Ngoài họ, có vô số Alpha lẫn Beta cả đời chưa được gặp Omega lấy một lần, đến lúc gặp thì hết sức kinh ngạc, thậm chí vô lễ.

Phi thuyền đã hoàn toàn tiếp cận pháo đài, bọn cậu không thể thấy toàn cảnh pháo đài nữa mà chỉ thấy những cửa đổ phi thuyền chi chít như tổ ong. Ngoài phi thuyền của các cậu, còn rất nhiều phi thuyền khác cũng tiếp cận, hạ xuống cửa này, cửa đổ biến thành một lỗ hổng rộng lớn để toàn bộ các phi thuyền hạ xuống.

Mọi hoạt động của pháo đài đều diễn ra bên trong, bên ngoài là một thể hỗn độn dùng cho phòng ngự.

Minh Lăng về phòng mình lên mạng, nhanh chóng tra được tin tức cần tìm.

Trên mạng không có tin bài nào về Omega là cậu mất tích khỏi nhà, cơ mà có một tin như sau: “Lộ ảnh bê bối của Eis Marton và diễn viên Thực Anh, nhà Omega đã dính hôn yêu cầu từ hôn. Cục hôn phối Omega đã phê chuẩn”.

Một tin khác nữa xuất ở tiêu đề báo: “Học sinh khóa 327 đạt thành tích tốt nghiệp xuất sắc nhất trường quân đội đế quốc, sau này trở thành tướng Tư lệnh trẻ tuổi nhất từ trước tới nay của quân đoàn Khiên Bạc thuộc Ngũ đại quân đoàn hộ vệ đế quốc – tức Trung tướng Minh Hy – xin chuyển công tác đến vùng biên giới Chernov để trấn giữ biên cương đã được phê chuẩn. Phần đông học sinh tốt nghiệp khóa này của trường quân đội đế quốc đều xin đến Chernov vì ngưỡng mộ Trung tướng Minh Hy, nguyện ý đi theo giúp sức. Sự chuyển công tác của Trung tướng Minh Hy liệu có phải gia tộc Minh ở quân đội...”

Đoạn sau toàn phân tích sự chia cắt thế lực trong quân đội, Minh Lăng đọc hai câu trên cùng liền thôi không đọc đoạn sau.

Đế quốc Oss là đế quốc chế độ quân chủ lập hiến. Chẳng qua hiện tại, Hoàng quyền đã suy yếu hết cỡ, về cơ bản thì Hoàng gia không có quyền phát ngôn.

(Chế độ nhà nước có vua nhưng vua không nắm thực quyền, mà quyền lực nằm trong tay Quốc hội.)

Quyền lực đế quốc khi này chia làm hai bên lớn, một là Tướng quân Nội các, ba vị Thượng tướng nắm sao nắm giữ quyền quyết sách nhất, bên dưới còn có hơn mười vị Thượng tướng có quyền phát ngôn thứ hai là Thượng nghị viện và Hạ nghị viện.

Tướng quân Nội các quản lý quân đội đế quốc, Nghị viện ra luật quản lý các phương diện khác của quốc gia.

Thoạt nhìn hai bộ phận này tách biệt nhau, nhưng quyền lực hai bên thâm nhập lẫn nhau, thực chất cũng chỉ là một.

Hơn nữa cũng vì đế quốc thù trong giặc ngoài miết mãi, quyền lực của Tướng quân Nội các vẫn to hơn Nghị viện.

Mà thế lực trong quân đội, có Minh gia chiếm giữ một đầu rất lớn. Hoàng đế bệ hạ cũng phải khúm núm trước uy danh Đại tướng Minh Huy Ưc chính bởi lẽ vậy.

Phi thuyền dự định sẽ xuất phát đến trạm trung chuyển sau hai ngày tới, chót cùng lại thông báo phải hoãn thêm một hôm nữa.

Ngồi trong quán cà phê, các Omega tíu tít hàn huyên với nhau. Có người lên tiếng, “Nghe nói nhóm đầu tiên của học sinh tốt nghiệp trường quân đội đến Chernov bay qua đây. Phải chờ phi thuyền họ đi trước rồi mới đến phi thuyền dân dụng.”

Một Omega đã xuống phi thuyền bèn chêm lời, “Bọn mình gặp số học sinh trường quân đội đến Chernov ấy mấy lần ở quảng trường rồi, hầu hết là Alpha, đẹp trai khủng khiếp.”

Lại có người nói, “Mình đọc báo, thấy nói Tướng quân Minh Hy được điều nhiệm sang Chernov. Anh ấy là phó hiệu trưởng trường quân đội đế quốc, hơn ba nghìn học sinh tốt nghiệp khóa này đều bằng lòng đi theo anh ấy. Thậm chí cấp trên cũng duyệt.”

Rồi lại có người tiếp tục, “Tướng quân Minh Hy là Alpha quyến rũ quá đời. Bao giờ mình trưởng thành, ước chi được ghép đôi với anh ấy.”

Thế là mọi người cười ồ, nhiều Omega còn trẻ măng cũng tâm sự họ từng ước mơ như vậy.

Nhưng người có vẻ lớn tuổi thì lại rằng, “Tướng quân Minh Hy là con trai nối dõi duy nhất của Đại tướng bốn sao Minh Trầm năm xưa tử trận, giờ bị đẩy đến Chernov, thật chẳng biết rốt cuộc làm sao. Nếu năm đó không phải Đại tướng Minh Trầm ngăn chặn thế tiến công của đế quốc Ansa, chẳng biết sau đó sẽ ra sao cơ. Tình hình ở Chernov vốn không tốt, Tướng quân Minh Hy cho đến giờ vẫn chưa kết hôn, chưa có con nối dõi, nếu chết ở Chernov, vậy thì dòng dõi Đại tướng Minh Trầm không còn ai thừa kế nữa rồi. Quân đội thời Đại tướng còn sống, nhiều người ủng hộ Đại tướng lắm, đáng lẽ ngài ấy có thể thăng lên làm Thượng tướng năm sao, gia nhập Tướng quân Nội các. Đại tướng Minh Huy Ức nhờ vào công lao của Đại tướng Minh Trầm mới vào được Tướng quân Nội các, giờ thì đẩy con trai ngài ấy vào nơi dầu sôi lửa bỏng. Điều này nghĩa là sao đây?”

Bởi nội dung giáo dục và hoàn cảnh môi trường từ nhỏ khiến Omega cơ bản là không có góc nhìn chính trị, giờ đột nhiên có người nói thế, họ ngỡ ngàng như vịt nghe sấm. Có vài Omega lớn hơn chút đều là đến Chernov, đại khái cũng là vợ quân nhân, ít nhiều nhiễm tư tưởng của chồng mình, hoặc là nói đại đa số lực lượng ở Chernov đều là thế lực năm xưa của Đại tướng Minh Trầm luôn dành sự quan tâm đặc biệt cho con trai Đại tướng, thành ra họ rất thấu hiểu lời của Omega họ.

Nhưng chợt nhiên một Omega chen ngang, “Ban này em lên mạng, có đọc tin Tướng quân Minh Hy đã bí mật cưới vợ rồi, chẳng qua là không công khai thông tin về vợ mình thôi. Mà em đoán, người nào muốn thế lực của Đại tướng Minh Trầm bị triệt tiêu hoàn toàn sẽ không muốn để anh ấy cưới vợ đâu.”

Minh Lăng từ đầu chí cuối chưa thốt lấy nửa lời. Thực ra cậu cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Rồi nghe người ta nói Minh Hy đã bí mật cưới vợ, cậu sửng sốt, bỗng thấy bàng hoàng.

15. Chương 15

Minh Lăng về phòng, lên mạng tìm tin bài Minh Hy đã kết hôn như lời Omega họ kể, tin này đã được đăng ngay trên đầu báo.

Trong tin là Minh Hy trả lời phỏng vấn phóng viên nhật báo đế đô Ossifer.

Bao gồm giải đáp một số câu hỏi nóng nhất do cư dân mạng đặt ra.

Chủ yếu là xoay quanh vấn đề tại sao anh từ chức Tư lệnh quân đoàn Khiên Bạc để ra tận vùng biên giới Chernov, anh trả lời, quyết định này đã có từ rất sớm, biên giới Chernov lâu nay loạn ly, thân là một người lính, anh hy vọng có thể đến nơi cần anh nhất, chỉ có vậy thôi, không bởi bất cứ nguyên nhân chính trị nào mà mọi người phỏng đoán cả.

Phóng viên hỏi tập trung vào vấn đề này, sau đó phỏng vấn một vài quan điểm về tình hình biên giới Chernov của Tướng quân Minh Hy, chỉ khi gần kết thúc, phóng viên mới hỏi tại sao anh không lập gia đình trước rồi hẵng đến biên cảnh, Minh Hy trả lời: “Mấy ngày trước tôi đã cưới vợ, vợ tôi là người tôi yêu, hôn nhân của tôi rất mỹ mãn, nhưng thông tin về em ấy, tôi xin phép không tiết lộ.”

Khi Minh Hy nói với máy quay câu này, ánh mắt chan chứa dịu dàng và dấu yêu, nhìn vào máy quay thật sâu, tình yêu ấy quả thực như thể xuyên qua màn hình chạm đến trái tim mỗi một người xem. Minh Lăng thấy anh sau khi nói xong câu đó, môi còn mấp máy, rõ ràng đang gọi cậu không thành tiếng, “Lăng Lăng.”

Nước mắt thoáng chốc ầng ậng nơi hốc mắt cậu. Cậu nghĩ, em sẽ chờ anh ở Chernov.

Tin bài này nhận được vô số bình luận, phần nhiều vẫn là vấn đề chính trị, chỉ một số hiếm hoi mới đề cập chuyện anh đã cưới vợ.

Mạng đế quốc Oss đòi hỏi dùng danh tính thật, còn lập quyền hạn theo từng tính danh. Minh Lăng dùng quyền hạn của một hành khách trên phi thuyền để vào mạng nhưng không dám gửi bình luận, chỉ đọc số bình luận ấy một hồi rồi tắt đi, sau đó thờ người ngắm nhìn Minh Hy trong màn hình ba chiều, khẽ khàng gọi anh, “Anh hai, em chờ anh đến Chernobyl.”

Minh Lăng không rõ người khác thấy Minh Hy thế nào, nhưng trong lòng cậu, trên đời có lẽ có trăm triệu nghìn người vừa đẹp vừa tài, nhưng không có ai hơn được anh trai cậu. Cậu chỉ cần nhìn anh, tâm trạng đã khá hơn rất nhiều.

Hơn nữa cậu cũng hiểu, Minh Hy không phải người thích lộ diện lên tin tức cộng đồng, lần này anh lên hẳn trang đầu đề và nhắc đến chuyện lập gia đình của mình, còn gọi tên cậu ở phút cuối, nhất định anh nghĩ cậu có thể xem được.

Khi Minh Lăng đi khỏi nhà, không muốn anh lo lắng phát điên nên cậu để lại lời nhắn, rằng mong anh đừng bận tâm về cậu, hãy sáng suốt lựa chọn con đường cho mình, tới khi nào anh quyết định xong, một lúc nào đó, cậu sẽ tự đi tìm anh.

Minh Hy là tướng lĩnh nổi tiếng đế quốc, có truyền thuyết công tác ắt sẽ không im hơi lặng tiếng, đến lúc đó Minh Lăng nhất định có thể tìm được nơi của anh.

Trước khi qua trạm trung chuyển, phi thuyền của Minh Lăng tiến hành kiểm tra, Minh Lăng may mắn qua đợt kiểm tra trót lọt.

Cậu quá xinh đẹp nên Beta dẫn một đội người máy vào kiểm tra cứ liếc mắt nhìn trộm cậu, bị Tô Lạc kéo ra nhắc nhở, Beta đó mới xấu hổ, mau chóng rời đi.

Minh Lăng bị nhìn hoài còn tưởng bị phát hiện chứ, căng thẳng không thôi, nên sau đó cậu rất cảm kích Tô Lạc.

Tô Lạc nói, “Em đến hành tinh Sacher, chị cũng đến hành tinh Sacher, vừa vặn đồng hành nhau cả đường nên em đừng khách khí. Thật ra em đó, lần sau mà có Alpha hay Beta nào nhìn em kiểu bất lịch sự, em đừng chỉ biết sợ hay ngượng, cứ tỏ ra dữ dằn vào, đừng khách sáo với ai. Chernobyl an ninh trật tự như Ossifer đâu, khác hoàn toàn. Những gì Omega được học ở trường là quốc gia lý tưởng, đến khi ra khỏi quốc gia lý tưởng thì không còn là thế giới như vậy nữa, em phải học cách thích nghi.”

Minh Lăng thề thốt, “Em cảm ơn chị Tô Lạc.”

Tô Lạc nhen nã cười cười, “Cũng biết gọi chị là chị thì chị phải dạy em nhiều hơn. Chị thấy em không chênh tuổi bằng lớn nhà chị là bao, em gọi ‘cô’ cũng hợp.”

Minh Lăng mau mắn đáp, “Trông chị đâu lớn tuổi hơn em bao nhiêu đâu mà gọi là cô.”

Tô Lạc cười ha ha. Cô là một phụ nữ vô cùng thẳng thắn, Minh Lăng ít gặp được sự thẳng thắn này ở Omega, có lẽ chỉ những Omega được sống và nuôi nấng ở ngoài mới có thể có.

Nhiều ngày nay Minh Lăng cũng quen không ít Omega đã kết hôn và có con, họ khác Omega trong trường rất nhiều. Minh Lăng nghĩ, trường học coi như là thời gian thơ bé của từng Omega, rồi đến lúc rời trường, lập gia đình, họ mới được xem là trưởng thành thực thụ.

Khi phi thuyền bay qua trạm không gian trung chuyển Ossifer, mỗi một hành khách đều nằm trong khoang bảo hộ. Nấp khoang dậy lại, Minh Lăng thấy mình như loài côn trùng đang bị khóa trong kén, sau đó cậu nhắm mắt, chậm chậm mất ý thức, đến lúc tỉnh dậy, nắp khoang bảo hộ tự động mở ra, Minh Lăng ngồi dậy, loa phát thanh thông báo họ đã hoàn thành bước nhảy.

Lữ hành vũ trụ là cuộc hành trình buồn tẻ. Muốn đến Chernobyl, phải trải qua ba lần nhảy, tổng cộng khoảng hai mươi mấy ngày đường.

Minh Lăng học một kiểu đánh bài cùng nhóm bạn, lại học được thêm cả nghệ thuật cắt tỉa trong nấu nướng.

Người trong nhà bếp đưa đồ ăn các cậu nấu cho khách thuộc khoang Alpha và Beta ăn, còn có người viết giấy nhắn cho Minh Lăng ngụ ý cảm ơn Omega nào đã tía hình con thỏ và bông hoa rất đẹp mắt, Minh Lăng bị một đám xô lên chòng ghẹo, ồn ào tới nỗi cậu phải chuẩn về phòng.

Chuyến lữ hành nhằm chán làm Tiểu Tập nổi đóa với Minh Lăng, “Lăng Lăng, đừng cứ tắt mình mãi chứ, mình hứa không phát ra âm thanh đâu. Hai mươi ba hôm nay cậu toàn tắt nguồn mình thôi à.”

Minh Lăng giải thích, “Thu xếp ổn thỏa chỗ xuống xong, mình sẽ cần đến cậu nhiều, bây giờ cậu cứ tiết kiệm nhiên liệu, nghỉ ngơi tận tình đi.”

Vẫn tắt ngúm Tiểu Tập luôn.

Sau hai mươi bảy ngày, phi thuyền đáp xuống hành tinh Sacher thuộc biên cảnh Chernob. Sacher là hành tinh địa phận nhà nước ở biên cảnh, có điều các cậu đến từ hậu phương nên không được xem pháo đài Chernob to hơn cả pháo đài Ossifer trong lời kể của Tô Lạc.

Minh Lăng tạm biệt bạn bè, đọc số liên lạc của Tiểu Tập cho họ, hy vọng về sau còn có thể liên lạc với nhau.

Chồng Tô Lạc đích thân đến trung tâm tập trung phi thuyền dân dụng đón Tô Lạc. Anh ta là một Alpha to con và cao ngất, diện mạo nhả nhận tạo cảm giác phóng khoáng và thân thiết cho người gặp. Nhắc thấy Tô Lạc, anh ta đã chạy đến bế bổng cô lên bằng một tay, Tô Lạc đẩy anh ta liên tục, “Nè, giữa nơi đông người, anh có biết giữ ý tứ không hả?”

Chồng cô chỉ cười tươi. Lúc toan đi về, chỉ thấy còn một mình Minh Lăng khoác áo đội mũ kéo valy đứng nơi đó, các Omega khác đi cùng họ đã giải tán từ lâu, cô bèn hỏi, “Chồng em chưa đến à? Em gọi điện hỏi thử xem.”

Chồng cô vừa thấy Minh Lăng đã giật mình. Tô Lạc thấy thần sắc anh ta quái dị liền liếc mắt, anh ta nói, “Một cô bé xinh đáo để. Mới trưởng thành ư?”

Tô Lạc đáp, “Em ấy cưới chưa lâu, chồng đã phải về đây, em ấy đi gặp anh ta.”

Chồng cô hỏi thăm Minh Lăng, “Chồng em là lính sư đoàn nào?”

Minh Lăng vội nói, “Cảm ơn anh chị, hai anh chị cứ đi trước đi ạ.”

Tô Lạc nhiệt tình nói, “Em đợi một mình ở đây buồn lắm, hay là bọn chị chờ cùng em?”

Chồng cô cũng nhiệt tình tỏ vẻ đồng ý.

Minh Lăng lại bị sự nhiệt tình của họ làm cho thấp thỏm, “Không cần đâu ạ.”

Tô Lạc nhận ra cậu khó xử, đoán cậu có nỗi niềm nào đó khó nói, bèn chia tay cậu rồi rời khỏi đó cùng chồng.

Tới lúc lên máy bay khí cầu, Tô Lạc mới hỏi, “Vừa nãy anh thấy Tập Tập, sao lại có vẻ mặt ấy?”

Chồng cô trả lời, “Cô bé ấy giống Slo Brickania – Hoàng tử thứ sáu của đế quốc Ansa mới được công nhận quyền thừa kế – như hai giọt nước.”

Tô Lạc sững sốt, “Hả?”

Chồng cô lại nói, “Nhưng Slo là con sói đêm cực kỳ hung ác và xảo quyệt, nhìn vào mắt y chỉ có thể trông thấy sự tàn nhẫn và độc địa, còn cô bé kia là một con thỏ hiền lành. Hơn nữa, Slo là một Alpha mạnh mẽ, còn cô bé ấy chỉ là một Omega nhỏ bé thôi.”

Tô Lạc hoài nghi, “Giống nhau đến vậy sao?”

Chồng cô mở máy bật đoạn phim quay buổi lễ trao quyền thừa kế của Lục Hoàng tử đế quốc Ansa Slo Brickania cho cô xem. Tô Lạc xem xong, hốt hoảng hô, “Công nhận, y chang, nhưng mà vừa nhìn là biết hai người khác nhau.”

Đế quốc Ansa không như đế quốc Oss. Ansa cho đến giờ vẫn là chế độ quân chủ tập quyền, trình độ quân sự đạt đỉnh cao, lực lượng nằm trong tay Hoàng đế, vậy nên dân thường không dám chống lại sự thống trị

của người đứng đầu. Do đó, chỉ cần Hoàng thất còn nắm giữ lực lượng này có nghĩa vẫn có thể tiếp tục chế độ quân chủ tập quyền.

(Chế độ nhà nước mà mọi quyền hành nằm trong tay nhà vua.)

Đối với đế quốc Oss, đế quốc Ansa hệt như khắc tinh, vừa hung tợn vừa lớn mạnh, lại ở ngay cạnh đế quốc Oss, hai đế quốc chưa bao giờ hòa bình với nhau lấy một lần.

Vì chế độ nhà nước của Ansa là quân chủ chuyên chế nên còn thực thi chế độ một vợ nhiều chồng hoặc một chồng nhiều vợ, tất cả đều vì mục tiêu sinh càng nhiều Alpha vĩ đại càng tốt. Thế mới biết đế quốc này điên cuồng tới mức độ nào. Ở một số nơi, thậm chí còn tồn tại cả chế độ nô lệ. Tất cả bọn họ đều tôn vinh kẻ mạnh, tôn vinh sức mạnh.

Do rất nhiều nguyên nhân, đế quốc Oss hết sức gai mắt đế quốc Ansa, mà Ansa lại mang dã tâm cướp đoạt rất lớn, thường xuyên dẫn quân xâm lược Oss. Hoặc chiếm cứ hành tinh của Oss, hoặc cướp xong rút, họ đặc biệt thích cướp Omega của Oss làm chiến lợi phẩm, bắt sinh thể hệ nối dõi cho các chiến binh mạnh của họ. Nhưng nền giáo dục của Oss là Omega chung thủy một vợ một chồng, đồng thời đặc điểm sinh lý của Omega cũng theo chiều hướng một vợ một chồng, nên nhờ bị bắt làm chiến lợi phẩm, rất nhiều Omega đều lựa chọn cái chết. Điều này càng tăng thêm thù hận giữa Oss và Ansa, dẫn đến hai đế quốc không có biện pháp hòa bình với nhau.

Chồng Tô Lạc nói, “Slo vốn là con riêng của Pruss – Hoàng đế Ansa, bởi y đánh trận quá lợi hại, lại vô cùng độc ác, ngay cả kẻ ngông cuồng như Pruss mà cũng buộc phải công nhận y, đưa y về làm Hoàng tử và trao quyền kế thừa.”

Quyền thừa kế đế quốc Ansa chia đều cho từng Hoàng tử Alpha. Ai có thể lên ngôi Hoàng đế, còn phải xem ai là kẻ trụ lại cuối cùng.

Tô Lạc bắt mắt, “Em chẳng hứng thú gì đâu, đế quốc Ansa làm em thấy thực tởm lợm.”

Chồng cô đành phải ngậm miệng.

16. Chương 16

Minh Lăng đi khỏi nơi tập trung phi thuyền, lôi Tiểu Tạp ra, mở nguồn, cho nó vào mạng bằng một tài khoản khác tìm đường đến thành phố Winston, sau đó cậu lên trung tâm máy bay khí cầu bay đến đó.

Winston là thành phố cầm quyền trên hành tinh Sacher. Nếu Minh Hy đến Chernobyl, nhất định sẽ đến đây.

Sacher là một tinh cầu được cải tạo thành môi trường sao cho thích hợp để nhân loại sinh sống. Mặc dù đã qua cải tạo, môi trường nơi này vẫn khắc nghiệt.

Trên đường bay đến Winston, Minh Lăng dõi xuống từ không trung, chỉ thấy sa mạc bạt ngàn.

Tinh cầu Winston không được đẩy mạnh tạo núi nên khắp tinh cầu khá bằng phẳng, chia làm hai đại dương bao la, sông ngòi cũng ít, mọi ốc đảo đều được nhân tạo vì loài người.

Máy bay khí cầu bay rất nhanh, chưa đầy một giờ đã tới đích.

Thành phố Winston nằm chính giữa trung tâm ốc đảo rộng lớn, chỉ có ở đây mới trông thấy núi cao, sông suối và ao hồ. Winston lưng quay hướng núi tuyết, xung quanh có bốn hồ nước lớn, thành phố xây dựng trên đại địa mệnh mông được bao vây bởi nước non, ngoại trừ các kiến trúc cao tầng, mọi nơi khác đều là cây cối xanh tươi, hết sức nên thơ.

Bởi vậy, nơi này cũng được gọi là Thành phố Ngọc Trai Xanh.

Tất cả đều từ bàn tay con người mà nên. Ba trăm năm trước, Sacher vẫn chỉ là một tinh cầu hoàn toàn không có sự sống, nhân loại tốn năm mươi năm mới cải tạo được nó thành đáng vẻ như bây giờ.

Minh Lăng hạ cánh ở phi trường, cầm Tiểu Tập tìm khách sạn.

Vì cậu là Omega nên thu hút rất nhiều sự chú ý trong đại sảnh khách sạn, cậu đành kéo vành mũ thêm thấp sùm sụp, nói với nhân viên lễ tân, “Tôi ở đây chờ chồng.”

Nhân viên lễ tân lập tức niềm nở xếp phòng tại tầng cao nhất cho cậu, còn nói thêm, “Phòng tầng cao nhất có góc view đẹp nhất, chúc cậu có ngày nghỉ ngơi thoải mái.”

Minh Lăng nói cảm ơn, đoạn cầm thẻ phòng đi lên. Một người máy có hơi cũ kỹ tiến đến xách hành lý giúp cậu, đưa cậu vào thang máy và lên tận phòng.

Vừa ở cửa phòng đã có một Alpha đi tới, chột nhả hỏi cậu, “Người đẹp, cần anh giúp không? Anh thấy em đến khách sạn một mình thì phải.”

Minh Lăng cảnh giác nhìn hẩn. Nhờ có lời dặn dò trên phi thuyền của Tô Lạc mà cậu biết, bên ngoài, thực ra Omega không được bảo vệ tốt lắm, đặc biệt nơi chốn như biên cảnh Chernovodsk càng dễ gặp nạn.

Minh Lăng nhìn hẩn thật nhanh, đáp trả, “Cảm ơn anh, nhưng mà không cần đâu. Tôi chờ chồng, anh ấy sắp đến rồi.”

Đối phương nhún vai, xoay người bỏ đi.

Minh Lăng vào phòng. Gian phòng cậu thuê giá cả tương đối đắt nên đồ đạc bày trí bên trong cũng tỷ lệ thuận với cái giá.

Minh Lăng quyết định ở đây. Bởi chưa rõ khi nào Minh Hy mới đến, cậu sợ mình không mang đủ tiền, thế là lên mạng tìm việc liên quan đến cài đặt chương trình, kiếm kha khá tiền lương. Thế nhưng tiền khách sạn thật sự đắt quá nên sau khi quen thân nhân viên khách sạn, cậu bèn hỏi có gian phòng nào tiện nghỉ lại hợp cho Omega không.

Omega trời sinh dễ làm Alpha và Beta yêu mến, và tính nết Minh Lăng cũng hiền lành, hiền nhiên nhân viên khách sạn coi cậu là bạn bè, giới thiệu cho cậu phòng bên khu sĩ quan chỉ huy. Các sĩ quan chỉ huy hàng năm đều trên chiến hạm, ít về nhà, do đó cho thuê nhà coi như tăng thu nhập. Bên đó an toàn hơn nhiều, đồng thời có không ít người nhà của các sĩ quan, tuy hầu hết vẫn là Beta song cũng không ít Omega ở đó, Minh Lăng qua đó ở sẽ an toàn hơn.

Minh Lăng lập tức dọn qua, ở một căn hộ khu A. Quanh đó đúng thực toàn là người nhà các sĩ quan, cậu cũng gặp khá nhiều Omega, bấy giờ mới thở phào.

Nửa tháng sau, Minh Lăng đọc tin thấy viết Tướng quân Minh Hy đã đến biên cảnh Chernovodsk, có điều do đòi hỏi công việc, anh cần đến pháo đài Chernovodsk trước, trong bài không nhắc tới bao giờ anh mới đến hành tinh Sacher.

Minh Lăng cực chẳng đã phải xâm nhập vào kho cơ mật của Chính phủ Sacher, tìm ra thông tin Minh Hy sẽ có mặt ở thành phố Winston trong mười ngày nữa.

Cậu hưng phấn vì tin này đến nỗi cả đêm mất ngủ, hôm sau cơ thể ngầy ngậy sốt, cậu đành ăn cơm tử tế, uống nước tử tế, ngủ nguyên ngày tử tế, tình trạng mới chuyển biến tốt đẹp hơn.

Tòa quân sự thành phố Sacher là tòa kiến trúc duy nhất có vẻ vừa cao chót vót vừa yên ắng trong thành phố, nhưng quảng trường đằng trước tòa nhà lại sắc sỡ màu hoa, khoe sắc giữa các bụi cây và đài phun nước, nom chẳng ăn nhập gì với tòa quân sự cả.

Minh Hy nhậm chức Đội trưởng đội số 9 chốt nơi biên giới Chernovodsk. Anh bàn giao công việc xong xuôi ở tòa quân sự, ra khỏi tòa nhà cùng Feira – trưởng ban thư ký đội số 9.

Feira hỏi, “Tổng bộ sắp xếp nhà cho ngài ở khu A thành phố, Tướng quân cần tôi dẫn ngài qua không?”

Minh Hy đáp, “Ừ, được.”

Xe trở ra khỏi bãi đỗ, Minh Hy dợm lên xe, đột nhiên phóng mắt nhìn về hướng quảng trường phía trước. Trong tích tắc, đôi mắt anh mở lớn, sau đó chạy như điên về phía đó.

Feira khó hiểu vì hành động của anh, không kịp gọi lại, đành phải chạy theo.

Quảng trường tòa quân sự cấm ra vào tùy tiện, song vườn hoa cạnh đó cho phép công dân đi tản bộ.

Minh Lăng ngồi trên băng ghế tiếp nối vườn hoa và quảng trường, mắt nhìn chăm chăm tòa quân sự. Cậu không chắc anh hai sẽ đi vào hay đi ra tầm nào, cậu cũng không chắc anh có thể gặp cậu không, cậu chỉ là ngồi chờ thôi. Có lẽ thêm ít hôm nữa, anh hai cậu bố trí chỗ ở ổn thỏa, cậu có thể qua thẳng đó tìm anh.

Tiết trời thành phố Winston thực ấm áp. Minh Lăng chỉ mặc một chiếc áo sơ mi dài tay và một chiếc quần dài, cầm Tiểu Tập trong tay. Một lát nữa cậu còn phải đi mua đồ ăn mang về, sau đó phải tìm việc. Mọi chi tiêu tại Winston đều đắt đỏ, cậu mất tích khỏi Ossifer, dĩ nhiên không thể lãnh số tiền sinh hoạt Chính phủ trợ cấp cho Omega nữa, chỉ có thể dựa vào chính sức mình. Lại nói, cậu không hoàn thành điều một Omega cần phải hoàn thành, bản thân cậu cũng không còn muốn nhận tiền sinh hoạt trợ cấp của Chính phủ.

Đương bản thân, chợt Tiểu Tập lên tiếng, “Lăng Lăng, đại ca đang chạy đến chỗ chúng ta.”

Minh Lăng sửng sốt, “Hử?”

Tiểu Tập nhắc lại, “Đại ca đang chạy đến chỗ chúng ta, còn khoảng ba trăm mét.”

Minh Lăng hét lên, nháy mắt đứng bật dậy, ngó dáo dác về phía quảng trường, quả nhiên trông thấy bóng người đang chạy tới, thế nhưng hãy còn cách nhau khá xa.

Dẫu cậu không thấy rõ mặt mũi người nọ, nhưng ngay một giây cậu biết đó là Minh Hy.

Cậu vui mừng tới độ muốn ném Tiểu Tập xuống đất, mà Tiểu Tập đích thực suýt rơi xuống vì cậu bỗng lỏng tay vì cả ngạc nhiên lẫn mừng rỡ. Rơi nửa chừng Tiểu Tập tự mình bay lên, cầu nhàu oán giận, “Lăng Lăng, đừng đập mình lung tung thế chứ.”

Lăng Lăng đã mặc kệ nó, chỉ cắm cúi chạy về phía anh cậu.

Minh Hy đón được Minh Lăng, ôm ghì cậu vào lòng, cúi đầu nhìn cậu, “Lăng Lăng, em đây rồi.”

Cậu cũng ngược đầu nhìn anh, “Mấy hôm nay em ở đây chờ anh mãi. Em cứ nghĩ không chờ được. Chẳng ngờ nhanh như thế đã chờ được anh.”

Minh Hy siết chặt cậu, mừng mừng tủi tủi, “Anh cứ sợ em gặp chuyện gì không may.”

Cậu cười tự hào, “Em có thể tự chăm sóc mình.”

Hai người đắm chìm trong thế giới của mình, Feira từ xa đi lại, đứng nhìn cảnh này cách một quãng. Trung tướng Minh Hy bấy lâu nay luôn nghiêm nghị và trang trọng, giờ lại thất thố ôm ấp một Omega giữa nơi công cộng, hẳn thấy kinh ngạc hết sức.

Minh Hy ngoảnh lại liếc Feira một cái, hẳn liền lão đảo, à nhầm, bước đều tám tấp tới trước mặt hai người, hành lễ với Minh Hy.

Minh Lăng cũng thấy Feira, hơi đỏ mặt, nấp sau anh hai nhưng tay lại nắm chặt tay anh.

Minh Hy giới thiệu với Feira, “Đây là vợ tôi. Em ấy đến Winston trước chờ tôi.”

Minh Hy không giới thiệu tên Minh Lăng vì cậu là Omega, không giới thiệu tên cậu cũng không phải điều thất lễ.

Feira thoáng giật mình, nhưng tức khắc sức nhớ quả thực Tướng quân Minh Hy đã lập gia đình. Để vợ mình là một Omega tự đến Winston trước là loại tình huống gì vậy?

Feira cũng chào Minh Lăng theo nghi thức quân đội, hô đồng dục, “Xin chào, phu nhân.”

Minh Lăng bị gọi là phu nhân càng đỏ mặt tợn, lui hẳn ra sau lưng Minh Hy.

Minh Hy quàng vai cậu, khom người bảo, “Mình về đã nhé.”

Minh Lăng đánh mắt sang Feira một cái, nhất thời không trả lời. Lúc này Feira mới ngộ ra là mình đang làm kỳ đà cản mũi, thế là lạnh lợi, nói, “Thưa Tướng quân, tôi lái xe ra lần chờ ngài trước.”

Minh Hy gật, “Làm phiền.”

Feira lại hành lễ, nhanh nhẹn nhấc gót rời đi.

Minh Hy cúi xuống hôn trán Minh Lăng, thu hết hình ảnh cậu vào đáy mắt, “Em cứ thế mà đi, anh lo muốn chết. Gan em to thật đấy, dám đi một mình đến đây.”

Ngữ khí Minh Hy vô cùng nghiêm khắc, song Minh Lăng không sợ, lại còn nói, “Em có thuê một căn hộ, lái xe tới được, anh đến nhà em không?”

Minh Hy trách, “Em còn không hứa sau này sẽ không chạy lung tung nữa đi!”

Minh Lăng trừng mắt, “Em... Thì em khi đó vẫn còn là vợ chưa cưới của ngài Marton, khi đó anh chưa thể yêu cầu em như vậy.”

Minh Hy dứt khoát bế bổng cậu lên, “Giờ em là vợ anh. Em còn định để anh đứng ngồi không yên nữa ư?”

Minh Lăng vòng tay qua cổ anh, thấp giọng nói, “Em xin lỗi, tại em không biết phải làm sao, chỉ nghĩ là phải bỏ đi. Em biết anh lo, nhưng mà, em mong anh tin em. Em yêu anh, anh hai.”

Minh Hy thật bất lực với cậu, nói, “Chuyện nhà Marton đã giải quyết xong rồi. Bọn mình đã đăng ký ở Cục hôn phối, giờ mình là vợ chồng, em là vợ của anh.”

Minh Lăng “vâng” một câu, gặng hỏi, “Thế anh muốn đến nhà em không?”

Minh Hy liếc Feira đằng xa một cái, “Ừ, xe em đâu?”

Minh Lăng đáp, “Ngay trong bãi đỗ công viên kia.”

Nói xong, cậu gọi Tiểu Tập, “Đưa xe đến đây đi.”

Tiểu Tập bay vòng quanh hai người, hân hoan bồi một câu, “Đại ca về nhà rồi.”

Minh Hy bế Minh Lăng bằng một tay, tay kia bắt lấy Tiểu Tập cho Minh Lăng cầm, “Ừ, bọn mình về nhà thôi.”

Sau đó anh nhấn cho Feira đang chờ ở xe bên cạnh, “Tôi có vài ngày nghỉ, sau mấy ngày đó sẽ liên lạc với anh để xem nhà rồi cả mấy việc khác.”

Feira hô, “Rõ.”

Bụng thì trộm nghĩ, Tướng quân, tôi hiểu mà, ngài mau mang Omega bé bỏng nhà ngài về mà yêu thương đi.

17. Chương 17

Minh Lăng dẫn Minh Hy về nhà. Căn hộ nằm ở tầng thứ bốn mươi chín, vốn dĩ nó được cấp cho một vị sĩ quan, phòng ở rộng rãi, ba phòng một sảnh, mỗi gian đều rất lớn.

Nhưng Minh Lăng chỉ tính ở tạm nên chẳng có lòng dạ đi trang trí nhà cửa, trong nhà vẫn bày biện đồ đạc cũ, cũng không dùng mấy trang trí không gian đổi cho giống môi trường thành phố. Minh Lăng không thích trang hoàng nhà cửa bằng những thứ hư ảo.

Mặc dù vậy, căn hộ vẫn được quét tước sạch sẽ. Màu sắc khô khan ban đầu tựa hồ nhờ có Minh Lăng cũng được khoác lên tấm áo mang màu ấm cúng.

Minh Lăng dắt Minh Hy vào nhà, Minh Hy quan sát phòng ốc một lượt rồi kéo Minh Lăng vào lòng. Minh Lăng ngừng lên nhìn anh, mắt trong veo như nước, đập dồn trong mắt là âu yếm và yêu thương. Cậu gọi khẽ, “Anh hai.”

Minh Hy đã cúi xuống hôn lên môi cậu. Cậu quấn tay quanh cổ anh, há miệng mời chào. Môi lưỡi hai người vẫn vút không nở buong, có điều chỉ một chốc, Minh Lăng đã không thở nổi, anh đành buong môi cậu ra, đặt từng nụ hôn vun vờ trên má.

Anh nói thì thầm, “Lăng Lăng, em phải hứa, về sau không được phép bỏ đi mà không nói lời nào nữa.”

Con người Minh Lăng đen như bầu trời đêm, lại mệnh mang một làn nước mỏng, mỏng lung mỏng lung. Nghe anh hai lặp đi lặp lại điều này, cậu biết Minh Hy nào phải người thích nhắc đi nhắc lại một sự việc, anh thế này nhất định đã rất sợ hãi bởi lần cậu ra đi. Trái tim cậu thoáng chốc bủn rủn, cam đoan, “Em sẽ không bao giờ rời xa anh, em sẽ không rời xa anh nữa, đến tận ngày nào em chết cũng không.”

Chỉ một thoáng, dường như nước mắt đã ngân ngấn trong đôi mắt anh, anh ôm cậu càng thêm chặt, hôn trán cậu, “Khi anh về phát hiện em đi rồi, chỉ cảm giác như thế giới còn lại một màu đen. Thế gian này bao la là thế, đông người là thế, anh biết đi đâu tìm em? Em ở ngoài kia lỡ có mệnh hệ gì, thì làm sao? Em bị thương, thì phải làm sao? Có biết anh sợ tới nông nổi nào không?”

Giọng anh vừa trầm vừa khản nghệt, còn hàm chứa nỗi thống khổ nặng nề của anh thời khắc đó. Minh Lăng chỉ biết hứa, “Anh hai, là em suy nghĩ chưa tới nơi tới chốn, em sẽ không rời xa anh nữa đâu.”

Minh Hy dịu dàng xoa má cậu, nhìn vào mắt cậu sâu thật sâu, “Lăng Lăng, vợ của anh, anh yêu em đậm sâu.”

Hốc mắt Minh Lăng trào nước gần như ngay giây phút ấy, “Em cũng vậy.”

Cửa nhà đã đóng, Tiểu Tập bay từ trên cánh cửa xuống, ướm hỏi, “Lăng Lăng, cậu đặt đồng hồ đi mua đồ ăn. Lăng Lăng, theo lịch đến giờ đi mua đồ ăn rồi.”

Cả Minh Hy và Minh Lăng đều nhìn qua hướng Tiểu Tập, nó còn báo một lần nữa, “Lăng Lăng, đến giờ đi mua đồ ăn rồi.”

Minh Lăng bảo, “Anh hai về nên sửa lại lịch. Hôm nay mình không đi mua đồ ăn. Cậu đặt thức ăn giao nhanh trên mạng đi, hôm nay lấy suất gấp ba mọi khi nhé.”

Tiểu Tập “ồ” một tiếng, bay vút sang cửa sổ làm nhiệm vụ.

Minh Lăng hướng dẫn Minh Hy đi tham quan nhà rồi mới ngồi trên ghế sofa trong phòng ngủ. Minh Hy ôm cậu, cậu kể anh nghe mọi chuyện sau khi cậu ra khỏi nhà, còn cảm thán, “Nhà này là của một sĩ quan, em thuê một quý, không ngờ sớm vậy đã gặp được anh.”

Minh Hy nghe cậu nói cậu hack vào hệ thống quốc gia chế tạo một thân phận, quả thực thấy hết sức khó tin. Có điều anh không chê trách, chỉ nói, “Em theo anh về nhà anh đi, em về lại với thân phận của mình.”

Minh Lăng úp mặt trên mặt Minh Hy, “Em nhớ anh lắm. Hồi xưa ở Ossifer, anh cũng hai ba tháng mới về một lần, nhưng khi ấy em biết anh chắc chắn sẽ về nên lo sợ cũng nguôi ngoai. Lần này lại nhớ nhưng quay quắt, có lúc em đã sợ liệu lần này có phải bọn mình chia phôi mãi mãi rồi không.”

Minh Hy vội nói, “Em đừng xa anh nữa.”

Minh Lăng muốn tự nấu cơm cho Minh Hy, anh đứng nơi bếp nhìn cậu tắt bật bếp núc, thỉnh thoảng cũng đỡ dần vài việc. Tiểu Tập bay thấp bay cao bay ngang bay dọc, xem ra sự xuất hiện của Minh Hy cũng làm nó vô cùng hỉ hả.

Cơm nước no nê, Minh Lăng hỏi, “Anh hai, giờ bọn mình làm gì?”

Anh nhìn cậu nói, “Nếu em không có kế hoạch gì thì đi tắm thôi.”

Minh Lăng trờ mắt, đỏ mặt và lí nhí, “Nhưng vừa mới ăn xong.”

Minh Hy đã bế xốc cậu dậy, “Không sao, bọn mình sẽ tắm chung thôi.”

Minh Hy mặc nguyên bộ quân phục màu đen, dáng người rắn rỏi và cao lớn. Anh đứng trong phòng tắm rộng rãi, cởi từng lớp, từng lớp quân phục Tướng quân.

Minh Lăng ngồi bên thành bồn, người còn mặc sơ mi và quần, nửa phần chân nửa thẹn thùng, nhìn Minh Hy mất sáng quắc.

Minh Hy liếc cậu, thấy quần áo cậu còn nguyên xi liền đi tới nửa quỳ trước mặt cậu, hôn chụt lên môi, “Lăng Lăng nhìn chăm chăm thế thì cởi cho anh đi.”

Minh Lăng bấu môi cười cười, lại khê hé môi hôn Minh Hy, hàng mi run rẩy, đưa tay cởi cúc áo giúp anh.

Minh Hy theo dõi cậu bằng ánh nhìn dịu dàng, lại nâng cằm cậu lên, hôn trong say mê. Mùi hương của anh chờn vờn quanh cậu, cơ thể cậu như nhũn ra, con tim lúc này chỉ còn cảm giác êm dịu. Chẳng còn sức cởi áo cho Minh Hy nữa, cậu chậm chậm nhấc tay đặt lên vai anh.

Minh Hy hôn cậu, vừa đỡ cậu bằng một tay, tay kia thoăn thoắt gỡ từng cúc áo cậu. Thân thể Minh Lăng tận mắt hương thơm ngọt ngào, mùi Omega lẫn yêu thương chất chứa quyện hòa vào nhau, làm anh không còn kiểm soát được dục vọng.

Anh quỳ trên nền nhà, ôm Minh Lăng vào lòng.

Minh Lăng bị anh hôn trở nên mềm như cọng bún, không sao chống đỡ được cơ thể mình nữa, ánh mắt cũng mê muội.

Đây không phải thời gian động dục, vậy mà bị Minh Hy chạm vào một cái thôi, sóng tình đã cuộn cuộn trong tâm can cậu.

Từ bụng dưới nhen nhóm một ngọn lửa ái tình, thoát chốc cháy lan khắp người cậu, tựa hồ mỗi một tế bào trong cậu đều khao khát Minh Hy.

Anh hai đến, nâng đỡ tinh thần cậu trở nên an tâm và thoải mái, mà cơ thể cậu lại vô cùng khắc khoải.

Cậu ậm ừ gọi anh se sẽ, “Anh hai... Anh hai...”

Anh đáp lại tiếng cậu, lại hôn dọc từ cằm lên tai. Vành tai Minh Lăng trắng trẻo, tinh xảo và dễ thương, hai thàng nay không cắt, tóc cậu dài hơn nhiều.

Từng sợi tóc li ti, mềm mượt phủ lên tai cậu, rơi nơi bờ vai. Minh Hy hôn qua, ngậm tai cậu liếm láp, cậu càng thấy khát vọng trong cơ thể thét gào, lăm lăm rên rỉ, “Ừ... Anh hai...”

Giọng đã ra chiều khó nhịn lắm. Minh Hy nhanh chóng hôn đến phần vai, khê miết môi lên dấu răng sau vai cậu, không ngừng liếm lại nhẹ cắn một hơi. Lần này không chảy máu, nhưng Minh Lăng lại không chịu nổi, hét toáng lên, “A... Không...”

Nơi ấy bị cắn, trong nháy mắt, ngọn lửa của cậu càng bốc cháy rừng rực, trái tim cậu như ngừng đập ngay giây phút ấy.

Minh Hy cởi áo sơ mi cậu xuống, nhìn vẻ mặt cậu đã ngây ngất khó cưỡng, hai má đỏ ửng, anh đẩy lưng cậu lên, dời nụ hôn từ xương quai xanh xuống ngực, ngậm điểm đỏ của cậu vừa liếm vừa day. Minh Lăng khó lòng chịu nổi đẩy đẩy vai anh, cơ thể run lẩy bẩy, phải cắn chặt răng mới không vuột miệng kêu thành tiếng.

Một bàn tay Minh Hy đã trượt xuống cởi quần cậu, nắn bóp gò mông, ngón tay theo rãnh mông chạm vào cửa động, nơi đó đã ẩm ướt, không ngừng co hé, dịch thể rỉ rả từ bên trong, phồng tím sục mùi hương của Minh Lăng bội phần.

Ngón tay Minh Hy không đút vào mà chuyển lên đằng trước cậu, phía trước cũng đã vểnh lên, bị anh sờ vào, Minh Lăng rùng mình trong vòng tay anh, nước mắt cũng trào khỏi khóe mắt, thân mình cọ xát vào anh khe khẽ, âm giọng nức nở, “Không, anh hai, em muốn anh, mình lên giường đi anh hai...”

Tay Minh Hy chai sồn, vuốt ve nơi non nớt bên dưới cậu, quẹt qua phần đỉnh liên tục. Minh Lăng chùng như ngạt thở, đầu óc hồ mê. Minh Hy cắn khê đầu ngực cậu, rút cuộc cậu mất khống chế, bật khóc thút thít, “A... Không... Anh hai vào đi...”

Minh Hy lại nhồm lên hôn môi cậu, anh cũng đã nhắm nạy đến mức mồ hôi đầy trán. Chất dẫn dụ động dục Omega từ người Minh Lăng tỏa ra nồng đậm, dội từng đòn kích thích vào thần kinh và thể xác anh. Anh sắp chạm ngưỡng giới hạn, khản đặc bảo Minh Lăng, “Không, em yêu quý, em đi lang thang nên lần này em phải kiên nhẫn, mình phải tắm xong mới được lên giường.”

Minh Lăng mở mắt nhìn anh lên án, có vẻ đáng thương, nhưng cậu chẳng nói gì, chỉ ôm siết cổ anh rồi cắn tai anh, đương nhiên chẳng cắn mạnh song vẫn làm Minh Hy đau. Minh Hy làm thỉnh, lột sạch quần áo cậu, sau đó cầm tay cậu để cậu cởi đồ cho mình.

Minh Lăng bị anh ôm chắt còn bao sức, thứ non mềm phía dưới ngóc lên lại bị đùa bỡn trong tay người. Minh Hy ve vuốt cái đó từ trên xuống dưới, trêu đùa hai túi cầu con con, rồi lại bịt tay nơi đỉnh không cho cậu tiết ra.

Minh Lăng bị anh tra tấn thử hồng học mãi, eo run rẩy, chẳng còn sức lực chống đỡ cơ thể. Nhưng ngấm nghỉ, cậu cũng chẳng thốt lời xỏ xin, sau khi cởi từng cúc áo của Minh Hy, cậu nằm dè xuống, cắn lên ngực Minh Hy. Anh chau mày, tay áp lên lưng cậu song không cần.

Cậu liếm ngực Minh Hy, đồng thời cởi quần anh, tay còn chưa luồn vào, phân thân to lớn và thẳng băng đã độn dậy lớp quần lót, lộ ra một cách hiên ngang và hùng dũng. Cậu ngẩng đầu nhìn anh, đưa lưỡi liếm môi, anh bị cậu nhìn đến nổi nuốt một ngụm nước bọt.

Minh Lăng phát hiện ra anh hai cậu không khổng chế giễu như cậu tưởng. Cậu khẽ nhích người khỏi ngực Minh Hy, rồi cúi xuống hôn, ngậm lấy thứ nóng bỏng và cứng rắn. Thế nhưng thứ đó quá thô lớn mà miệng cậu thì bé xinh, chỉ ngậm được phần đỉnh, song cậu lại dùng răng nhằn mấy cái, ngậm rồi mút, tay cũng thò vào trong quần lót vuốt ve.

Minh Hy không ngờ Minh Lăng lớn mật đến thế. Anh bị cậu trêu chọc, phải thở hắt ra rồi hít sâu mấy hơi, chứ không anh thật sự sẽ bắn mất.

Minh Lăng chạm vào lửa nóng của anh, dập dềnh trong hơi thở anh, toàn thân cậu run rẩy, gần như vô phương gánh chịu loại kích thích này, động sau không ngừng co rút, dịch thể chảy ra tẩm ướt hạ thân cậu, rõ tong tong xuống nền nhà.

Nhưng cậu nén chịu, không muốn chịu thua anh hai.

Bàn tay Minh Hy du di từ tấm lưng cong duyên dáng của Minh Lăng xuống thấp, sờ mông cậu, ngón tay nắn nã đảo quanh cửa động rồi mới bị dụ dỗ, dứt vào thăm dò. Vừa mới vào, phần thịt mềm bên trong liền ùn ùn bít chặt, vừa ướt vừa nóng, quần sít lấy anh.

Miệng Minh Lăng vẫn ngậm nơi dự vọng anh, mút ra mút vào. Anh chưa bao giờ dám mong Minh Lăng sẽ phục vụ mình như vậy, nhưng nay thực sự đã được cậu ngậm và mút mát nó, phần lưỡi kích thích liên tục, anh chỉ cảm thấy khoái lạc hơn bình thường không biết bao nhiêu lần, bức anh phải dồn hết ý chí mới có thể ngăn chặn loại khoái cảm này.

Mục đích Minh Lăng chỉ muốn mút cho anh hai bắn ra, để anh nhận thua, nhưng rồi chẳng mấy chốc miệng cậu đã mỏi nhừ và lưỡi thì ngứa ran, lại thêm đằng sau bị ngón tay Minh Hy đâm chọc, cơ thể cậu càng trống rỗng, hoàn toàn không còn hơi sức tiếp tục phục vụ đằng trước anh nữa. Đành buông nó ra, song người ngợm ỉu xiu không cách nào ngồi dậy, thế là úp xuống đùi Minh Hy.

Bấy giờ Minh Hy rút ngón tay. Mặt anh đỏ gay, hơi thở phì phò nặng trĩu, xốc Minh Lăng dậy rồi tự tụt quần mình xuống, bước vào trong bồn tắm.

Vóc dáng Minh Hy săn chắc hết sảy, lưng dài chân dài, mỗi một múi cơ trên cơ thể đều vừa phải và cân đối, không thừa không thiếu, toát ra vẻ đẹp và sức mạnh hoàn mỹ của phái mạnh.

Minh Lăng quần cổ anh, liếm láp mập mờ bên tai anh, “Anh hai, lên giường được không?”

Giọng cậu trầm đượm dục tình, quyến rũ khôn tả. Nhưng Minh Hy không đáp, một tay bế cậu, tay kia rút tấm khăn tắm to trùm trải lên bề bộn, đặt Minh Lăng xuống.

Minh Lăng thở hổn hển, tròn mắt đo đồ nhìn anh. Anh khom mình hôn cậu, móc lưỡi cậu ra mút mát triển miên, cậu gần như nghẹt thở, cần cổ thon thả ưỡn lên, ánh mắt đắm đuối.

Minh Hy dè cậu nằm xuống khăn tắm, bành chân cậu ra, quỳ xuống ngậm nơi phía trước cậu, ngón tay lại tiến vào động sau, muốn tìm kiếm dấu vết của đường Omega, nhưng sự tạo tác không có kết quả.

Phía trước bị anh liếm đùa, đằng sau thì bị ngón tay ra vào mò mẫm, cái gì cũng lập lờ, lơ lửng, khiến cậu không nhận nổi sự giày vò này nữa, khó chịu bật khóc sụt sùi, than van oán giận, “Anh hai, ghét anh quá...”

Minh Hy cũng chịu đựng khổ sở lắm chứ. Minh Lăng luôn đầu hàng trước sóng tình, thế nhưng đường Omega của cậu lại hết sức khó mở, do đó Minh Hy chỉ còn cách nhẫn nhịn, khiêu khích đến tận khi nào cậu thực sự không chịu nổi mới cho cậu.

Mới đầu Minh Lăng chỉ thút thít, rồi dần dần tiếng khóc thấm mùi *** khó nén, cậu bắt đầu rên rỉ to tiếng, “A... A ha... Anh hai... Haaa...” Hai chân cậu đạp lia lia trên lưng anh, ngón chân hết co quắp lại duỗi thẳng, tay túm chặt tấm khăn tắm...

Mấy lần Minh Lăng muốn bắn đều bị Minh Hy chặn lại không cho, chờ cậu hơi lắng lại, lại dùng ngón tay kích thích động sau của cậu, môi anh khơi từng cơn tê dại nơi đáy chậu, bấp đui, giầy vò Minh Lăng đến nỗi cậu khóc om sòm, “A... Em không... A, anh hai... Em muốn anh...”

Minh Hy nhận thấy đằng sau cậu quả thật không có khả năng mở đường Omega, trái lại chỉ có dịch tình tuôn trào, ướt đầm cả tay anh, còn chảy vô số xuống bồn tắm. Trong phòng tắm nồng nặc là mùi chất dẫn dụ của cậu.

Minh Hy sợ cứ thế Minh Lăng sẽ mất nước nghiêm trọng, vả lại bản thân anh cũng hết chịu nổi rồi, đành rướn mình, vòng hai chân cậu quanh hông mình rồi chậm chậm nhấn vào.

Cảm giác thô to và bỏng cháy thoát chốc thắp lên đốm lửa mãnh liệt đối với Minh Lăng đang chơi vơi giữa bể tình, nhưng cũng làm cậu thỏa mãn khôn cùng. Cậu hài lòng “ưm” một tiếng, chậm rãi mở mắt nhìn Minh Hy. Minh Hy lúc này thô bạo thúc thẳng vào, Minh Lăng hít sâu một hơi, có đau chút, nhưng cậu mãn nguyện thở dài một tiếng, vòng tay ôm Minh Hy.

Minh Hy vội ôm lấy cậu, dịu dàng hôn cánh môi hoa, giọng nói trầm trầm nhuốm mùi *** tỏ ra hối lỗi, “Lăng Lăng, anh xin lỗi nhé, vừa nãy anh chỉ thử làm sao để đường Omega của em mở nhanh hơn thôi.”

Minh Lăng sứt sứt trách anh, “Anh làm em khó chịu lắm ý, thật đáng ghét.”

Minh Hy ôm cậu chuyển động hông, mỗi một lần di chuyển đều tiến vào nơi sâu nhất. Minh Lăng há miệng hợp lấy không khí, mặt mày đỏ lựng nhưng mê mê, dễ chịu tột độ. Minh Hy thấy cậu thoải mái như vậy cũng vô cùng hài lòng. Sợ lưng Minh Lăng bị bồn cọ xước, anh ôm cậu dậy, vẫn giữ nguyên tư thế kết hợp, anh bước ra khỏi bồn tắm, mang cậu vào phòng ngủ.

Được thả xuống chăn ấm nệm êm làm Minh Lăng sáng khoái thở dài một hơi.

Cậu không khống chế được phía trước mình nữa, mà thật ra cậu cũng không khống chế được cả đằng sau. Cậu chỉ đang trôi nổi tại từng đợt thủy triều tình ái dần chìm. Mỗi một cử động tiến vào nơi sâu thẳm cơ thể cậu của Minh Hy đều khiến cậu như được khỏa lấp, khắp người cậu bốc hơi tình nóng bỏng, động sau tràn dịch tình không ngơi. Bởi phía sau được lấp đầy nên phía trước cậu đạt cao trào hai lần, hao hụt rất nhiều tinh khí và sức lực cậu, để rồi sau đó cậu hoàn toàn mệt lả, chỉ còn Minh Hy ôm cậu tiếp tục động tác.

Minh Hy sai Tiểu Tạp đi chuẩn bị nước. Anh sợ Minh Lăng thiếu nước, thế là uống nước xong quay qua mớm cả cho cậu. Lưỡi Minh Lăng cuốn lấy anh dai dẳng, biến việc dứt nước thành một nụ hôn ướt át.

Minh Lăng cảm thấy linh hồn mình nhẹ nhàng bay ra ở cuộc tình ái dịu dàng mà kịch liệt này, quấn riết cùng anh hai, hai người trọn vẹn thuộc về nhau.

Minh Lăng chìm nổi trong bể tình, da dẻ ửng đỏ, nhưng phút cuối khi Minh Hy bắn tinh, cậu vẫn chưa mở đường Omega ra.

Minh Hy trút dịch thể vào sâu bên trong Minh Lăng giữa khoái cảm và thỏa mãn vô tận, rồi gắt gao ôm cậu, hôn hoài hôn mãi má cậu, cổ cậu, phát ra tiếng thở dài thật dài, “Em yêu, anh yêu em.”

Ở bên Minh Lăng, anh mới cảm thấy bản thân mình hoàn chỉnh.

Ngày Minh Lăng được mang về nhà anh, khi đó anh mới mười ba tuổi. Ngày hôm ấy, anh từ trường quân đội về nhà, phát hiện trong nhà có hơn một đứa trẻ con, mẹ nói đây là em trai anh, là một Omega nam.

Minh Lăng lúc đó chưa xinh đẹp như sau này, mà nhỏ thó, tóc lưa thưa lại khô úa, duy chỉ có cặp mắt là sáng ngời như ngọc trai đen, lại thăm thẳm, diệu vợi mà u huyền như bầu trời đêm tối.

Trước nay Minh Hy chưa bao giờ nghĩ mình sẽ hứng thú với một đứa trẻ, vậy mà khi anh trông thấy Minh Lăng tròn tròn một cục, bất giác sinh ra niềm mến yêu và dịu dàng vô hạn, anh có thể tranh thủ mọi lúc rỗi rãi đến bên nôi, đùa nghịch với cậu.

Về sau gia đình anh trải qua tai ương to lớn, cha chết trận, mẹ chết bệnh. Minh Hy khổ đau tột cùng, nhưng là một cậu trai đã lớn, còn là học sinh trường quân đội, mọi bi thương anh chỉ có thể chôn tại đáy lòng. Chỉ khi nào anh ở bên Minh Lăng bé bỏng, mới sẽ sàng nói với cậu, “Lăng Lăng, anh em mình mồ côi rồi.”

Nhưng thuở ấy Minh Lăng nào đã hiểu gì, chỉ biết ngủ thôi.

Trung tâm nuôi dưỡng Omega đòi đưa Minh Lăng đi, Minh Hy kiên quyết không chấp nhận. Anh đã mất cha mất mẹ, giờ còn mất cả em trai hay sao? Anh cứng rắn đề nghị họ cho Minh Lăng ở nhà, anh có thể nuôi cậu và cũng có khả năng nuôi cậu. Sau một tháng do dự, cuối cùng trung tâm đồng ý, cho phép Minh Lăng ở lại cùng anh.

Từ đây, Minh Lăng là tất cả gia đình anh, anh đi học về cũng chỉ vì thăm cậu. Minh Lăng ngày một lớn dần, đứa trẻ gầy gò với mái tóc khô úa ngày nào đã lột xác thành cậu bé vô cùng xinh đẹp. Minh Hy không rõ tự chừng nào mình bắt đầu yêu cậu. Đây là một thứ tình cảm không biết nảy nở từ bao giờ, để rồi đến khi anh nhận ra, anh chỉ mong được cưới cậu, trọn đời bên cậu.

Mà khi nhận ra chuyện này cũng là khi anh hai mươi tuổi. Thời điểm ấy anh tốt nghiệp trường quân đội, không ít bạn học của anh hưng phấn nói, đến tuổi này là được nhập thông tin vào hệ thống, ghép đôi với một Omega. Anh tuyệt nhiên không có niềm vui này, ngược lại còn bất mãn. Anh về nhà trông thấy Minh Lăng ngây thơ, lúc ấy cậu mới hơn chín tuổi, đứng nơi cửa nhà dõi mắt chờ đợi anh, thấy anh về, đôi mắt cậu tựa hừng tinh phát ra thứ ánh sáng rõ ràng tỷ năm bất biến. Khoảnh khắc ấy anh mới vỡ lẽ, anh hy vọng một mai Minh Lăng lớn lên sẽ trở thành vợ mình.

Anh xin thẻ trước häng tinh Ossifer, cả đời này sẽ yêu em, chở che em, đến chết cũng không rời xa.

CHÍNH VĂN HOÀN

18. Chương 18: Ngoại Truyện 1: Tiểu Biệt Thăng Tân Hôn

Minh Lăng ngủ khì, Minh Hy đi nấu chút gì đó cho cậu ăn.

Nơi này không có người máy dọn dẹp lẫn người máy nấu bếp, Minh Hy hiểu ngay mọi việc nhà vặt vãnh đều tự tay Minh Lăng làm tất tần tật.

Nghĩ đến việc Minh Lăng phải chịu gian khổ, Minh Hy đau lòng và xót cậu hết sức. Là anh không bảo bọc cậu tốt nên mới để cậu đi một chuyến chịu khổ.

Thế nhưng giờ có chuyện cấp bách hơn. Nhà không có người máy nấu ăn, anh biết nấu gì cho Minh Lăng ăn giờ?

Cuộc tình ái mới rồi đã thất thoát rất nhiều khí lực và năng lượng của cậu, cậu ngủ dậy mà không có gì ăn để bổ sung năng lượng, tuyệt đối không tốt cho sức khỏe cậu tẹo nào.

Minh Hy lục tủ lạnh, lại gọi Tiểu Tạp, Tiểu Tạp bay vút vào bếp.

Minh Hy nhìn Tiểu Tạp chằm chằm, “Mày phối thực đơn hợp với Lăng Lăng đi.”

“Được.” Tiểu Tạp đáp xong liền cho hiện mấy thực đơn bổ cho Omega sau chuyện ấy, đủ các loại cháo. Minh Hy đọc một lượt, chọn một món rồi hỏi, “Mày biết làm không?”

Tiểu Tạp được Minh Lăng cài đặt chương trình cực kỳ thông minh. Nó phe phẩy cánh, sau đó nói, “Đại ca, tôi không có tay.”

Minh Hy nhìn nó một chặp, đành bỏ qua ý định cho nó nấu.

Anh kêu Tiểu Tạp chiếu video hướng dẫn nấu cháo rồi làm theo. Tiểu Tạp vừa chiếu video, vừa quét hình Minh Hy. Minh Hy hiện chỉ mặc một cái quần, bàn chân và nửa thân trên đều ở trần.

Phản xạ của người lính làm Minh Hy lập tức nhận ra Tiểu Tạp đang quét hình, bèn nạt, “Ai cho phép mày quét hình tao thế?”

Tiểu Tạp trả lời, “Lăng Lăng cài đặt cho tôi đó.”

Minh Hy, “Quét hình tao làm gì?”

Tiểu Tạp, “Lăng Lăng may quần áo cho anh.”

Nói tới đây, Tiểu Tạp tán tưng, “Đại ca, dáng anh siêu đẹp, vóc người hoàn mỹ, độ nhanh nhạy và sức bật cơ thể đều ở trạng thái tốt nhất.”

Minh Hy phớt lờ nó, nó tiếp tục lảm nhảm, “Lúc nãy anh làm tình với Lăng Lăng, độ mạnh rất hợp lý và vừa phải. Tôi có chụp được động tác của anh, anh muốn xem không?”

Minh Hy ngoảnh lại lườm nó, “Lăng Lăng lại cài chương trình gì cho mày thế?”

Tiểu Tạp, “Lăng Lăng thử nghiệm chương trình cậu ấy làm cho công ty Spear trên tôi, vẫn chưa xóa, tôi thấy chương trình này hay lắm nên nhấn cậu ấy đừng xóa.”

Minh Hy bảo, “Thế là mày chưa được sự cho phép đã chụp trộm ảnh chủ nhân làm tình hả?”

Tiểu Tạp tựa hồ nhận ra sai lầm chỗ nào, bèn giải thích, “Tôi nghĩ như vậy sẽ làm hai người vui vẻ.”

Minh Hy, “Ở đâu ra chuyện đó đấy?”

Tiểu Tạp đáp, “Hồi hai người ở nhà tại Ossifer có quay phim ‘nóng’, Lăng Lăng cắt đoạn phim đó ở chỗ tôi, tôi đoán hai người thích như vậy. Lẽ nào không đúng?”

Minh Hy không bận tâm đến lời chống chế của Tiểu Tạp, mà lại sững sờ vì Minh Lăng lưu đoạn phim hai người ân ái vào Tiểu Tạp, sau đó cầm đi.

Xưa nay mặt mày anh cứ lạnh tanh mà giờ cũng không giấu được nụ cười. Tiểu Tạp thấy anh cười liền sốt sắng, “Tôi làm vậy đúng chứ?”

Minh Hy bảo, “Sau này chưa được chủ nhân ra lệnh thì đừng có tự ý làm mấy cái chuyện này.”

Tiểu Tạp có phần ủ ê “à” một tiếng.

Tuy chưa vào bếp bao giờ, song đến khi cháo sôi, Minh Hy ném thử, tự thấy cũng ngon ra phết nên hết sức ưng ý.

Minh Lăng ngủ mê mệt tới tận nửa đêm mới tỉnh giấc, có lẽ cuộc tình ái trước đó quả thực đã hao mòn quá nhiều năng lượng nên bụng dạ cậu đói meo.

Minh Hy bê đồ ăn vào cho cậu, Minh Lăng vét sạch bát cháo, sau đó mới sực nhớ, “Anh hai, anh nấu đây à?”

Minh Hy nói, “Nấu theo hướng dẫn Tiểu Tạp cho xem đấy. Em thấy sao?”

Minh Lăng liếm môi, hôn lên miệng anh cái “chóc”, “Ngon dễ sợ, em thèm ăn thêm một bát nữa quá.”

Minh Hy vui vẻ múc thêm một bát cho cậu, cậu vừa ăn vừa lúng búng, “Tủ lạnh còn đồ ăn liền, bánh quy vũ trụ, anh lấy cho em ăn cũng được mà.”

Minh Hy gạt đi, “Không bỏ bằng cháo.”

Hai người ôm nhau trong bóng tối tâm sự câu được câu chăng, Minh Lăng dần dần mệt mỏi ngủ thiếp đi. Cơ thể Minh Hy vừa ấm áp vừa an toàn, cậu nép vào lòng anh đi sâu vào cơn mơ.

Trong giấc chiêm bao chấp chờn, dường như thân thể cậu nóng lên, nóng đến phồng da, thế là đưa tay tụt cả quần ngủ lẫn quần lót mình xuống, đạp chân cho quần trượt ra.

Tay Minh Hy sờ qua, bắt được tay Minh Lăng. Có vẻ tay anh giúp cậu dễ chịu hơn, cậu liền cầm nó đặt lên bụng mình. Minh Hy lấy làm kinh ngạc song không phản ứng gì, được một lát, Minh Lăng mơ màng ngồi dậy, anh buột miệng hỏi, “Lăng Lăng sao thế, buồn đi vệ sinh à?”

Minh Lăng không thèm đoái hoài anh, khoanh chân ngồi, cởi phăng chiếc áo phông rồi ném sang một bên, bây giờ mới thở phào một hơi, tiếp tục ngã xuống giường, trùm chăn ngủ vùi.

Minh Hy há hốc mồm, sau đó buồn cười kéo Minh Lăng vào lòng.

Nhiệt độ buổi đêm cũng không cao, hơn nữa phòng không bật hệ thống điều hòa nhiệt độ, Minh Hy sợ cậu rét, bọc cậu vào chăn ôm chặt.

Minh Lăng giãy giụa, giãy giụa, giãy một hồi không thoát, liền rên hừ hừ, “Nóng quá đi...”

Minh Hy sờ thử thấy cơ thể trắng muốt của cậu nóng như hòn than, không khỏi lo lắng hay là cậu ốm, cuống cuống lôi Tiểu Tập tới quét hình Minh Lăng vẫn còn đang mơ màng. Tiểu Tập cho biết, “Lăng Lăng động dục.”

Minh Hy tắt nguồn Tiểu Tập bỏ trên tủ đầu giường. Tiểu Tập cực kỳ không cam tâm, tỏ vẻ nó sẽ không tự tiện quay chụp nữa đâu, đừng tắt nguồn nó, nhưng chưa kịp nói đã bị đại ca lạnh tay lẹ mắt tắt ngóm.

Chất dẫn dụ Omega của Minh Lăng không nồng như kỳ động dục, nhưng nếu Tiểu Tập đã nói vậy... Minh Hy đặt cậu nằm ngay ngắn trên giường, phủ lên trên, hôn môi cậu, tay vuốt từ vai xuống. Da Minh Lăng nóng nà như lụa là, nhưng vì cậu hơi gầy nên có thể sờ thấy cả xương sườn cậu.

Tuy người gầy, mà mông cậu lại tròn căng. Anh chạm lên, bàn tay anh to bản, có thể nắm trọn một bên mông cậu. Bị lớp chai sần nơi ngón cái anh cọ xát, cậu nhú mào dật ra tiếng rên ngọt lịm, ánh mắt cũng mê mờ như phủ sương.

Minh Hy hôn môi cậu, cậu liền ôm quàng vai và cổ anh, da chạm da, tóc chạm tóc, thậm chí còn tự mình giàng chân, thấp giọng rủ rỉ, “Anh hai...”

Minh Hy hôn má và tai cậu, “Muốn à?”

Minh Lăng đáp nhỏ một tiếng “vâng”, bởi vẫn còn chênh vênh giữa mơ và thực nên không hề ngưng ngừng, chỉ cảm giác cơ thể quá nóng, đằng sau lại trống rỗng, rất muốn được anh hai âu yếm.

Minh Hy cũng bị lời này của cậu thấp lên ngọn lửa dục cháy hừng hực, lập tức ngậm môi cậu hôn thật sâu. Tiếng thở phì phò đan quện tiếng nước bọt ướt át quanh quẩn khắp căn phòng. Minh Lăng hôn theo bản năng lại tự biết cách thở, nín kéo môi Minh Hy không cho anh rời khỏi, một cánh tay đặt trên vai anh, một tay quá yếu lại mết mỏi, trượt xuống, đụng trúng tay anh liền cầm lấy đặt lên ngực mình, để anh vuốt ve.

Minh Hy hôn cậu nồng nhiệt, ngón tay nhẹ nhàng vân vê đầu ngực cậu. Ngực cậu trước đó được liếm hôn xoa nắn hây còn sưng, giờ đây cả cọng nhè nhẹ đã đủ làm cậu vừa đau vừa ngứa, thế nhưng tê dại song hành cùng nỗi thống khoái nhất thiết phải có Minh Hy mới có thể giảm bớt, ấy thế mà càng cơn trớn lại càng thấy khó nhịn.

Cuối cùng Minh Hy buông tha đôi môi cậu, cậu khẽ hé môi, hừ nhẹ từ xoang mũi, tiếng rên ngứa ngáy và khiêu gợi này càng làm Minh Hy thêm động tình.

Anh đỡ lưng cậu bằng một tay, ngậm một bên đầu ngực, vắn vít nó bằng lưỡi.

“Ưm hừm...” Minh Lăng cảm thấy thích, nhưng sự trống rỗng trong thân thể càng lúc càng bành trướng, cậu không thể không nhắc chân gác bên hông anh, nhẹ nhàng cọ xát, thậm chí còn vươn tay tự an ủi phía trước mình. Nhưng vẫn chưa đủ, vẫn không giống những cái đụng chạm của anh, cậu lại khóc, “Anh hai... A... Anh hai...”

Minh Hy nâng cậu lên, để cậu ngồi trên người mình, sau đó cầm bàn tay bé nhỏ của cậu xoa nắn thứ đó của anh. Anh nhắc người cậu lên cao, hôn ngực cậu, tay xoa mơn phía trước cậu trong khi phía sau cậu đã lại ướt đầm, dịch tình chảy cả trên đùi Minh Hy.

Lúc này Minh Hy phát hiện chất dẫn dụ Omega của Minh Lăng không giống ngày thường, không nồng như lần động dục trước, nhưng lại đang đói khát anh hơn cả.

Minh Lăng ngồi trên người anh, một tay cầm tay anh, một tay xoa nắn thứ rắn đanh, nóng rực và thô lớn nọ. Thế nhưng cậu cảm thấy thật nhọc nhằn, bèn thu tay ôm cổ Minh Hy, dán miệng vào thứ đó để mà ma sát, thậm chí chẳng cần động tác dư thừa, cái cửa động nhỏ nhắn và ướt sũng không ngừng khép mở trực tiếp nuốt đỉnh đầu cái đó của anh vào, kế tiếp cậu cắn răng, ngồi xuống chậm chậm, xoang mũi vuột ra tiếng rên ừ ừ.

Minh Hy ôm cậu, nhin một chút mới dám tự mình chuyển động. Minh Lăng mắt nhắm mắt mở, con người còn rất mơ hồ, Minh Hy hoài nghi phải chăng cậu chưa hề tỉnh lại? Thế nhưng thấy sắc mặt cậu hồng hào, vẻ mặt cũng ra chiều hưởng thụ lắm, anh cũng phần khởi theo.

Minh Hy bị sự nhiệt tình của cậu lây nhiễm, *** càng bộc phát. Sau khi Minh Lăng tự ngồi xuống được, lại chẳng có sức để làm bước tiếp theo.

Minh Hy liền siết eo cậu, ôm cậu lên lên xuống xuống, bản thân cũng tới tấp thúc lên trên, lần nào lần nấy đều vào sâu hút. Tuy Minh Lăng đã tự tiết ra rất nhiều dịch thể, trơn trượt vô cùng, song vách ruột bên trong luôn tự động co ép lại, từng vòng từng vòng ùn lên kẹp anh, sít sao và chặt chẽ, nên mỗi lần cử động cũng không quá trơn tru.

Minh Lăng đang động tình, cần cổ ngửa ra, môi bặm, tim nện như trống dồn, toàn thân trên dưới đỏ ửng, nhiệt độ cơ thể nóng hôi hổi, mồ hôi rịn li ti.

Cả người Minh Hy cũng đầy mồ hôi. Anh thở hổn hển, hôn vai cậu không ngơi nghỉ, liếm láp rồi miết qua đầu răng sau vai cậu. Bỗng Minh Lăng ôm anh mạnh hơn, anh tức thời cảm thấy bụng mình nóng nóng, thì ra cậu bắn ra.

Anh hôn môi cậu, chuyển động một hồi rất lâu sau đó mới đạt cao trào trong cơ thể Minh Lăng.

Anh ôm cậu thở hồng hộc, đoạn thả cậu xuống giường, hôn mi mày, hôn mũi, hôn môi hoa, hôn cằm cậu.

Khi bị anh buộc chặt bên dưới bằng một dải lụa, Minh Lăng đã hoàn toàn tỉnh táo. Minh Lăng tự may đồ ở nhà, tơ lụa kiểu này không thiếu, Minh Hy kiếm một dải màu hồng buộc cậu lại.

Cậu tựa vào chăn, lơ mơ nhìn anh cặm cụi, sau đó bừng tỉnh, sáng sốt, “Anh hai, sao lại buộc em vào thế?”

Minh Hy ngẩng ngửa tác phẩm của mình rồi cúi xuống hôn lên cái nơi xinh xẻo và dễ thương của cậu, “Em bắn bốn lần, em quản nó cho nghiêm đi.”

Thân thể Minh Lăng vẫn còn nao nao bởi cuộc triển miên ban nãy. Cậu cau mày, “Em ứ cần.”

Minh Hy nhào người tới hôn cậu. Cậu mệt rã rời, vẫn cố ôm lưng Minh Hy. Thân thể anh rất cường tráng, vuốt ve anh luôn cảm thấy rắn như đá, cậu không quá ham sờ bèn chuyển tay xuống sờ hông anh. Cảm nhận thịt nơi ấy mềm hơn, cậu dùng ngón tay cào cào. Anh run lên, túm tay cậu trở về chỗ.

Tình dục lại nhộn nhạo trong xác thân, đầu óc đương mơ hồ đột nhiên như nghĩ ra điều gì đó, cậu âm thầm tính toán gian xảo song mặt lại làm bộ ngây thơ mà hỏi, “Anh hai không thích em sờ sao?”

Giọng Minh Hy khản đặc, “Ừ, anh thích, nhưng lần này em phải mở đường Omega cho anh vào. Lăng Lăng, bọn mình sinh một đứa con nhé?”

Minh Lăng nghe anh nhắc đến con, mặt càng đỏ hơn, gật gật, ý nghĩ muốn nghiên cứu mộng anh hai thỏa thuê cũng phai nhạt.

Phòng đã bật hệ thống điều chỉnh độ ẩm sao cho hợp với làm tình nhất, ánh sáng hơi tù mù, Minh Lăng nằm nơi chỗ, trắng hồng nõn nà, tựa thể đang phát sáng.

Nhìn lên Minh Hy mạnh mẽ và điển trai phủ bên trên mình, Minh Lăng đầy yêu thương và khát vọng, mong ngóng được gần gũi anh thêm.

Minh Hy vuốt ve cậu, hỏi khê, “Ồ Ossifer mình có quay phim, em cắt vào trong Tiểu Tập, phải không?”

Minh Lăng xấu hổ không để đâu cho hết, dĩ nhiên còn lâu mới trả lời anh mà úp mặt xuống chăn không thèm quan tâm anh nữa. Minh Hy khom người bật Tiểu Tập trở lại, phát đoạn phim hồi xưa.

Thực ra mà nói, Minh Hy chẳng có sở thích xem video “nóng” quay cảnh làm tình trước kia đâu (?), chỉ có điều anh phát hiện Minh Lăng càng thẹn thò thì càng động tình, đường Omega càng dễ mở, nên anh buộc lòng phải (?) làm vậy.

Tiểu Tập quả thực làm tròn bổn phận, không phát ra âm thanh phá phong cảnh, tận tâm tận lực chiếu video lên trần nhà.

Đây là cảnh Minh Hy và Minh Lăng trên giường lần ở Ossifer. Vì trước đó đã mất rất nhiều sức lực, cơ thể Minh Lăng đã bủn rủn từ lâu, yếu ớt nằm trên giường. Bị ham muốn đầy dọa, cậu chỉ còn biết rên và khóc, co mình trong khuỷu tay Minh Hy, chẳng thể nào suy nghĩ.

Minh Lăng vốn úp mặt vào chần, nghe thấy động tĩnh cũng không thể không chuyển mặt qua xem liền thấy trên trần nhà đang hiện hình ảnh ba chiều.

Bởi cậu nằm dưới, nên thực chất không quay mấy đến cậu, hầu hết đều là quay anh cậu.

Tiếc là Minh Hy hình như không phát giác chuyện này, anh chỉ mãi nghĩ khi Minh Lăng mắc cỡ càng dễ động dục và mở đường Omega, chứ không biết bởi vì Minh Lăng nhìn thấy anh trai mình, hoặc giả, vì biết rõ ràng mình đang làm tình cùng anh trai mới càng khiến cậu dễ mở đường Omega hơn.

Minh Lăng quơ quào muốn chụp lấy Tiểu Tập, “Đừng chiếu.” Tưởng như sắp khóc.

Minh Hy cầm tay cậu trở về, sau đó trực tiếp nhấn cậu vào nụ hôn, tay sờ soạng ngực cậu. Minh Lăng lại bị anh hôn mất cả lý trí, căn phòng vang vọng âm thanh và hình ảnh cậu làm tình cùng anh hai tháng trước khiến cậu vừa ngượng vừa hưng phấn. Đến lúc Minh Hy hôn nơi hạ thân cậu, vuốt ve cẳng chân thanh tú của cậu, cậu đã chẳng còn tâm trí quan tâm cơn ngứa ngáy trên chân, chỉ mê ly nhìn hình ảnh trên trần nhà, nhìn dáng người lực lưỡng của Minh Hy và gương mặt trầm mê của cậu, cơ thể cậu càng rực cháy, cử động nhỏ nhắn bên dưới co rút không thôi, cả ra giường cũng bị thấm ướt.

Minh Hy hôn từ đùi lên hông cậu, tới khi thực sự tiến vào trong cậu, cậu đã hết chịu nổi, bấu chặt lấy vai anh, khóc nỉ non dưới từng đợt va chạm.

Minh Hy hết hôn lại vuốt ve cậu. Cơ thể Minh Lăng biết bao mềm mại, gác chân cậu lên vai anh cũng chẳng có gì khó chịu. Tại thời khắc Minh Hy bị khoái cảm che lấp tư duy, cảm nhận đường Omega của Minh Lăng mở ra, bản năng giục anh ôm siết Minh Lăng vào lòng, sau đó vọt vào, những lúc này Minh Lăng luôn rất rất đau, khó chịu khóc càng dữ dội hơn.

Sau cao trào, Minh Hy ôm Minh Lăng trấn an. Đáng nhẽ sau khi anh rút ra cậu sẽ dễ chịu hơn mới phải, chưa kể khi dịch thể bắn vào cổ tử cung trong đường Omega sẽ hạ nhiệt ham muốn của Omega đi, nào ngờ lần này Minh Lăng không hề cảm thấy thế. Cậu được anh ôm mà người ngợm cực kỳ khó chịu, ngay chốc sau, cậu buồn nôn. Minh Hy hoảng sợ, vội vàng bế cậu vào nhà vệ sinh, Minh Lăng nhào vào bồn cầu nôn thốc tháo, càng lúc càng không ngừng được, lúc sau gần như kiệt sức.

Minh Hy chỉ kịp rửa ráy qua loa cho Minh Lăng rồi xỏ quần áo cho cậu, cũng tự mình rửa ráy rồi mặc quần áo, bế Minh Lăng ra cửa.

Minh Lăng khó chịu cực độ, gần như ngất đi.

Tiểu Tập cũng hoang mang, lúc lên xe còn băn khoăn, “Sao Lăng Lăng lại ốm nhỉ?”

Minh Hy nào còn tâm trí bận tâm tới nó, chỉ ôm chặt Minh Lăng, an ủi cậu suốt, “Không sao đâu, sắp đến bệnh viện rồi.”

Lát sau Tiểu Tập phân tích ra kết quả. Nó quặt lái cho xe bay lên, sau đó trình bày, “Ở lần đầu tiên Omega động dục, đại ca bắn tinh cả thấy bốn lần trong đường tử cung của cậu ấy, tỷ lệ thụ thai hơn 90%. Tôi đoán Lăng Lăng đang mang thai, lại bị anh bắn tinh trong đường tử cung nên mới sinh bệnh.”

Minh Hy sững sờ, bỗng chốc công nhận nó phân tích rất chuẩn.

Anh không nên bắt Minh Lăng mở đường Omega, như vậy sẽ không xảy ra việc này.

Tiểu Tập thấy Minh Hy có vẻ đồng ý với ý kiến của nó, lanh chanh bổ sung thêm, “Tôi có thể kết luận rất nhanh. Phân tích đoạn phim ‘nóng’ hồi trước của hai người, phát hiện bốn lần đại ca làm Lãng Lãng mở đường Omega đều tốn hai phút không bảy giây.”

Minh Hy, “...”

Minh Hy không thể không nói y chang Minh Lãng, “Tiểu Tập, để chế độ im lặng.”

Tiểu Tập, “...”

Ở thành phố Winston, Omega tập trung chủ yếu ở khu A nên ngay ở đây có bệnh viện chuyên chữa trị cho Omega lớn nhất Sacher này. Minh Hy nhanh chóng đưa Minh Lãng đến nơi.

Kết quả khám chữa đã có chỉ trong thời gian ngắn. Minh Lãng đích thực là đang có thai, là bé trai, hiềm nỗi chưa biết là Alpha hay Omega vì thai nhi trong bụng mới được hơn hai tháng.

Bác sĩ tất nhiên là biết ngài Trung tướng Minh Hy tiếng tăm lừng lẫy. Sau khi xác nhận Minh Lãng không việc gì, chị làm tròn chức trách lương y liền bắt tay Minh Hy nói, “Chúc mừng ngài đã có tin vui.”

Minh Hy vẫn chưa hết lo về Minh Lãng, “Cảm ơn, tôi có thể đưa vợ về nhà không?”

Bác sĩ gật gù, “Lần này không sao cả, chẳng qua là phản ứng bài xích thôi. Chỉ có điều, khi Omega mang thai, không được bắn dịch thể vào đường Omega.”

Minh Hy nói, “Cảm ơn bác sĩ.”

Bác sĩ còn cho anh cảm nang về Omega mang thai, còn dặn dò đôi chút việc nữa mới để anh đưa Minh Lãng về.

Hai người ra về rồi, nữ bác sĩ Beta mới nở nụ cười, “Trung tướng Minh Hy anh minh oai phong mà cũng có lúc gây chuyện bối rối thế đấy. Không ngờ mình có thể may mắn được thấy người vợ bí mật của ngài ấy, quả là một Omega xinh đẹp, hơn nữa coi mời vừa cưới đã có thai, thật đáng ăn mừng.”

Về nhà, Minh Lãng có phần bồn thần khi biết tin mình đã mang bầu hơn thai tháng, ngồi im trên giường, hỏi Minh Hy, “Anh hai, bọn mình có con thật ư?”

Minh Hy hôn trán cậu, “Ừ, phải rồi. Em không xem ảnh à, con đang trong bụng em.”

Minh Lãng có chút ngơ ngẩn, “Em sắp làm mẹ.” Và rồi một nụ cười tươi hiện trên gương mặt cậu, “Em sắp làm mẹ.”

19. Chương 19: Ngoại Truyện 2: Thai Nghén

Minh Lãng dọn về căn hộ Minh Hy được cấp cho. Đó là một biệt thự nho nhỏ độc lập, không thể so với căn nhà ở Ossifer của cậu, song ở hành tinh Sacher này nó đã là một mái nhà quá tốt, Minh Hy làm Tư lệnh đội quân số 6 nên mới được hưởng ưu đãi này.

Anh đưa cả thám Bates đến Sacher, tuyển thêm hai nữ Beta giúp việc, còn trang bị người máy gia dụng tối tân nhất, bố trí nhà cửa chu đáo đầu ra đấy.

Vì Minh Lãng đang mang thai nên việc gì cũng phải tỉ mỉ, cẩn trọng.

Vợ có thai mà Minh Hy cũng không được phép ở nhà. Anh đến đây trấn giữ biên cương Chernobyl chứ không phải đến để hưởng thụ cuộc sống vợ chồng, thành thử dần xếp mọi việc ổn thỏa, anh phải trở lại pháo đài Chernobyl.

Pháo đài được cải tạo từ hai ngôi sao băng khổng lồ và mười chiếc chiến hạm đồ sộ đã bỏ đi. Nơi đây giáp ranh đế quốc Ansa, không cần thông qua trạm trung chuyển mà chỉ cần bay qua vũ trụ, địch đã có thể tấn công.

Vậy nên chiến sự ở đây bùng nổ liên miên, có điều hiện giờ tương đối bình lặng, bởi lẽ nội bộ đế quốc Ansa đang hồi cao trào của cuộc chiến tranh đoạt đế vị, chẳng còn mấy tâm tư đi tiến đánh Oss.

Có pháo đài Chernô ngăn cản đế quốc Ansa nên hành tinh Chernô nằm ở phía sau lại khá an toàn, yên ổn.

Minh Lăng đã quen với việc Minh Hy xa nhà.

Từ bé đến lớn hai người vẫn nương tựa lẫn nhau, nhưng từ lúc Minh Lăng bắt đầu biết ghi nhớ, Minh Hy đã theo học trường đế quốc, chỉ có kỳ nghỉ mới về nhà, bầu bạn với cậu. Sau này Minh Hy tốt nghiệp, tuy trên danh nghĩa là nhậm chức ngay tại Ossifer, không phải ra tiền tuyến, nhưng phần lớn thời gian đều phải ở tổng bộ, hiếm khi về nhà.

Hai người bạn cậu gần gũi chẳng được bao lâu mà phần nhiều chỉ toàn xa cách, Minh Lăng đã lấy làm quen.

Vậy nên trong thời gian mang thai, Minh Hy lại phải có mặt ở pháo đài, Minh Lăng không tỏ vẻ buồn bã gì. Lúc tiễn anh đi, cậu còn nhìn anh bằng đôi mắt trong veo, chỉ nói đơn giản, “Em sẽ tự chăm sóc bản thân, anh hai đừng lo cho em.”

Minh Lăng gọi điện thoại cho Minh Hy. Cái thai của cậu đã hơn năm tháng, bụng nhô cao nhưng không quá to. Cậu mặc áo rộng thùng thình, ngồi trên ghế, mỉm cười với Minh Hy, “Hôm nay em đi bệnh viện kiểm tra, em nhờ Tiểu Tạp gửi ảnh con cho anh rồi đấy, anh đã xem chưa? Bác sĩ bảo có khả năng là Alpha, nhưng phải sáu tháng mới biết chắc chắn.”

Minh Hy đang ở trong trung tâm điều khiển, mặc quân phục, kẻ bên lập lòe vô số bức ảnh tinh tú. Anh nhìn cậu dịu dàng hết mực, “Anh xem rồi. Thực ra là Omega thì càng tốt, con sẽ vẫn ở bên em. Hôm qua em nói mấy hôm nay thân thể là lạ hả? Đi bệnh viện bác sĩ nói sao? Bị làm sao?”

Minh Lăng lắc đầu, “Em kiểm tra một lần bằng người máy y tế rồi, không bị sao hết trơn. Hôm nay đi viện cũng mãi hỏi về con nên quên khuấy mất phải hỏi bác sĩ. Nhưng lúc bác sĩ kiểm tra có nói không bị sao cả, hẳn là không sao. Chắc tại em nhớ anh quá, anh hai, gần đây tiền tuyến khá yên bình phải không? Chừng nào anh mới về?”

Minh Hy nói, “Anh sẽ sắp xếp thời gian về thăm em.”

Cậu vui vẻ nhoẻn cười, “Em chờ anh.”

Đạo này Minh Lăng luôn cảm thấy cơ thể mình quái lạ, nằm trên giường cứ trần trọc mãi. Sâu trong cơ thể lục đục một loại khát khao cồn cào, cậu thậm chí còn nghĩ phải chăng mình vào kỳ động dục?

Cầm cảm nang mang thai đọc cũng không thấy ghi chú, chỉ nói sơ qua là, khi Omega nam mang thai sẽ không vào kỳ động dục.

Cơ thể khó chịu làm cậu mất ngủ, đành trở dậy lên mạng, đăng nhập diễn đàn thảo luận về thời gian mang thai của Omega, tự dò trường hợp của mình, lập tức thấy ngay có rất nhiều chủ đề viết về Omega động dục trong lúc mang thai.

“Nếu thai nhi là Alpha, bắt đầu từ tháng thứ sáu, Omega mang thai đứa bé sẽ bị ảnh hưởng, rất dễ động dục.”

“Hồi tôi chữa con, bắt đầu từ tháng thứ sáu luôn trong tình trạng ham muốn, không tài nào ngủ nổi, chồng lại không ở nhà, tôi bị hành hạ rõ khổ.”

“Tôi cũng vậy, nhưng con tôi là Alpha nữ, tháng thứ tám mới động dục, may mà có ông xã ở nhà không thì ngày ấy cũng quá gian nan.”

“Thai đầu tiên của tôi là Omega, khá là an ổn, nhưng thai thứ hai là Alpha, quả thực lúc nào cũng ham muốn nhưng lại không dám đòi hỏi quá. Nếu không có chồng ở nhà thì thật khó chịu.”

...

Minh Lăng đọc hết bài này, âm thầm thở dài. Anh hai không có ở nhà, phải làm sao giờ?

Vài ngày sau, Minh Lăng cảm thấy mình càng khát vọng dữ dội hơn, song kiểm tra thử chất dẫn dụ Omega lại không thấy điểm bất thường.

Tối lên giường lăn qua lộn lại không ngủ được, cơ thể nóng bừng, rất muốn được anh trai ôm, nhưng anh nào có ở đây.

Cậu ngẫm nghĩ, bèn bò dậy bật đèn, ôm gối, để Tiểu Tập gọi điện cho Minh Hy.

Minh Hy tiếp máy nhanh chóng. Anh vẫn chưa đi ngủ, có điều đã về phòng ngủ, có lẽ mới tắm xong nên anh cởi trần, nửa thân trên trần trụi lộ ra đường cong đẹp mắt. Đối diện với Minh Lăng trong điện thoại, anh nở nụ cười dịu dàng, “Có chuyện gì vậy Lăng Lăng, giờ này mà còn chưa ngủ.”

Tóc Minh Lăng hơi dài, mềm mại xoa trên vai càng tôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cậu, mi mày đen nhánh, hai má ửng hồng. Cậu ôm gối hỏi, “Anh hai, bao giờ anh mới về?”

Minh Hy vươn tay chạm vào Minh Lăng trong hình ảnh ba chiều, “Phải mấy ngày nữa. Sao thế em?”

Cậu tỳ cằm lên gối, rèm mi dài rũ xuống, không nhìn anh, nói nhỏ, “Em nhớ anh quá.”

Giọng cậu ra chiều tủi thân khiến Minh Hy thật sự áy náy, “Mấy ngày nữa anh sẽ về. Chờ anh được không?”

Minh Lăng gật gật, lại ngẩng đầu nói, “Mấy nay người ngợm khó chịu, em lên mạng tìm hiểu, có rất nhiều Omega nếu mang thai Alpha sẽ dễ bị con gây ảnh hưởng. Anh hai, anh hiểu chưa?”

Kỳ thực mới đầu Minh Hy chẳng hiểu mô tê gì, nhưng nhìn dáng vẻ động tình của Minh Lăng, anh hiểu ngay tắp lự. Khổ nỗi giờ anh đang tít pháo đài Chernobyl xa xôi, chẳng thể ở bên Minh Lăng, anh không có cách nào đành an ủi, “Anh sẽ gắng về sớm nhất có thể, để em phải khổ cực rồi.”

Minh Lăng lắc nguầy nguậy, nhìn Minh Hy, cảm thấy cơ thể càng bứt rứt. Xương cốt như rã ra, mặt cũng đỏ ửng, hơi thở nặng nề, ánh mắt đáng thương nhìn Minh Hy trong màn hình, hổn hển nói, “Anh hai, chạm vào em đi.”

Lời này của cậu thật sự gây chết người. Minh Hy chạm vào hình ảnh cậu cũng chỉ chạm đến không khí, nhưng anh dường như ngửi được cả mùi chất dẫn dụ Omega Minh Lăng tỏa ra. Thân thể anh cũng nóng lên vô thức, thậm chí dục vọng dưới thân bắt đầu gồ lên.

Anh hít một hơi thật sâu, giọng đã khản đặc, “Lăng Lăng, em yêu, coi tay em là tay anh, tự vuốt ve mình đi, được không?”

Minh Lăng chậm chậm nhắm mắt, tự kéo quần xuống, bụng cậu hơi to nhưng hai đùi vẫn thon và dài. Minh Hy nhìn chằm chằm, bản thân cũng khó kiềm nén, tiếng thở dốc dầm tình xuyên qua điện thoại rơi vào tai Minh Lăng, cậu ngược mắt nhìn anh trên màn hình, dáng vẻ nhần nhện của anh càng làm cơ thể cậu khô nóng, buộc phải vén áo ngủ lên. Vật dưới thân đã ngóc đầu, cậu tự mình xoa nắn, nhưng dường như có sở thể nào cũng vẫn thấy không đủ. Cậu khóc thút thít, “Anh hai... Em muốn anh cơ...”

Minh Hy nhìn Minh Lăng trên màn hình, không thốt nửa lời.

Minh Lăng sờ soạng phía trước một lát rồi mò ra nơi phía sau, ở đó đã ướt sũng, ngón tay dễ dàng len vào. Đầu tiên là một ngón, sau là ba ngón, vậy mà vẫn vô phương giảm bớt hơi nóng trong thân xác. Cậu nức nở, đút vào cả bốn ngón, lại vòng tay kia qua vuốt ve dẫu rằng sau vai, thở gấp gấp không ngừng. Mãi bao lâu sau, phía trước cậu mới tiết ra, nhưng chẳng suy suyển cảm giác khó chịu đến từ từng cơn sóng tình xô bồ trong cơ thể cậu chút nào.

Cậu úp mặt xuống gối mà khóc. Minh Hy chỉ nói, “Lăng Lăng, em chờ anh.” Liên ngắt máy.

Người Minh Lăng bứt rứt, trèm chần cọ xát liên tục. Bởi cả cậu lẫn Minh Hy đều chẳng lường trước sẽ xảy ra động dục trong thời gian mang thai nên Minh Hy đi mà không chuẩn bị bất cứ thứ gì giúp cậu bớt cơn động dục ở nhà hết.

Minh Lăng đến nông nỗi này, không muốn để người giúp việc bắt gặp, đành cuộn chăn kín bưng dùng tay giải quyết, khắp căn phòng chỉ còn luẩn quẩn tiếng thở dốc và tiếng cậu khóc nghẹn.

Đến khi tay đã mỏi không thể cử động được nữa, cơ thể mới dễ chịu hơn chút đỉnh. Cậu rót nước uống một ít, lại chui vào chăn ngủ thiêu thiêu.

Không rõ đã ngủ bao lâu, thân thể lại khó chịu. Cậu cố gạt mọi ý nghĩ về cơ thể mình sang một bên nhưng cũng không có hiệu quả. Lại cục cựa trong chăn, không dám làm gì quá trớn sợ tổn thương đến con, cậu nín thở gọi thầm, “Anh hai.” Nước mắt tuôn trào khó dần nén.

Tuy phòng ngủ chỉ có một mình cậu, cậu vẫn thấy bẽ bàng, đành kéo chăn lên trùm kín đầu mình. Một lát sau, tựa hồ cậu nghe thấy tiếng động, tưởng người máy gia dụng vào, cậu buột miệng, “Tôi muốn ngủ, đừng vào quấy rầy tôi.”

Giọng cậu nghe vào tai hầy còn nghẹn ngào, còn có phần sụt sịt.

Nhưng người máy cứ như thể không nghe thấy, tiếp tục đi về phía giường cậu. Kế đó, cậu cảm giác mép giường lõm xuống, kinh ngạc khôn xiết, hắt chăn ra.

Minh Hy cúi xuống hôn lên môi cậu, “Em yêu, anh về gấp.”

Minh Lăng nhìn anh trân trối, rõ ràng bởi quá mừng rỡ mà chưa biết phản ứng thế nào.

Minh Hy lại cúi mình hôn, dịu dàng nhìn cậu, “Lăng Lăng?”

Cậu nâng tay, vuốt má anh, “Anh hai, là anh thật à? Anh nói mấy ngày nữa mới về cơ mà?”

Minh Hy phủ tay mình lên tay cậu, “Anh về ngay đây.”

Minh Lăng ôm chầm lấy anh, khóc lóc, “Anh hai, không có anh ở nhà, em khó chịu lắm.”

Minh Hy vỗ về cậu, sau rồi nói, “Anh đi tắm trước rồi đến em, được không?”

Minh Lăng lưỡng lự mãi mới chịu thả tay, “Em cũng muốn vào phòng tắm với anh. Em sợ anh rời đi, đây sẽ chỉ còn là giấc mộng của em.”

Bởi vậy nên Minh Hy bế cậu khỏi giường. Minh Lăng ngả vào ngực anh, nâng tay vuốt ve khuôn mặt anh. Bị hàm râu anh cấn cá nơi lồng bàn tay, cậu mới có cảm giác chân thật.

Minh Hy đặt cậu ngồi xuống một bên ghế, tự mình đi tắm. Minh Lăng suy tư, gọi, “Anh hai, em cũng tắm.”

Minh Lăng lại trở lại bế cậu vào bồn, sau đó tắm cho cậu.

Cậu cúi nhìn bụng mình, lại nhìn sang dáng người rất mực khỏe khoắn và đẹp mắt của Minh Hy, không khỏi sượng sùng, “Anh hai thấy em có xấu không?”

Minh Hy đã tắm xong nửa thân trên cho cậu, lúc này lại kéo cậu vào lòng tắm nốt nửa thân dưới. Nghe cậu hỏi, anh hôn từ môi chuyển qua tai cậu, tay xoa xoa chiếc bụng to, “Nói gì chứ? Làm sao Lăng Lăng của anh mà lại xấu?”

Mắt Minh Lăng sáng lập lòe, chủ động hôn môi Minh Hy.

Hai người tắm xong quay lại phòng ngủ, Minh Hy đặt Minh Lăng lên giường, hôn bờ môi đẹp, nói dịu dàng, “Em yêu, anh muốn em.”

Minh Lăng quàng tay ôm lưng anh, “Em đang mang thai con, phải làm sao giờ?”

Cậu nằm trên chiếc giường mềm mại, ngoan ngoãn nhìn Minh Hy. Nụ hôn của anh làm cậu xúc động, nhiều hơn vẫn là yên tâm.

Cậu úp tay hai bên má anh, thủ thỉ, “Em rất nhớ anh hai.” Rất nhớ anh cứ ở bên em mãi thế này. Biết về sau quá ích kỷ, cậu đành nuốt lại không dám thốt ra.

Nhưng Minh Hy nhìn vào mắt cậu cũng đã đủ hiểu. Anh vừa hôn, vừa kéo chăn đắp cho cậu, âu yếm thơm má, nhẹ nhàng hỏi, “Lăng Lăng, anh hôn con được không?”

Minh Lăng gạt đầu, “Anh hôn con đi.”

Minh Hy cười, dời nụ hôn xuống, chui vào chăn hôn bụng cậu, hôn đến khe khàng, vuốt đến nhẹ nhàng...

Minh Lăng cảm thấy trong cơ thể bập bùng một ngọn lửa mãi, thân nhiệt nóng hổi, mong mỗi được anh hai ve vuốt, muốn anh ôm, muốn cùng anh hợp thành một thể. Nhưng, chỉ như hiện tại, hai người chỉ trò chuyện, anh kề bên, cậu đã thấy đủ đầy.

Sự đủ đầy nhỏ nhoi khiến Minh Lăng chạnh choáng vì hạnh phúc.

Nhưng lúc này Minh Hy đã hôn dọc từ bụng cậu xuống dưới. Anh ló ra khỏi chăn, vuốt ve bàn chân cậu, thậm chí nâng nó lên cắn mấy hơi. Chân Minh Lăng có máu buồn, bị anh hết hôn lại cắn, cậu ngứa ngáy không chịu nổi, cười khanh khách đạp chân, “A... Anh hai... Đừng hôn chân em, nhột quá...”

Minh Hy hôn lên cẳng chân, “Ừ, không chạm vào chân em nữa.”

Ánh mắt hai người đối diện nhau, âu yếm vô hạn. Khung ngực Minh Lăng phập phồng, khẽ nói, “Anh hai, anh vào đi.”

Minh Hy lại vào chăn, ôm nghiêng Minh Lăng vào lòng, quần riết vào hôn, tay cầm tay cậu kéo xuống phía dưới. Chỉ một lát, đằng sau Minh Lăng lại ướt, anh cầm ngón tay Minh Lăng tự sờ phía sau của cậu. Cậu tránh khỏi cái hôn của anh, mắt ngân ngấn nước hớp hồn vô cùng, khiển trách, “Đừng xấu tính nữa đi.”

Minh Hy bám theo hôn không tha, khom lưng cười cười, dịu dàng nhìn cậu, “Anh xấu tính chỗ nào chứ?”

Minh Lăng muốn giật ngón tay đang bị Minh Hy ép sờ nơi động sau về nhưng Minh Hy giữ chặt. Cậu quạu quọ thở hổn hển mấy hơi, cơ thể bị chất dẫn dụ của Alpha kích thích sớm trở nên mềm nhũn từ lâu, đã chẳng rút được ngón tay về, ngược lại còn thêm một ngón, thêm hai ngón, tự chọc vào mình. Bên trong tràn ra càng nhiều dịch thể, ngón tay rút ra dính theo tiếng nước ướt rượt. Mặt Minh Lăng đỏ kè, trợn mắt nhìn Minh Hy, tỏ ra tội nghiệp hết sức, “Anh hai, đáng ghét.”

Minh Hy bị cậu nhìn như vậy sao còn dám trêu đùa, bèn ấn môi xuống môi cậu, “Là lỗi của anh, anh sai, anh đền tội được không?”

Minh Lăng thần thờ nhìn anh, nổi rõ không trong cơ thể chỉ mong ngóng được Minh Hy lấp đầy. Giọng cậu ngọt lị, “Anh hai, sờ phía trước em đi.”

Minh Hy chèn gối dưới eo cậu, cúi mình xuống hôn, ngậm vật bé cứng của cậu vào miệng, đồng thời mơn trớn khắp người cậu.

Thân thể Minh Lăng mỗi lúc một nóng. Cậu tự rút tay ra, nắm chặt chăn, lần thần nhìn không trung, tấm thân run rẩy dưới cái an ủi nhẹ nhàng của Minh Hy. Bị một trận khoái cảm chồm đến, cậu dật ra tiếng rên, gọi Minh Hy, “Anh hai... Anh hai... A...”

Tiếng cậu mềm mại mà ngọt ngào, so ra là tiếng rên chào thua trước *** thì càng giống lời thổ lộ âu yếm nhiều hơn.

Minh Hy mút cho cậu đến tận khi bắn ra mới nhồm lên, nghiêng người ôm cậu từ đằng sau, vừa hôn lỗ tai cậu vừa dỗ dành, “Em yêu, vì con bọn mình, mình chỉ có thể như này thôi.”

Minh Lăng chéch mặt lại muốn anh hôn môi. Anh ôm ghì cậu, trao nụ hôn, lại đưa ngón tay xuống dưới mở rộng, đoạn nâng chân cậu lên, chậm chậm tiến vào.

Đã một thời gian chưa được thân mật, động sau có vẻ chặt hơn thường ngày đôi chút, Minh Hy vừa vào đã hít sâu mấy hơi, xoa bóp đùi Minh Lăng không ngừng để cậu thả lỏng. Cậu vỗ nhẹ tay lên bụng mình, ban nãy con cậu đập bụng làm cậu hốt hoảng bất ngờ. Cậu cắn răng, giục khẽ, “Anh hai di chuyển đi.”

Minh Hy chậm rãi chuyển động từ sau lưng cậu, bởi sợ làm đứa bé bị thương nên động tác anh thực từ tốn, tay vuốt ve khắp người Minh Lăng mãi, để cậu thoải mái hơn được chừng nào hay chừng ấy.

Minh Lăng cứ ngoái lại nhìn anh, “Anh hai, em... Ừ... Em muốn nhìn anh.”

Minh Hy không còn cách nào khác, đành thông thả rút ra, đặt Minh Lăng nằm ngang giường, lót gối kê chân cho cậu cẩn thận. Bây giờ anh mới đứng một chân trên thảm, một chân quỳ gối xuống mép giường, ôm chân cậu tại khuỷu tay, từ từ đâm vào và chuyển động.

Hai má Minh Lăng đỏ lựng, ngẩng nhìn Minh Hy say đắm.

Minh Hy cúi xuống hôn cậu, “Lặng Lặng, nếu khó chịu chỗ nào phải nói anh ngay.”

Cậu siết tấm ra giường dưới thân, theo từng cử động của Minh Hy, ma sát trong cơ thể làm cậu thoải mái, nổi đê mê thống khoái truyền từ thân lên não. Cậu mơ màng. Cả căn phòng chỉ còn tiếng Minh Hy đưa đẩy, va đập vào cơ thể cậu, tiếng nước nhớp nhúa và tiếng sột soạt của chăn gối. Cậu cảm giác mình đang trên con thuyền nhỏ, trôi trôi theo sóng cả, mà con sóng ấy chính là anh trai cậu nên cậu chẳng hề e sợ sẽ bị lật thuyền.

Cậu khản nghệt rên xiết, thở hổn hển, “Ừm... Anh hai... Em yêu anh...”

Minh Hy thêm động tình, động tác càng mạnh mẽ. Minh Lặng bị anh đè có hơi mất thoải mái liền chau mày, Minh Hy vội vàng di chuyển chậm lại, nhắc chân cậu lên liếm hôn. Minh Lặng há miệng thở dồn dập, bỗng chốc toàn thân run bắn, phía trước cậu đạt cao trào.

Minh Hy dừng lại vuốt ve phía trước cậu, hôn bụng cậu. Cậu mở lớn mắt, ngón tay đang vút chặt ra giường cũng buông lỏng.

Vì e ngại Minh Lặng đang thai nghén, Minh Hy không dám quá phóng túng, chỉ làm một lần rồi ôm Minh Lặng đi tắm rửa, sau đó anh cho người máy gia dụng vào dọn dẹp giường cho hai người. Thả Minh Lặng xuống giường, lúc này anh lạnh lẽo cầm quần áo sạch tới vạt cho cậu.

Minh Lặng ngồi tựa ở đầu giường trong bộ dạng trần truồng, bởi quá trắng, cậu dường như phản quang trong tia nắng ban mai chiếu rọi từ ô cửa sổ.

Minh Hy chỉ che nửa người dưới bằng một tấm khăn mặt, ngồi nơi mép giường, cầm quần lót Minh Lặng xỏ vào cho cậu.

Minh Lặng nhìn anh, chẳng tự giác phối hợp, để tùy Minh Hy nhắc chân cậu rồi tròng quần lót vào. Hai chân cậu gác trên vai anh, anh hôn chúng rồi ôm cậu, vỗ khe khẽ vào bờ mông đầy đặn, “Lặng Lặng đói chưa? Anh gọi Bates nấu bữa sáng nhé.”

Cậu cười nhìn anh, “Mới này không đói, giờ thì đói rồi.”

Tay Minh Hy sờ râm phía trước cậu một phen, lại hôn chụt lên lỗ tai cậu, “Vừa này em muốn thứ khác.”

Minh Lặng giơ chân cho anh xỏ chiếc quần rộng vào. Quần vừa được kéo lên, cậu dùng đầu ngón chân gãi chiếc khăn đang quấn quanh hông anh ra, ngón chân ve vãn vật thể to lớn vốn chỉ đang hơi mềm xuống. Minh Hy hít một hơi, ôm chầm lấy cậu vật xuống giường, kéo quần cậu lên hoàn toàn, kể tiếp mới khẽ cắn vành môi cậu, “Đúng là càng ngày càng hư, đã thế này rồi, còn dám ghẹo anh?”

Minh Lặng nhướng mày cười cười, “Anh hư thì có. Ban này anh làm cái gì đấy hả? Anh toàn ép em làm trò em không thích, anh bắt em tự sờ mình, còn lấy ngón tay... Anh mới là đồ hư đốn...”

Thế là Minh Hy không người ngậm và cắn thứ thanh tú bên dưới cậu, cậu vuột miệng ra tiếng “A...” nho nhỏ.

Âm thanh này chọc ngoáy lỗ tai anh càng làm anh hít thở nặng nhọc, vất vả lắm mới nhịn được xuống, nhanh chóng lấy áo mặc nốt vào giúp cậu. Vì đang có thai mà đầu ngực Minh Lặng thâm màu hơn, trong lúc cài cúc áo, anh lại cúi xuống hôn một hồi hai bên đầu ngực.

Minh Lặng đành phải chịu đựng ngọn lửa tình bị anh khơi mào, tay siết gối, không dám động đậy.

Mặc xong quần áo cho Minh Lặng, Minh Hy tắt tả lấy cả bút tất cho cậu đi nữa, đến lúc này mới mặc đồ cho mình. Bởi ở nhà, anh không mặc quân trang, chỉ mặc áo sơ mi và quần dài Minh Lặng may cho anh, chân đất đi đi lại lại khắp phòng.

Bên ngoài khung cửa sổ sát sàn ở phòng ngủ là ban công thềm thang, Minh Hy dìu Minh Lặng qua ban công ngồi ghế, đoạn phân phó Bates mang bữa sáng lên.

Bữa sáng vô cùng ngon lành, đầy đủ chất dinh dưỡng.

Minh Lặng dùng bữa, Minh Hy không để ai bên cạnh, tự mình ngồi bên vừa ăn vừa phục vụ cậu ăn.

Sau bữa sáng, Minh Lăng phơi nắng đến buồn ngủ, hơn nữa lửa dục trong thân vẫn chưa tắt, chỉ biến thành đốm lửa âm ỉ, cháy rầm rứt trong cậu.

Minh Hy vào thư phòng một lúc mới quay lại với Minh Lăng. Thấy cậu gần như ngủ quên mất, anh bế cậu vào phòng, đóng cửa sổ lại. Đặt cậu xuống giường, anh cúi hôn má cậu, “Ngủ trên giường đi.”

Cậu nghe anh nói thế liền tỉnh lại, ánh mắt ngập ngựa kinh hoàng, nhìn anh hỏi, “Anh hai, sắp phải đi sao?”

Minh Hy ngồi tại mép giường, cúi xuống phủ lên cậu, hơi thở hai người giao hòa, “Dạo này biên cảnh khá yên, anh có thể ở nhà cùng em mấy ngày.”

Minh Lăng thở ra nhẹ nhõm, ngơ ngẩn nhìn anh, “Anh hai lên giường ngủ với em đi.”

Minh Hy đồng ý, đi thay một bộ áo ngủ, lúc này mới trèo lên giường.

Vải quần áo có mềm mại thì Minh Lăng rúc vào lòng anh mới được thoải mái.

Độ rầy Minh Lăng không được ngủ ngon, mí mắt nặng trĩu và tèm nhèm, song lửa dục cứ cháy mãi trong thân khiến cậu bứt rứt quá đỗi. Cậu vui mặt vào hôm vai Minh Hy, cầm tay anh, lim dim ngủ.

Bởi cứ bị lửa dục thiêu đốt, thật sự ngủ không được sâu, Minh Lăng nửa mê nửa tỉnh lại cựa quậy trong lòng Minh Hy, lảo đảo, “Anh hai, anh vuốt vuốt em được không?”

Minh Hy thấu triệt tình trạng cơ thể Minh Lăng. Anh hôn trán cậu, đỡ cậu ngủ như thể ngày còn thơ bé, nhẹ nhàng xoa lưng. Minh Lăng ngủ giấc mơ màng, cảm thấy cái vuốt ve cách một lớp quần áo thật sự rất không thoải mái liền vén cao chiếc áo ngủ rộng rãi, khua khoắng tìm tay anh đặt lên ngực mình. Anh nhẹ nhàng nắn véo đầu ngực cậu, cậu thỏa mãn thở hử hử, tiếp tục ngủ.

Minh Hy trợn tròn mắt nhìn gương mặt xinh đẹp hiền lành lúc ngủ của Minh Lăng, nhẹ tay xoa vuốt khắp làn da mịn màng, từ xương sống trượt xuống eo, lại luồn vào quần ngủ. Cảm giác quần lót cậu đã ướt, chất dẫn dụ Omega trong phòng đậm mùi hơn, anh khều ngón tay kéo quần lót cậu ra, men theo kẽ mông mò vào cửa động, nơi ấy mấp máy theo từng nhịp thở của cậu. Chầm chậm đưa ngón tay vào dò xét, kể đó thung dung đâm vào rút ra. Mùi hương chất dẫn dụ Omega tỏa khắp phòng, cậu bé bỏng của anh nằm trong vòng tay, và cả cái nơi ướt nóng đang hút lấy ngón tay anh, tất cả đều khơi lên ngọn lửa nồng cháy mà anh lại chỉ có thể chịu đựng.

Minh Hy ôm trọn Minh Lăng bằng một tay, một tay giúp cậu dập ngọn lửa tình, bấy giờ cậu mới ổn an mà ngủ say trong cánh tay vững chắc.

20. Chương 20: Ngoại Truyện 3: Mê Hoặc

Đứa con đầu tiên của Minh Hy và Minh Lăng là một bé Alpha nam, đặt tên là Minh Tử Yên.

Ngày Minh Lăng đẻ, Minh Hy trở về chăm cậu.

Đối với Minh Lăng mà nói, dù quá trình đẻ đớn đau không thể tả thành lời nhưng cuối cùng nhẫn nhịn vẫn qua, nhìn qua là được rồi, trông thấy đứa con, cậu quên hết mọi thống khổ, chỉ còn lại niềm yêu thương dành cho con nhỏ.

Minh Hy lúc ấy cũng ở phòng sinh cùng Minh Lăng, nhìn cậu đớn đau quá, sau này chẳng còn muốn có con nữa.

Mà thể chất Minh Lăng cũng không dễ mở đường Omega, chỉ cần không bắn tinh vào đường Omega, cậu sẽ không mang thai. Về sau mỗi lần làm tình, Minh Hy chẳng còn để cậu phải mở đường Omega.

Để quốc cấm Omega sinh nở giống nòi vĩ đại, vậy nên ngoại trừ các Omega cực kỳ đặc biệt, Omega bình thường không được phép uống thuốc tránh thai, hơn nữa thuốc cũng sẽ gây ảnh hưởng đến khả năng sinh

nở của Omega, từ nhỏ họ đã được giáo dục không được phép sử dụng thuốc. Chưa kể, loại thuốc này dân thường không thể mua được, chỉ có thể có từ những đơn thuốc đặc biệt do bác sĩ kê thôi.

Minh Hy không hề nghĩ tới chuyện tránh thai bằng cách dùng thuốc cho Minh Lăng, chỉ là mỗi lần làm tình không bắt cậu mở đường Omega ra để bắn vào nữa.

Ban đầu Minh Lăng vẫn chưa phát hiện, sau vài lần, cậu bỗng ngờ ngợ.

Anh hai trước kia toàn dùng đủ mọi cách để cậu mở đường Omega, vậy mà thời gian gần đây không còn lật đi lật lại cậu để cậu động tình hơn như trước, thậm chí cậu không mở đường Omega nữa, anh hai cậu tựa hồ cũng không quá bận tâm.

Minh Lăng không rõ tâm tư Minh Hy, còn tưởng mình đã mất hấp dẫn đối với anh rồi, hốt nhiên lo âu ghê lắm.

Cậu đăng nhập diễn đàn hôn nhân gia đình của Omega, giấu tên gửi chủ đề hỏi thăm chuyện này và xin giúp đỡ, ngay lập tức có người trả lời: “Chắc cảnh bạn sinh con giáng mạnh vào hứng thú chuyện ấy ấy của anh ta rồi nên sau này lên giường cũng chỉ trượt quớt cho có thôi.”

“Chồng tôi cũng vậy đấy, anh nói nhìn tôi sinh con làm anh chịu nổi, sau này mỗi lần làm chả còn nhiệt tình bằng lúc trước.”

“Lúc đẻ mà để chồng đứng bên nhìn sẽ làm suy giảm vẻ đẹp nghiêm trọng trong lòng các lão ấy.”

Đương nhiên, cũng có Omega tính khí dạn dĩ trả lời: “Nếu một Alpha hết hứng thú, hết yêu chỉ vì Omega lúc đẻ con cho anh ta không đẹp, thế thì vứt! Đến Cục hôn phối Omega tố giác đi, ly dị phút cho xong.”

Đối với Omega, ly dị là chuyện hết sức đau lòng. Họ bị chịu ảnh hưởng từ thể chất, người đầu tiên đánh dấu hoàn toàn họ không chỉ khắc ghi vào tim họ mà còn mãi mãi lưu dấu không phai trên thân thể họ, khiến họ sinh ra cảm xúc quyến luyến sâu sắc dành cho người đó, để rồi mai sau sẽ rất khó chấp nhận ai khác, không chỉ bởi con tim khó nhận mà ngay cả cơ thể cũng khó nhận. Hơn nữa, Alpha mới cũng rất khó xóa bỏ dấu ấn của Alpha cũ trên người Omega.

Nói thì nói vậy, nhưng không hẳn Omega không thể ly dị, tái hôn. Omega nào có Alpha đã qua đời cũng có thể tái giá.

Chỉ là tỷ lệ rất thấp.

Cho nên một bài trả lời ngược đường của Omega nọ lập tức làm mọi người im re thật lâu, cuối cùng không còn ai trả lời chủ đề này nữa.

Thế nhưng Minh Lăng đã biết điều mình cần biết từ nó rồi.

Cậu nghĩ, có lẽ anh hai đã thấy bộ dạng chứa đẽ của cậu mà tụt hứng với cậu thật? Song, giả sử anh hai thực sự đã không còn yêu cậu nữa, cậu sẽ ly dị anh chẳng?

Khỏi cần nghĩ, Minh Lăng cũng biết đáp án là không. Kể cả Minh Hy có hết yêu cậu, cậu vẫn yêu anh không đổi dời, không ly hôn.

Nên nếu đã không tính đường ly hôn, chỉ còn lại một lối duy nhất, đó là nghĩ biện pháp giữ Minh Hy ở lại với mình, để lòng anh không thay, dạ anh không đổi.

Minh Tử Yên mới tròn một tuổi nom giống Minh Hy y tạc hay phải khen chính là Minh Hy phiên bản chibi. Chỉ khác là đường nét Minh Hy góc cạnh hơn, mắt sâu hơn, thần sắc kiên nghị hơn, còn Minh Tử Yên thì trắng trắng mềm mềm, mồm chu chu, mắt lúng liếng to tròn, mũi xinh xắn, nhưng có thể đoán trước, khi nhóc lớn sẽ giống hệt Minh Hy cho coi.

Nhà có con thơ nên thuê hẳn hai Beta dày dặn kinh nghiệm đã được cấp giấy chứng nhận về chăm sóc em bé, nhờ vậy Minh Lăng đỡ nhọc mệt hơn hẳn.

Minh Lăng bế con, gọi điện cho Minh Hy.

Ngồi trong thư phòng, không gian hiện lên hình ảnh Minh Hy ngồi ở đầu dây bên kia nhận điện thoại. Vì quá rõ ràng, hệt như đang đối diện với người thật vậy.

Minh Lăng bế con đi sờ sờ bố, “Con trai, nhìn bố con kia.”

Minh Tử Yên đã biết nói vài từ, bập bẹ kêu, “Bố.”

Minh Hy nhìn con rất đổi hiền hòa, rồi lại chuyển tầm mắt về vợ, nói, “Lăng Lăng, mấy hôm nữa anh về.”

Minh Lăng mừng rỡ gật đầu, “Em chờ anh về.”

Kỳ động dục của Minh Lăng diễn ra khá quy luật, miễn là không có anh hai ở gần ảnh hưởng đến cậu thì đại để cứ ba tháng cậu lại vào kỳ động dục vô cùng mẫn cảm, thường thường vẫn động tình khó nhịn, nhưng so ra còn có thể chịu đựng.

Minh Hy hiểu tình trạng cơ thể cậu lần quy luật này. Trong khoảng thời gian gần đây biên cảnh tương đối thanh bình, những khi Minh Lăng động dục, anh đều có thể về nhà với cậu.

Lần này cũng thế.

Minh Hy sắp về, Minh Lăng bèn chuẩn bị tươm tất ở nhà.

Đủ các món Minh Hy thích ăn, có món còn phải là nguyên liệu quý hiếm vận chuyển từ xa xôi tới, còn may cả quần áo cần thiết cho Minh Hy mặc ở pháo đài...

Minh Lăng là hình ảnh một người vợ nơi hậu phương mẫu mực nhất, làm công việc bình thường nhất, sống thẳng ngay bình thường nhất, nhưng cũng hạnh phúc và an nhiên.

Phòng ngủ của Minh Hy cùng Minh Lăng ở tầng ba, Minh Tử Yên thì được bảo mẫu chăm sóc ở tầng hai.

Minh Lăng sắp vào kỳ động dục nên không xuống nhà nhiều. Tuy người giúp việc đều là Beta nhưng đôi khi Beta cũng bị chất dẫn dụ của cậu ảnh hưởng, do đó cậu chỉ ở trên lầu sử dụng người máy trí tuệ, lại được thể Minh Lăng thích cài đặt chương trình nên cũng thích xài người máy hơn.

Minh Hy về đến nhà, Minh Lăng đã đứng đón ở cửa. Anh bước tới bế Minh Lăng vào nhà. Nhà còn mấy người hầu, hai người tất nhiên không làm gì thân mật quá đà ngay tại phòng khách.

Minh Hy chỉ hôn lên má Minh Lăng, “Em yêu, nhớ em vô ngần.”

Minh Lăng cười cười, “Ừm, em cũng nhớ anh.”

Minh Hy đi tắm rửa, ngồi ăn cơm với cả nhà, rồi anh ôm con trai đùa nhau một hồi. Minh Tử Yên rất chi khâu khỉnh và bụ bẫm. Alpha lớn lên bao giờ cũng khỏe mạnh, chỉ mỗi Omega là hay bệnh vặt vì sức khỏe yếu.

Thế nên đứa con đầu tiên mà là Alpha thì quá tốt rồi, bởi lẽ Alpha dễ nuôi hơn Omega rất nhiều.

Song trong lòng Minh Hy, Alpha là lũ da dày thịt béo, không cần quá tốn công chăm nom.

Anh chơi với con một lúc rồi để bảo mẫu ẵm đi, Minh Lăng muốn theo chăm con cũng bị Minh Hy ẵm ngựa, phi thẳng lên tầng ba.

Bị anh bế vào nhà tắm, giở mặt vào cổ hôn cậu điên cuồng, cậu ngựa cổ đẩy anh ra, nói, “Anh hai, tối hăng làm. Em phải đi dỗ, con mới chịu ngủ cơ. Chứ không tạo nữa nó không thấy em đâu kiểu gì cũng khóc.”

Minh Hy hôn nghiêng môi cậu, giọng nói đậm mùi ***, khàn khàn, “Nó yếu đuối đến nỗi cần em dỗ mới chịu ngủ sao? Không nên chiều chuộng Alpha quá, cứ để mặc nó khóc.”

Minh Lăng bắt bình bĩu môi, “Anh hai nói cái gì vậy?”

Thấy cậu không vui, anh liền ôm ghì, “Được rồi, anh nói sai. Nếu đã vậy thì anh chỉ hôn em thôi.”

Thế là Minh Lăng để cho anh hôn. Hai người đã không được gần gũi nhau hơn hai tháng, chỉ từ một cái hôn đã trở nên động tình khó nén.

Chất dẫn dụ Omega trên người Minh Lăng vốn dĩ chưa chín đến kỳ động dục, mà bị Minh Hy kích thích, kỳ động dục lập tức đến sớm hơn lịch. Mùi chất dẫn dụ Omega trong phòng tắm nhất thời trở nên sục nức.

Minh Hy đặt Minh Lăng lên bệ để giở quần áo, ôm eo cậu, luồn tay vào lớp áo quần vuốt ve người cậu.

Tuy Omega mang thai khó nhọc nhưng sau khi sinh con cũng dễ lấy lại dáng. Ba tháng sau khi sinh Minh Tử Yên, thân mình Minh Lăng gần như đã khôi phục y chang lúc bình thường.

Minh Hy xoa bụng cậu, nơi này đã phẳng lì rồi.

Minh Lăng ngửi thấy mùi chất dẫn dụ Alpha từ anh, thân thể lại nhũn nhão, lại tê dại, khoảng trống ngày một mở rộng sâu trong thân xác. Dù sao cũng gần ba tháng rồi cậu nào có được bên anh thế này đâu.

Má cậu ửng đỏ, cặp mắt ngấn nước và dần mê mờ, Minh Hy biết ngay cậu đã động tình. Anh chuyển nụ hôn từ tai xuống đến vai, bàn tay đang xoa bụng cậu cũng đã cởi xong từng chiếc cúc áo.

Áo sơ mi của Minh Lăng vướng tại khuỷu tay. Minh Hy hôn dọc xuống theo cổ cậu, vừa liếm vừa hôn nơi đầu ngực. Cậu cảm thấy một trận kích thích như giạt điện lan tỏa rộng khắp, một phần truyền thẳng lên não, tựa thể trong đầu đang nổ rộ một màn pháo hoa sáng chói một phần thì trôi xuống bên dưới làm eo cậu nhũn ra, cơ thể lại càng rỗng hoác, thêm muốn lửa nóng của Minh Hy khóa lấp cậu, từng phân da thịt cũng thêm nhạy cảm bội phần...

Minh Hy lại hôn liếm trở xuống người cậu, cậu đã ngồi không vững. Lúc trước xây cái bệ ở đây cốt cũng vì công dụng này, cho nên nó vốn rất rộng.

Minh Hy trải tấm khăn tắm to dùng lên bệ, cho Minh Lăng nằm xuống, bản thân nhẩn nha liếm hôn mãi nơi lỗ rốn xinh xinh. Minh Lăng quàng trên vai anh, ngón tay anh cũng thoăn thoắt cởi quần cậu, tiện thể tụt cả quần lót cậu xuống, trông thấy bé cứng phía trước cậu đã vểnh lên và rỉ nước, anh ngậm thẳng vào miệng. Cơ thể cậu run lên bất thần, chân gác trực tiếp lên vai anh. Anh liên tục liếm mút thứ phía trước, tạo ra từng đợt mê đắm dội mạnh khiến thần trí cậu u mê, kêu rên ừ hừ. Minh Hy nắn bóp bờ mông đầy đặn của cậu, chen ngón tay vào rãnh mông, đụng vào nơi cửa động đã ướt ươn ướt. Đút thẳng hai ngón vào, chậm rãi rút vào rút ra, anh kích thích cậu cùng lúc cả sau và trước, tiếng cậu rên xiết vang vọng khắp phòng tắm, chẳng mấy chốc đã tiết ra, phía đằng sau càng ướt hơn. Anh vẫn đang mặc bộ quần áo ban nãy vừa về tắm xong, nay anh cởi quần giải thoát cho vật thể hùng mạnh đã nóng rực và thẳng đánh, đặt ở mông cậu, nhấn vào.

Bên trong đột nhiên bị nhồi nhét, Minh Lăng vừa đau vừa thích bật ra tiếng kêu, âm thanh nửa nũng nịu nửa sảng khoái, “A... Anh hai...”

Minh Hy cầm chân cậu, đỡ eo cậu, bắt đầu chuyển động, cảm xúc chân thật làm Minh Lăng sung sướng tột đỉnh, phía trước cậu nhanh chóng ngóc dậy lần nữa. Cậu bấu tay nơi mép bệ, trùng trùng nhấp nhô tựa con thuyền trong sóng nước theo từng đợt đẩy đưa va chạm của Minh Hy.

Minh Hy không chạm vào thứ phía trước cậu, mà cúi xuống ấn môi hôn vai và ngực cậu mãi. Tuồng như anh cũng mất kiểm soát với chính bản thân mình, độ mạnh động tác vô cùng dữ dội, lần nào cũng thúc mạnh vào tận nơi sâu thẳm trong cậu. Cậu rên la giữa cơn thống khoái, chẳng còn tâm trí để nghĩ suy bất kể điều gì khác.

Cả hai người đều đầm đìa mồ hôi, phòng tắm cũng đậm đặc mùi hương chất dẫn dụ Alpha và Omega quấn quýt nhau.

Lưng Minh Lăng bị cọ trên khăn tắm có phần khó chịu, Minh Hy nâng cậu dậy, để chân cậu quăn quanh hông mình, còn anh thốc lên trên liên tiếp. Mãi một lát sau, cả hai đều đạt cao trào giữa bể kích động.

Lồng ngực Minh Lăng phập phồng không thôi, hồi lâu sau mới định thần trở lại, phát hiện anh hai vẫn áo quần tử tế, cậu không khỏi thấy mình quá *** đáng, má càng đỏ gay gắt. Được Minh Hy bế đi tắm, cậu lí nhí, “Anh hai, em muốn đi xem con thế nào.”

Minh Hy hôn má cậu, “Ừ, được.”

Tắm tấp xong xuôi, Minh Lăng chẳng còn bao khí lực để động dậy, ban nãy Minh Hy di chuyển quá mạnh bạo làm mông cậu đến giờ vẫn còn râm rắm đau. Để Minh Hy vận quần áo cho mình, cậu nằm nghỉ một lúc mới thấy đỡ hơn. Minh Hy nằm xuống cạnh cậu, dịu dàng nhìn cậu, lại cầm tay cậu đưa lên môi hôn.

Minh Lăng cũng nhìn anh, “Anh hai, mình xuống nhà đi. Đến giờ con ngủ rồi.”

Minh Hy đồng ý, ngồi dậy bế Minh Lăng đi xuống. Vì có con rồi, kỳ thực Minh Lăng không quen được anh trai ôm ra phòng ngủ nữa, cậu cự nự đòi xuống nhưng anh không chịu thả, xuống lầu hai rồi anh mới bỏ cậu xuống.

Hai người cùng vào gian phòng em bé của Minh Tử Yên.

Omega nam không có sữa, Minh Lăng cũng thế, có thai ngực cũng không phát triển, nên Minh Tử Yên phải ăn sữa bột.

Năm nay Minh Tử Yên một tuổi. Alpha độ một tuổi là hiếu động lắm rồi, Minh Tử Yên đã có thể tự đi chập chững, chẳng qua không đi được xa thôi.

Thành thử, phòng em bé có một chiếc giường thâm thấp siêu lớn, trải nệm thật dày, có lan can cho Minh Tử Yên vịn bám, nhóc thường thường chơi đùa ở trong.

Minh Lăng vào phòng là ngồi vào giường, chơi với Minh Tử Yên. Minh Hy ngồi cạnh một chốc, anh không hứng thú lắm với việc chăm trẻ con, vừa vận việc quân có chuyện cần làm, anh nhấc với Minh Lăng một tiếng rồi lên thư phòng lầu ba.

Lâu lắm anh mới có dịp về nhà mà chẳng ở cùng con được bao lâu, Minh Lăng hơi thất vọng, nhưng cậu nhanh chóng gạt cảm xúc này qua một bên. Anh hai vốn bận rộn, được về đã là tốt rồi, bản thân cậu không nên đòi hỏi.

Tính Minh Tử Yên nghịch, tối rồi cũng chẳng chịu ngủ. Minh Lăng nhìn đồng hồ thấy đến giờ bèn bế nhóc ra khỏi chiếc giường đầy ắp đồ chơi, cùng bảo mẫu vệ sinh cho nhóc rồi thả nhóc xuống chiếc giường nhỏ để ngủ.

Minh Tử Yên nằm trên giường, nhìn Minh Lăng mà mắt tròn xoe. Minh Lăng cúi xuống hôn nhóc rồi tắt đèn, ngồi kể chuyện cho nhóc nghe trong làn ánh sáng tờ mờ, giọng nói hiền hòa làm Minh Tử Yên buồn ngủ, ừ ừ gọi mẹ xong, nhóc ta ngủ khì.

Minh Tử Yên ngủ rồi, cậu dặn dò bảo mẫu mấy việc, sau đó mới lên lầu.

Thấy anh hai còn đang làm việc trong thư phòng, cậu tự mình về phòng ngủ.

Lên giường, chui mình vào chăn, cơ thể hãy còn chút uể oải và trống rỗng bởi ham muốn kỳ động dục. Cậu nhớ lại vừa rồi ở phòng tắm, Minh Hy không khiêu khích đến khi cậu mở đường Omega rồi mới bắn tinh, cậu thấy rất buồn, trộm thở dài trong chăn. Ưu tư một lát, cậu trở dậy, đi thay quần áo.

Minh Hy ra khỏi thư phòng, theo mùi hương chất dẫn dụ của Omega, anh biết Minh Lăng đã về phòng ngủ. Anh xuống lầu xem con trai rồi cũng về phòng.

Đèn phòng ngủ đã vãn tắt tối, chăn trên giường phồng lên, là Minh Lăng đã ngủ.

Anh cũng thay đồ ngủ, lên giường.

Vừa ngả lưng xuống, Minh Lăng liền nhích về phía anh, anh vươn tay ôm cậu vào lòng, để đầu cậu tựa vào hõm vai mình, nhẹ nhàng xoa tóc cậu, lại tém chăn, lúc này mới bỏ tay vào chăn ôm cậu. Tay vừa đặt lên tấm lưng kia, Minh Hy tức khắc phát hiện có gì đó không ổn, vì quần áo Minh Lăng đang mặc không phải vải đồ ngủ.

Anh vội bật đèn cho sáng, hôn trán cậu rồi mới hỏi, “Em yêu, đang mặc cái gì thế?”

Minh Lăng không mở mắt, chỉ dụi dụi vào ngực anh.

Anh xốc một phần chăn lên nhìn mới biết Minh Lăng mặc bộ thường phục quân đội anh để ở nhà. Bộ quân phục màu đen, anh mặc dĩ nhiên là vừa in, nhưng mặc trên người Minh Lăng thì chẳng khác nào cái váy.

Lối tư duy của Omega và Alpha cách biệt nhau rất lớn. Về cơ bản, nếu hai ngân hà quá xa nhau, đến khi muốn tiếp cận nhau sẽ phải tốn thời gian dài lâu để hai ngân hà dung hợp.

Thời gian đầu, Minh Hy cũng tắc tị trước một số suy nghĩ lạ lùng của Omega.

Nhưng rồi Alpha sẽ cưới Omega, Alpha cũng phải học về tư tưởng của Omega, vả lại Minh Hy đã sống cùng Minh Lăng từ lâu lắm, lẽ đương nhiên anh hiểu được cậu.

Minh Lăng mặc áo anh nhưng không mặc quần, hai cẳng chân trắng dài trần trụi, đen trắng đan xen, ủa đến một vẻ đẹp khó tả thành lời. Vậy mà sao gương mặt Minh Lăng không phải động tình khó nhin nào đó, mà lại là nổi bi thương như thể đang chờ hiến tế.

Minh Hy ngồi dậy, ôm Minh Lăng vào lòng, hôn lên bờ môi non mềm xinh xẻo, lại vuốt má cậu, dịu dàng hỏi, “Lăng Lăng yêu dấu, em sao vậy?”

Bấy giờ Minh Lăng mới ngược mắt, vòng tay lên ôm cổ Minh Hy, “Anh hai, em muốn anh.”

Minh Hy hôn bên vành tai cậu, đưa tay xuống sờ mông, phát hiện cậu chẳng mặc cả quần lót. Cởi nút thắt bộ quân phục trên người cậu, anh nhận ra trong lớp quân phục cậu không mặc gì. Anh kinh ngạc lắm, lại thương cậu quá chừng, “Sao lại mặc cái này hả? Cứng như này, cọ lên da em sẽ khó chịu.”

Minh Lăng chui vào lòng anh, nói nhỏ, “Em nghĩ anh sẽ thích.”

Minh Hy hôn môi cậu, hôn một hồi mới dừng lại, cởi toàn bộ nút thắt áo cậu, cởi xuống, đoạn quần chắn bọc cậu vào ***g ngực, bàn tay to bản vuốt ve lưng cậu, “Ừ, em mặc đúng là đẹp lắm, nhưng em không thấy khó chịu à?”

Minh Lăng nhìn anh, “Em nghĩ anh thấy em mặc như vậy sẽ có hứng hơn, sẽ lao lên giường nhào vào em ngay.”

Minh Hy bị cậu chọc cười, tay xoa bờ mông tròn của cậu, hơi thở cũng phì phò. Anh ôm cậu ngồi cười trên anh, nhìn vào mắt cậu không dời đổi, “Em yêu, anh quả thực rất muốn nhào vào em luôn, nhưng anh cảm nhận được em đang có tâm sự, anh quan tâm đến việc này hơn đấy. Nói anh biết, rốt cuộc là làm sao?”

Con người Minh Hy là màu xám lẫn giữa màu đen, khi chăm chú nhìn ai đó sẽ tạo cảm giác nồng nàn và ái ý vô danh. Đầu phải khi không mà bao nhiêu Omega ao ước được gần cho anh? Như An An nói, chẳng phải chỉ bởi anh cao ráo, điển trai, tài giỏi, mà trên hết, tuy anh thuộc tuýp người lạnh lùng ngoài mặt, song khi nhìn vào đôi mắt anh thật kỹ, sẽ biết ngay anh ngay thẳng và vững vàng nhường nào, cùng biết bao dịu dàng chất chứa làm họ không thể cự tuyệt.

Lúc này Minh Lăng cũng không chịu nổi đôi mắt sâu ấy, cậu đột ngột nhắm nghiền mắt, úp mặt vào bả vai rộng lớn của anh, nói thầm thì, “Anh hai, anh không yêu em như trước nữa, em lo.”

Minh Hy lấy làm ngỡ ngàng, vuốt ve tóc cậu ôm mặt cậu ngẩng lên, nhìn sâu vào mắt, “Sao lại nghĩ thế chứ, em yêu, làm sao anh có thể thay lòng với em?”

Minh Lăng mím môi mấy bận mới bảo, “Anh hai, nếu anh không yêu em nữa, anh cũng nói cho em biết nha. Em không mong mình ngủ cạnh nhau mà tâm tư cả hai lại không tương đồng.”

Minh Hy bị giật mình không nhẹ, “Lăng Lăng, em nói gì thế? Sao lại nghĩ thế?”

Anh hiểu Omega hay nghĩ ngợi nhảy cảm và chú ý tiểu tiết, lại thường thích trầm tư lan man, nhưng anh không ngờ cậu nghĩ đến cả loại chuyện anh đã hết yêu cậu. Anh không biết phải giải thích ra sao để cậu gạt ý nghĩ này đi.

“Là vì gần đây anh không về nhà ư? Lúc nào cũng ở xa em là anh không đúng, nhưng không có chuyện anh không yêu em đâu.”

Cậu nhìn anh, khê thỏ thẻ, “Em cảm giác từ lúc em sinh con, anh không nhiệt tình với em bằng trước kia, toàn làm chiếu lệ.”

Minh Hy quả thực ù ù cạc cạc, ôm chặt cậu hơn, “Sao lại nghĩ thế hở em? Lăng Lăng, anh có điểm nào chưa tốt sao?”

Minh Lăng nói, “Em không biết nữa. Nhưng dạo này anh chẳng hề đòi em mở đường Omega cho anh vào, lần nào cũng làm cho có rồi thôi, mà cũng không kiên nhẫn như hồi trước. Vừa rồi anh làm kiểu gì đến giờ mông em còn đau...”

Minh Hy thộn mặt mất một lúc. Với Alpha, bị vợ chê mình chưa dốc hết sức trên giường là việc nhục nhã nhất.

Cơ mà hiện tại so với nỗi nhục đó, nguyên nhân khiến Minh Lăng hiểu lầm và bất an còn quan trọng hơn.

Minh Lăng nói rồi, càng bối rối hơn lúc chưa nói. Cậu nhìn Minh Hy mà phân trần, “Anh hai... Em... Không phải em chỉ trích anh đâu...”

Minh Hy hôn hôn khoe môi cậu, đặt tay cậu lên tim mình, “Lăng Lăng, anh sai khi trót làm em đau. Nhưng mà, anh không ngờ em lại hiểu lầm. Đích thực là dạo này anh không muốn em mở đường Omega cho anh vào.”

Minh Lăng nhú mày, “Vì sao?”

Anh lại hôn lên môi cậu một cái, mới áp vào trán cậu, “Anh không muốn có con nữa.”

Minh Lăng sợ hãi hỏi, “Vì sao?”

Minh Hy đáp, “Lúc sinh Minh Tử Yên, em vất vả quá, Omega lại chỉ được phép sinh tự nhiên, anh không muốn em phải đau đớn đi sinh con như vậy nữa. Hai đứa mình có Minh Tử Yên là đủ rồi, bố mẹ anh cũng chỉ sinh mình anh.”

Minh Lăng chẳng thể liệu tới lý do là vậy. Cậu ngẩn ngơ hỏi, “Chứ không phải anh hai hết yêu em sao?”

Câu này Minh Hy trả lời cực kỳ rành rọt, “Phải.”

Thật ra Minh Hy cũng không hề nghĩ vòng vo. Yêu Minh Lăng, cưới Minh Lăng làm vợ, sống bên cậu trọn đời, mọi tình cảm ấy đều quá đỗi cháy bỏng. Muốn hỏi cháy thế nào, bỏng ra sao, anh không biết. Vì anh chưa bao giờ nghĩ đến những chuyện khác hay những khả năng khác. Anh không nghĩ đến anh không yêu Minh Lăng, không nghĩ đến sẽ cưới người khác làm vợ, cũng không nghĩ đến sẽ sống bên ai cả đời. Hết thấy đều là tính chất dứt khoát và rành mạch của người lính.

Minh Lăng si mê nhìn anh, bất giác hốc mắt đỏ ửng, nước mắt cũng trào ra. Minh Hy cuống lên chùi chùi cho cậu, cậu vừa khóc vừa nghẹn ngào, “Em ngỡ anh chỉ hơi hột với em, ngỡ anh hết yêu em rồi, em không biết phải làm sao nữa.”

Minh Hy đành ôm cậu, “Đừng nghĩ bậy, đừng có bao giờ nghĩ mấy chuyện kiểu này nữa, làm sao nó có thể xảy ra được.”

Minh Lăng gật lia lịa trong ngực anh, thậm nạt mình quá bộp chộp, anh hai không yêu mình thì yêu ai nào?

Chỉ là...

Cậu ngược lên nhìn anh, nói, “Nhưng em vẫn muốn sinh con cho anh hai, sinh thật nhiều con. Em không sợ đau đẻ, miễn là anh hai không thấy lúc em dễ xấu xí quá là được. Nếu anh không thích nhìn em lúc dễ, anh đừng vào phòng sinh.”

Tuy thần kinh Minh Hy không nhạy cảm, không chú ý tiểu tiết, nhưng nghe kiểu gì cũng thấy lời này của cậu có vấn đề, “Lại nghĩ gì vậy hả? Em sinh khổ cực và đau thế, làm sao anh lại không ở bên em?”

Minh Lăng nói, “Nhưng em không muốn anh thấy bộ dạng xấu xí của em khi đó. Rất nhiều ông chồng cảm thấy vợ mình sinh nở quá kinh khủng, sau đó chẳng còn bao nhiêu hứng lên giường.”

Minh Hy không thể không hung hăng hôn cậu, đến tận khi cậu thở hồng nhõm, anh mới bỏ ra, “Anh sẽ không. Lăng Lăng trông thế nào anh cũng thích. Bọn mình sẽ bầu bạn nhau đến già, em có là đáng về thế nào đi chăng nữa anh đều thấy đẹp. Với cả, em sinh con cho anh, khổ cực đến thế, sao anh có thể nghĩ vậy? Mà kể cả là lúc đó em cũng rất đẹp...”

“Nhưng...”

Minh Hy nghe Minh Lăng còn định nhưng nhị mấy lời khó nghe liền kiên quyết không nghe nữa, ấn môi xuống hôn cậu, tay cũng xoa nắn mông, chậm rãi đút ngón tay đi vào cơ thể cậu, vân vê, Minh Lăng chỉ có thể thở hổn hển, nào còn sức thốt thành lời.

Minh Hy ôm cậu, vùi thấp đầu hôn liếm xương quai xanh, kế đó ngậm đầu ngực đỏ thắm mà liếm láp. Vì rất sợ Minh Lãng lại nghĩ tầm bậy, anh nghĩ thêm một đứa con nữa cũng được. Phải là một Omega. Anh thích có một đứa con Omega.

Anh đè Minh Lãng xuống giường. Ánh sáng phòng êm dịu. Anh đối trần nhà thành gương.

Cậu mở to mắt, đã thấy trần nhà thành gương, tường tỏ từng đường nét, chiếu rõ hình ảnh cậu trần truồng đỏ mặt nằm đó, còn Minh Hy vẫn mặc áo ngủ. Cậu đưa tay toan giúp anh cởi, anh liền cúi xuống tiện cho cậu cởi giùm anh hơn, bàn tay anh lại chạm lên bé cứng thanh tú nơi hạ thân cậu. Cậu động tình, cởi áo anh xuống, bèn giơ chân vòng trên lưng anh.

Anh cầm tay cậu đặt tại cạp quần mình ngụ ý muốn cậu cởi giúp cả quần, cậu lại sờ vào dục vọng đã dựng đứng cách qua một lớp quần ấy.

Mặt Minh Hy lúc này cũng đỏ gay, ánh mắt lấp lóa sắc màu *** không hề giấu giếm. Anh thở hồng hộc mấy hơi, bảo cậu, “Em yêu, cởi quần cho anh đi em.”

Minh Lãng động chạm một lát mãi khi nơi phía trước anh cũng rỉ ra ít dịch thể thấm ướt quần, cậu mới chịu kéo quần anh xuống. Cậu ngồi dậy ngay, khom mình xuống hôn anh, há miệng ngậm lấy phân thân thẳng tắp.

Minh Hy thở dốc nhìn động tác của cậu. Cái miệng nhỏ nhắn há to căn bản chỉ có thể ngậm phần cao nhất, còn phần dưới đành phải phục vụ bằng tay. Cái lưỡi hồng nhợt vươn ra liếm đỉnh, mút mát không ngừng, đôi khi còn gheo anh bằng răng. Tất cả đều kích thích Minh Hy. Anh vuốt lưng cậu, vuốt tóc cậu, cuối cùng nhịn không được nữa, anh thật sự bị cậu mút đến bắn ra. Dòng trắng đục văng ra ngoài, Minh Lãng không kịp lùi lại, bị bắn thẳng lên mặt, vẩy cả trên môi.

Minh Hy hơi chờ dãn vài giây, ngay sau đó tỉnh táo lại nhìn cậu. Cậu đang quẹt dịch thể trắng nhờ trên mặt mình, đưa tay vào miệng liếm liếm, thế rồi bảo anh, “Anh hai à, tanh thật.”

Tinh dịch trước đó cậu từng bắn ra không có tác dụng thụ tinh, mang vị chất dẫn dụ Omega của cậu nên có hơi tanh, kế tiếp là vị ngọt, còn cả vị ngọt say lòng đậm đà của chất dẫn dụ Omega.

Minh Hy kéo cậu vào lòng, đưa tay lau hết dịch thể trên mặt cậu rồi vỗ vập hôn lên cánh môi đỏ tươi, mời gọi phiến môi như hoa của cậu cùng triển miên mút mát.

Rồi đặt cậu nằm xuống, rải nệm hôn dọc theo cơ thể cậu. Minh Lãng nhìn hoạt động của hai người trong gương, lòng trào dâng cảm giác then không để đâu cho hết, song lại nhìn thấy thân thể rắn rỏi của anh hai đang ở bên trên mình, cậu thấy thỏa mãn, rút cuộc khép mắt lại, xoay người nằm sấp xuống gối ôm mềm mại.

Minh Hy hôn từ dấu răng sau vai đến đầu ngực, thậm chí còn cắn mạnh nơi gò mông đầy đặn. Anh banh chân cậu ra, hôn nơi động sau.

Đầu lưỡi anh sục sạo nơi đó làm tim Minh Lãng đập như điên, động nhỏ co rút lợi hại, bản thân cậu còn cảm giác được từng dòng dịch tình đang chảy tràn trề.

Minh Hy gần như hôn khắp người cậu không chừa chỗ nào, sau đó mới lật Minh Lãng lại. Khuôn mặt Minh Lãng bừng đỏ, mắt mờ mờ, giương tay ve vuốt vật rắn danh nơi nửa thân dưới anh. Minh Hy cầm tay cậu, để cậu dẫn đường anh nhồi mình vào trong thân thể cậu. Anh ôm cậu thật chặt, tiến vào vô cùng sâu.

Toàn gian phòng lớn vốn tiếng hai người thở gấp, rên rỉ, tiếng cơ thể ma sát nhau, tiếng nệm chấn soàn soạt. Minh Lãng nhắm mắt, đạt cao trào trong hơi thở và âm thanh thổ dốc của anh mình, vô thức mở ra đường Omega trong ruột. Minh Hy cảm nhận con đường ấy hé mở liền mạnh mẽ thúc vào, vừa tiến vào đã bị quần riết, kết Alpha chỉ đường cho anh chớp nhoáng bung ra, gắt gao kết hợp cùng thân thể Minh Lãng tại chỗ. Ở thời khắc này Minh Lãng luôn đau đớn, song cậu lại quần chân quanh hông anh hai thêm chặt, tiếp theo cảm thụ dòng dịch thể nóng hổi của anh phun sâu vào con đường. Cậu không chịu nổi, kêu khóc, “A... Anh hai...”

Cơ thể Minh Hy lúc này vô vàn kích động, khoảng trống trong não ban đầu qua đi, anh bình tĩnh lại, khoái cảm bắn tinh được đường Omega của Minh Lãng nuốt lấy làm tấm lưng anh rung lên, toàn thân rơi vào

trong biển khoái lạc vô phương miêu tả. Anh cúi xuống hôn Minh Lăng tha thiết, Minh Lăng khó thở, cũng cảm nhận được khoái cảm khi Minh Hy bắn tinh, thân dưới kẹp Minh Hy càng chặt chẽ.

Mãi một hồi lâu lắc, kết của Minh Hy mới từ từ tiêu biến, phân thân bị Minh Lăng hút hết cũng xiu xuống trượt khỏi đường Omega, nhưng bởi động sau của Minh Lăng vẫn rất chặt nên không tự ra ngoài mà phải một lát, anh mới tự mình rút ra chậm chậm, kéo theo chất lỏng nhầy nhụa ướt át.

Minh Lăng hãy còn chưa phục hồi thần trí từ khoái cảm. Cậu đề mê nằm cạnh Minh Hy, được anh siết vào lòng, kéo chăn đắp lên hai người. Anh dịu nhẹ xoa eo và lưng Minh Lăng, để Minh Lăng hồi thần trở lại.

Minh Lăng lần này đã có một kỳ động dục cực kỳ thỏa mãn. Đến lúc Minh Hy phải trở lại pháo đài Chernov, cậu vẫn nằm trên giường chưa dậy.

Minh Hy ngồi bên mép giường cúi mình hôn cậu, nói dịu dàng, “Lăng Lăng, anh phải đi đây.”

Mặc dầu không muốn nhưng không được làm trễ nải công việc anh hai, cậu giơ tay xoa má anh, nói, “Ừm. Em tiễn anh nha.”

Minh Hy bảo, “Không cần, em nghỉ ngơi đi. Anh xuống xem Minh Tử Yên rồi đi.”

Cậu quần cổ anh, trao nhau một nụ hôn khăng khít, mới để anh đi.

Làm vợ quân nhân luôn là như vậy. Dẫu đang trong khoảng khắc chia biệt, cậu bịn rịn đường ấy, nhưng qua hai ngày, cậu đã quen, cũng không thấy có chỗ nào bất tiện.

Lại nói, trừ phi Minh Hy có nhiệm vụ trọng đại, còn không hàng ngày vẫn đều có thể gọi điện, gỡ bỏ nỗi khổ tương tư.

Minh Lăng lần này rút kinh nghiệm chứ không như hồi mang thai Minh Tử Yên, con hơn hai tháng rồi mà hăng còn dám làm chuyện lớn mật như thế cùng anh hai. Lần này anh cậu đi được một tháng, cậu đã dùng que thử thai kiểm tra, đến độ hai tháng, kết quả kiểm tra cho biết cậu đã có bầu.

Cậu sợ kết quả dương tính giả bèn kiểm tra ba lượt, vẫn là dương tính, bấy giờ cậu mới chịu tin, cúi nhìn bụng mình, thầm nhủ mình cũng hăng hái thật, anh hai cậu vừa bắn tinh vào đường Omega một cái, cậu đã mang thai luôn.

Khi Minh Lăng báo tin vui cho Minh Hy, tâm trạng anh tương đối phức tạp. Anh không hề muốn Minh Lăng vất vả và đau đớn, nhưng nhìn Minh Lăng rõ là phấn khởi, lại sắp có đứa bé nữa mang huyết mạch hai người ra đời, anh cũng vui lây, vô cùng mãn nguyện.

Vũ trụ bát ngát khôn cùng với biết bao hằng tinh lấp lánh. Bên cạnh các hằng tinh, lại có hằng hà sa số hành tinh quay xung quanh, hầu hết chúng không có dấu hiệu sự sống, chỉ có rất ít tinh cầu mới thích hợp cho sinh vật sinh tồn, trải qua hàng triệu triệu năm tiến hóa mới có sự sống. Con người là chủng tộc sống được Thần ban ơn, họ có suy nghĩ, có tình yêu để cùng người yêu kết hợp, sinh sản giống nòi tiếp theo, truyền thụ tất cả của nhân loại...

Đứa bé là hy vọng của thế giới. Chỉ có sinh nở, con người mới có thể đi đến phương xa bất tận, có được sinh mệnh đàng đàng như tinh cầu, như vũ trụ. Chỉ cần sức sống của nhân loại chưa diệt, chúng ta sẽ chưa diệt vong.

Minh Hy đứng trên đài chỉ huy của pháo đài Chernov, nhìn về hướng hành tinh Sacher. Mất thường vô phương chạm đến bóng dáng hành tinh nọ, song anh biết giữa vũ trụ vô biên, mặt mừng, nó vẫn ở đó, có vợ con anh ở đó, có sự kế thừa của họ ở đó.

Tôi lấy tính mạng và linh hồn của tôi ra thế, tôi sẽ trao cả cuộc đời và lòng trung thành của tôi cho Người, bảo vệ Người, hồi để quốc của tôi.

Người thai nghén tôi, nuôi dưỡng tôi, Người thai nghén vợ con tôi, nuôi dưỡng vợ con tôi, Người cho tôi tôn nghiêm và kiêu hãnh, Người cho tôi mọi thứ.

Tất cả của tôi đều có nhờ Người. Tôi cũng thuộc về Người.

Hết hoàn toàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quan-riet-vao-nhau>